

အလိပ်ပြည့် ဝိယအေး

ခေတ်သစ်ဝုံပြင်များ

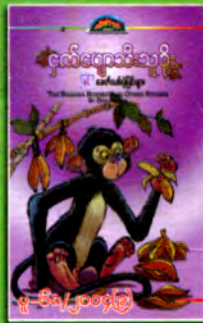
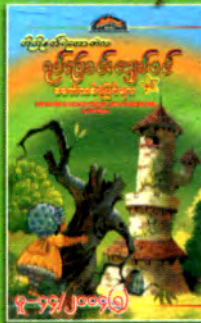
The Wishing Spells and Other Stories

by Enid Blyton

သက်ဦးလွင်

ဆုပြည့်စုံထွန်း စာပေမှထုတ်ဝေသော ပုံပြင်စာအုပ်များ

ဦးတစ်ခန့်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဖြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ဈာန် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ဈာန် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ဈာန် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

အလိုပြည့်ဝိယဆေး

နှင့်

ခေတ်သစ်ပြင်များ

သက်ဦးလွင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၇၆၀၅၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၆၄၀၅၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၅၊ နိုဝင်ဘာလ)
အုပ်စု - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး - သိတာအေး
ကွန်ပျူတာစာပီ - *Quality*
အတွင်းဖလင် - *Quality*

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၃၀၀ - ကျပ်

အလိုပြည့်ဝိယဆေး

“မင်း ဒီဖိနပ်နဲ့ ရူးဖိနပ်တွေကို ဒီမနက်ယူဆွဲတော့မလား” အမေက ရှပ်ဖဲကလေးကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ “ဒါဖြင့်ရင် ဒီအလိုပြည့်ဝိယဆေး သုံးလုံးကို ဒေါ်ဒန်တီကို ပေး ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေ” ရှပ်ဖဲက ပြောတယ်။ ပြုပြင်ထားတဲ့အတွက် ဖိနပ်နဲ့ ရူးဖိနပ်တွေကို ခြင်းထဲ သူထည့်လိုက်ပြီး လေကလေးချွန်လို့ ထွက်သွားတယ်။ အလိုပြည့်ဝိယဆေးတွေဟာ အပေါ်ဆုံးက ဘွတ်ဖိနပ်ပေါ်မှာ အဝါရောင်အထုပ်ကလေးနဲ့ ရှိနေတယ်။ ရှပ်ဖဲက ဝိယဆေးတွေ အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာအောင် ကြည့်ကြည့်နေရတယ်။

“အလိုပြည့် ဝိယဆေးတွေပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူး” ရှပ်ဖဲကလေးက တွေးမိတယ်။ “အဲဒါတွေ မဟုတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားရင် အလွန်အန္တရာယ်များတယ်”

တောထဲကို သူဖြတ်လာတဲ့အခါ မှင်စာ ဂရပ်ဘစ် ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ညီမ မပေါ်ရွတ် ပါလာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်း ရပ်တန့်သွားကြတယ်။

“အို ရှပ်ဖဲကလေးပါလား” မပေါ်ရွတ်က ပြောတယ်။

“ပြုပြင်ထားတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ ရူးဖိနပ်တွေ ပြန်ယူလာတာနဲ့ တူတယ်” ဂရပ်ဘစ်က ပြောတယ်။ “မင်းအမေရဲ့ ကြောင်တွေ နေကောင်းရဲ့လား ရှပ်ဖဲ”

ရှပ်ဖဲက အဲဒါကို မကြိုက်ဘူး။ သူ ရှေ့ကို ဆက်သွားတယ်။ “သူတို့ အနားကပ်လိုက်လာတယ်။ မပေါ်ရွတ်ရဲ့၊ လျင်မြန်တဲ့ မျက်လုံးတွေက ခြင်း အပေါ်က အဝါရောင်အထုပ်ကလေးကို တွေ့သွားတယ်”

“အို ... ဒါ ရှပ်ဖဲ အမေရဲ့ ပီယဆေးထုပ်၊ တစ်ထုပ် မဟုတ်လား။ ငါ ကြည့်ပါရစေ ရှပ်ဖဲ” ရှပ်ဖဲကလေး သူမကို မတားဆီးနိုင်လိုက်ခင်မှာ သူမက အဝါရောင် အထုပ်ကို ယူပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။ သေးငယ်တဲ့ အလိုပြည့်ပီယဆေး ၃ လုံး ထွက်ပေါ်လာတယ်။

မပေါ်ရွတ်က အဲဒါဘာတွေလဲဆိုတာ ချက်ချင်း မသိဘူး။ “ဂရပ်ဘစ်” သူမက အဲဒါတွေကို သူ့အစ်ကို ပေးရင်းပြောလိုက်တယ်။ “ဒီမှာကြည့်စမ်း အလိုပြည့် ပီယဆေးတွေ ငါတို့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒါမျိုးမမြင်ဖူးဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြန်ပေး” ရှပ်ဖဲက အလွန်စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိလျက် ပြောလိုက်တယ်။ “အဲဒါတွေက ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘာမှ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့လို လူတွေရဲ့ လက်ထဲ အလိုပြည့်ပီယဆေးတွေ ပေးလိုက်ရင် ဆိုးဝါးတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အမေက ပြောတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဆိုးဝါးတာတွေ မဖြစ်ပေါ်ကြခင် အဲဒါတွေကို ပြန်ပေးပါ”

“မင်း ငါတို့ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း စကားတွေပြောနေတာလား ရှပ်ဖဲ” ဂရပ်ဘစ်က ပြောတယ်။ “ညီမ သူ့ရိုင်းစိုင်းနေတယ်။ သူ့ကို ငါတို့ အမှိုက်ပုံနိုင်ခံ ဆီ လွင့်သွားအောင် ဆန္ဒပြုကြမလား”

ရှပ်ဖဲ ထိတ်လန့်သွားတယ်။ “အာ ကျွန်တော့်အတွက် ခင်ဗျားတို့ အလိုဆန္ဒပြုဖို့ သင့်ပါ့မလား” သူက ပြောတယ်။

“လုံးဝကို မသင့်တော်ဘူး” ဂရပ်ဘစ်က ပြောတယ်။ “ကဲ ညီမ ငါတို့ ဘာကို ဆန္ဒပြုကြမလဲ။ ဟိုးက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရဲတိုက်ကြီး ဆောက်မလား၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မျက်လုံးပြူးသွားကြလိမ့်မယ်”

“ရဲတိုက်ကြီးလား” မပေါရွတ်က ခွန်းတုံ့စကားပြောတယ်။ “အေးစက် ခြောက်ကပ်နေတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးမှာ ဘယ်သူ အလုပ် လုပ်ချင်မှာလဲ။ ငါတော့ အဲဒီနေရာမှာနေပြီး ကြမ်းတိုက် ဟင်းချက် ထမင်းချက်အလုပ်တွေ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့”

မပေါရွတ် အဲဒီလို စကားတွေ နာရီပေါင်းများစွာ မဆုံးအောင် ပြော တော့မယ်။ ဂရပ်ဘစ်က သူမကို အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ။ ငါတို့ ရဲတိုက်မယူဘူး။ နင် တစ်ခုခု စဉ်း စားလိုက်”

“ငါတော့ ဦးထုပ်အသစ်တွေ နည်းနည်းလိုချင်တယ်” မပေါရွတ်က ပြောတယ်။ “မနေ့က ငါ ဦးထုပ်တစ်လုံး တွေ့တယ်။ အဲဒါက ...” ဂရပ်ဘစ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အခါ စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ ယုန်တွေအားလုံး တွင်းထဲကို ပြန်ပြေးဝင်ကုန်ကြတယ်။

“ဦးထုပ်၊ ဦးထုပ်။ နင့်ကို ဦးခေါင်းရှိတဲ့လူက ဘာအတွက် ဦးထုပ် လိုချင်ရတာလဲ။ နင့်မျက်နှာက”

“မစွတာ တက်မစ်ရဲ့ ဆိတ်နဲ့တူတယ်” ရှပ်ဖဲကလေးက သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိတယ်။

“အို” မပေါရွတ်က ဒေါသနဲ့ပြောတယ်။ “ဂရပ်ဘစ်၊ ငါတို့ ရှပ်ဖဲ အပေါ် ဆန္ဒပြုရမယ်။ ငါတို့ လုပ်ရမယ်။ ငါတို့ ဘာဆန္ဒပြုကြမလဲ။ သူ့ကို ငါတို့ ဝိုး ကောင်ကလေးဖြစ်သွားအောင် ဆန္ဒပြုပြီး တက်နင်းကြမလား။ ဒါမှမဟုတ် တီ ကောင်ကလေးဖြစ်အောင် ဆန္ဒပြုကြပြီး ဟိုးက ငှက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ်”

“နင် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း” ဂရပ်ဘစ်က စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ပြောတယ်။

“နင်ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ အရမ်းပြောတယ်။ အမြဲတမ်းပဲ။ နင့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေစမ်းပါ”

ရှပ်ဖဲက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်မောတယ်။ စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ ယုန်တွေ အားလုံးက နားရွက်စွင့်လိုက်ကြတယ်။

“ဘာတွေ ရယ်စရာကောင်းနေသလဲ” ဂရပ်ဘစ်က မေးတယ်။

“ခင်ဗျား ဆန္ဒတစ်ခု ပြုလိုက်ပြီ” ရှပ်ဖဲက ပြုံးလျက် ပြောတယ်။ “သူ တစ်ခါလောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါစေလို့ ခင်ဗျား ဆန္ဒပြုလိုက်ပြီ”

မပေါ့ရွတ် အော်ဟစ်မိလိုက်တယ်။ “ဟုတ်တယ်။ နင်ဆန္ဒပြုလိုက်ပြီ။ နင့်လက်ထဲက အလိုပြည့်ဝီယဆေးလုံးတွေကို ကြည့်စမ်း။ တစ်လုံး မရှိတော့ဘူး။

ဂရပ်ဘစ်က ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အလိုပြည့် ဝီယဆေး နှစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်။ မပေါ့ရွတ်က အဲဒါတွေကို လှမ်းဆုပ်ယူ လိုက်တယ်။

“ကဲ နင် နောက်ထပ် ဖြုန်းတီးဖြစ်လို့ မရတော့ဘူး။ ငါနှစ်လုံးစလုံး ရပြီ။ နင်သတိထား ဂရပ်ဘစ်။ ငါ့မှာ အလိုဆန္ဒပြုစရာ နှစ်ခုရပြီ။ နင်သတိထား”

ဂရပ်ဘစ် ဒေါသထွက်သွားတယ်။ သူ့ညီမဆီကို သူ ပြေးသွားတယ်။ သူမက အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး သစ်ပင်တွေအကြား ပြေးတယ်။ “ငါ့ကို မလှုပ် ယမ်းနဲ့။ မလှုပ်နဲ့ ... အို ... ဂရပ်ဘစ်။ နင့်ကို ငါပျောက်သွားစေချင်တယ်”

ရှပ်ဖဲက နောက်တစ်ကြိမ် တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်ပြန်တယ်။ မပေါ့ရွတ်က သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ။

“သူ သွားပြီ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ပျောက်သွားစေချင်တယ်လေ” ရှပ်ဖဲက ပြောတယ်။ “ကောင်းတယ်ချို့ ဆက်လုပ်ပါဦး”

“သူ ဘယ်ကိုသွားမလဲ” သူမက မေးတယ်။

“ရွှန်တော် သိရင် ခင်ဗျားကို မပြောဘူး” ရှပ်ဖဲကလေးက ပြောတယ်။

“သူ ပျောက်သွားတာ ကောင်းတယ်”

“ဒါ ဒါ ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ရဲ့အစ်ကို” မပေါ့ရွတ်က ပြောတယ်။
“သူက ကောင်းတဲ့ အစ်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး” ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ဒီအစ်ကို တစ်
ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူ့ကို ငါပြန်လိုချင်တယ်။ သူ့ကို ငါဘယ်မှာ ရှာရမလဲ”

“အရူးတွေ နိုင်ငံမှာ သွားရှာကြည့်ပါလား” ရှုပ်ဖဲက ပြောတယ်။ “ဒါမှ
မဟုတ် အမှိုက်ပုံနိုင်ငံမှာ”

“တော်ပါတော့” မပေါရွတ်က မျက်ရည်ကျလျက် ပြောတယ်။ “သူ့ကို ငါအဝေးကို ရောက်သွားပါစေလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ သူ့ကို ငါတို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂရပ်ဘစ် သနားပါတယ်”

“အင်း ... ဒါကို ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်” ရှပ်ဖဲက ရွှင်လန်းစွာနဲ့ ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် မပေါရွတ်အတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ “ဒီမယ် သူက ပြောတယ်။ ဂရပ်ဘစ် အလိုရှိခဲ့တဲ့ ဆန္ဒကို ခင်ဗျား မေ့သွားပြီလား”

“ငါ မမေ့ပါဘူး” မပေါရွတ်က ပြောတယ်။ “သူ ငါ့ကို တစ်ကြိမ် လောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေစေချင်တယ်”

“အင်း ... အဓိပ္ပာယ်ရှိစေချင်တယ်” ရှပ်ဖဲက ပြောတယ်။ “ခင်ဗျား ဂရပ်ဘစ်ကို သိပ်လိုချင်နေရင် ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို အသုံးပြုပြီး သူ ပြန်ရောက်လာဖို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ဦးထုပ်အသစ်တွေ ဆန္ဒပြုရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“အင် ငါ ဘယ်တော့မှ ဆန္ဒမပြုတော့ဘူး။ ငါမလိုချင်တော့ပါဘူး” မပေါရွတ်က ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာလျက် ပြောလိုက်တယ်။ “ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့မှာ ဆန္ဒပြုစရာတစ်ခု ကျန်သေးတာပဲ။ ဂရပ်ဘစ် နင့်ကို ငါပြန်လိုချင်တယ်”

သူ ဒေါသနဲ့ မျက်မှောင်ကြုံလျက် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ အမှိုက်ပုံနိုင်ငံကို ရောက်သွားတာကွဲ့။ အဲဒါ မကောင်းဘူး။

ရှပ်ဖဲ မျက်နှာပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတယ် သူတို့ နှစ်ယောက် အကြား ငြင်းခုံန်ကြပစေပေါ့။ သူ အိမ်ပြန်ပြီး ဒေါ်ဒန်တီအတွက် နောက်ထပ် အလိုပြည့်ပီယဆေး (၃)လုံးထပ်ယူတာ ပိုကောင်းတယ်။

“အမေ ပြောတာ မှန်တယ် ကောင်းတဲ့အရာကို မကောင်းတဲ့ လူတွေရဲ့ လက်ထဲထည့်လိုက်ရင် မကောင်းတာတွေပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အမေ ပြောတယ်။ ကဲ နားထောင်နေကြတဲ့ ယုန်တွေရေ၊ ပြန်ကြတော့ဟေ့၊ ပွဲပြီးသွားပြီ” လို့ သူ ပြောလိုက်သတဲ့ကွယ်။

သတိမေ့တတ်တဲ့ ကောင်မလေး

“ကျွန်မ အိမ်ရောက်ပြီ အမေ” ပန်က ဧည့်ခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလျက် လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ “နေ့လယ်စာ အတွက် ဘာရှိသလဲ”

“ကောင်းတာ ရှိတယ်” အမေက ပြောတယ်။ “ဦးထုပ်တို့ ကုတ်အင်္ကျီ တို့ ချိတ်လိုက်ဦးလေ။ မင်းရဲ့ လက်အိတ်တွေ ဘယ်မှာလဲ။ လက်တွေ အေးစက် နေတယ်”

“အို ... ကျွန်မရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်” ပန်က ပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်တွေထဲကို လိုက်ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် မရှိဘူး။

“ပန် မင်းလက်အိတ်တွေ ပျောက်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား” အမေက စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာဖြင့် ပြောတယ်။ “မင်း တကယ်ကို ဆိုးဝါးလွန်း အားကြီး တယ်။ ဒီလထဲမှာပင် လက်အိတ် (၃) စုံရှိနေပြီ”

“အို ... ဘုရားရေ လက်အိတ်တွေ ဘယ်လို ပျောက်ကုန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး” ပန်က ပြောတယ်။

“ကဲ ... နားထောင်” အမေက ပြောတယ်။ “မင်းရဲ့ အင်္ကျီအိတ်တွေမှာ ငါကြယ်သီးကလေးတစ်လုံးစီ တတ်ပေးမယ်။ မင်းရဲ့ လက်အိတ်တွေကို ငါတုန့် ချင်း အဝတ်ကြိုးစတွေ ချုပ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ကြိုးစ အဆုံးမှာ ငါ ကြည့် သီး အပေါက်တွေ လုပ်ပေးမယ်။ ဒီတော့ လက်အိတ်တွေကို မင်းအင်္ကျီ အိတ်တွေထဲ

၈ ✦ သက်ဦးလွင်

မှာ ကြယ်သီးတတ်ထားလိုရတယ်။ ဒါဆိုရင် လက်အိတ်တွေ မပျောက်တော့ဘူး။

“ဒါပေမယ့် လက်အိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်ရင် အဝတ်ကြိုးစတွေ ပေါ်နေမှာပေါ့” ပန်က ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် ပေါ်နေလိမ့်မယ်” အမေက ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မင်း စတုတ္ထမြောက် လက်အိတ်ကိုတော့ ထပ်ဖျောက် ပစ်လို့ မရတော့ဘူး။”

ပန်ရဲ့ အမေက ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တယ်။ ပန်ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ် အတွင်းထဲမှာ ကြယ်သီးကလေးတွေ သူ ချုပ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ လက်အိတ်တွေကို အဝတ်ကြိုးစတတ်ပြီး အဝတ်ကြိုးစကို ကြယ်သီးပေါက် ဖောက်လို့ အိတ်ထဲက ကြယ်သီးမှာ တတ်လိုက်တယ်။ အခု ပန် အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်အိတ်တွေ ထည့်ဖို့ မေ့လျော့နေရင်လဲ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ လက်အိတ်တွေဟာ ကြိုးစနဲ့ တွဲလောင်းကျနေမှာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ပန် မကျေမနပ်နဲ့ ကျောင်းသွားတယ်။ ကြိုးစတန်းလန်းနဲ့ လက်အိတ်ကြောင့် တခြားကျောင်းသားတွေ သူ့ကို စကြ နောက်ကြမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ သူတို့လည်း စကြတယ်။ သူ မကျေမနပ်နဲ့ အိမ်ကို ပြန်သွားပြီး အိမ်ထဲကို ခြေထောက်ဆောင့်ခင်း ဝင်သွားတယ်။

“ခြေထောက်တွေ သုတ်လိုက်ဦးလေ” သူမရဲ့ အမေက လှမ်းဖြောင့်တယ်။ “ဒီနေ့လို နေ့တွေမျိုးမှာ ခြေထောက်တွေ အရမ်းညစ်ပတ်နေလိမ့်မယ်။ မ... လက်အိတ်တွေကော ဘယ်လိုလဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းသေသေချာချာ ပြန်ပါလာရဲ့လား။”

မလိပြည့်ပိလထေးနှင့် ခေတ်သစ်ပုံပြင်များ ၄ ၉

“ဝါလာပါတယ် အမေ” ပန်က မကျေမနပ်နဲ့ ပြောတယ်။ “ကျွန်မ လက်မှာ ဝတ်ထားတယ်။ ကြည့် အိမ်အပြန် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မ ဝတ်လာခဲ့ တယ်။ အမေ အဲဒါတွေကို ကြယ်သီးနဲ့ တတ်ထားဖို့ မလိုပါဘူး။ လူတိုင်း ကျွန်မကို ကြည့်ရယ်ကြတယ်”

“ဟင်း ... မင်း နမော်နမဲ့ မနိုင်သင့်ဘူးလေ” အမေက ပြောတယ်။
“မင်း ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ဦး။ မင်းရဲ့ လည်စီး ဘယ်မှာလဲ”

မင်းတို့ ယုံမလားကွယ်။ ပန် လည်စီး မရှိတော့ဘူး။ ဦးထုပ် ရှိတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီရှိတယ်။ လက်အိတ်တွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လည်စီး မရှိတော့ဘူး။ “ကျွန်မ ကျောင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်” သူမက အသံသေးသေးကလေးနဲ့ ပြောတယ်။

“လုပ်ပြန်ပြီ” သူမရဲ့ အမေက ပြောတယ်။ “မင်း ဘယ်လောက် နမော် နမဲ့ နိုင်သလဲဆိုတာ ဒါက သက်သေပြနေတာပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ အခု ချက်ချင်း ပြန်ယူချေ”

ပန် ပြန်ပြေးတယ်။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ လမ်းဘေးက ရွံ့အိုင်ထဲ ကျနေတဲ့ လည်စီးကို သူမ တွေ့တယ်။ လည်စီးဟာ သူမ မသိလိုက်ရက် ကျသွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ သူမ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တာနဲ့ အလျင်အမြန် ပြန်ပြေးတယ်။

“ကျွန်မ ကျောင်းမှာ ကျန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး” သူမက ပြောတယ်။
“လမ်းမှာ ကျကျန်ခဲ့တာပါ။ ဒီမှာလေ ရွံ့တွေတော့ ပေကုန်ပြီ”

သူမရဲ့အမေက လည်စီးကို မျက်နှာရှုံ့မဲ့စွာနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ “ရှုံ့
တွေ တော်တော် ပေနေတယ်။ မဲကုန်ပြီ။ ကောင်းပြီ ပန်။ ဒါကို လျှော်ဖွပ် နေလှမ်း
ပြီးရင်တော့ လည်စီးကို မင်းရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီမှာ တွဲချုပ်ပေးထားမယ်။ ဒါဆိုရင်
ပြုတ်မကျတော့ဘူးပေါ့”

“အို ... အမေ လက်အိတ်တွေ၊ လည်စီးတွေ ချုပ်လျက် တန်းလန်း
ကြီးနဲ့ ကျွန်မ ကျောင်းမသွားနိုင်ဘူး” ပန်က ညည်းညူပြောတယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ့ အမေကို ဒီလိုပြောလို့မရဘူး။ သူ့အမေက ဒါလုပ်ဆိုရင် သူလုပ်ရမှာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ပန် ကျောင်းကို သွားတဲ့အခါ လက်အိတ်က
သူမရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်နဲ့ တွဲလျက်ရှိနေပြီး လည်စီးက ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ တွဲလျက်
ရှိနေတယ်။ အလွန်ပူအိုက်တဲ့ နေဖြစ်ပြီး သူမ မောဟိုက်နေတယ်။ လည်စီးကို
သူမ ချွတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချိတ်နဲ့ထိုးထားတာကို သူမ မဖြုတ်ရဲဘူး။

သာယာတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်တာကြောင့် ဆရာမက ကလေးတွေ
အားလုံးကို အပြင်သို့ စောစောထွက်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ “ကွင်းထဲမှာ သွားကစား
ကြချေ” ဆရာမ ဒေါ်ညိုက ပြောတယ်။ “ဒီမနက် မင်းတို့အားလုံး စာကြိုးစား
ကြတဲ့အတွက် မင်းတို့ အချိန်ပို နည်းနည်းကစားကြရမယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့အားလုံး ကွင်းထဲကို ထွက်သွားကြတယ်။

“ဝိုင်းကြီး ပတ်ပတ် ဒုဆေဆေ ကစားကြရအောင်” ဂျွန်က ပြောတယ်။

“လာကြဟေ့ ... လူခွဲကြရအောင်”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့လူခွဲပြီး ကစားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်မိနစ်လောက်
မကြာခင်မှာ သူတို့အားလုံး အရမ်းပူအိုက်လာကြတယ်

“ဘုရားရေ၊ ငါတို့ ဦးထုပ်တွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီတွေချွတ်ကြမှပဲ” ဘင်နက်
ကပြောတယ်။ “ဒီသစ်ပင်ငုတ်တို့ပေါ်မှာ ပုံထားကြရအောင်”

ဒီလိုနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်တွေကို သစ်ငုတ်တို့ပေါ် သူတို့ ပစ်ပုံကြပြီး
တစ်ခါ ကစားကြပြန်တယ်။ နွေးထွေးတဲ့ နွေဦးရာသီရဲ့ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ
ကစားရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။

ရုတ်တရက် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်သွားတယ်။ ကျောင်းက မြည်တဲ့
ခေါင်းလောင်းသံပေါ့။ “ဒါ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်မယ့်ကလေးတွေအတွက် တီးတဲ့
ခေါင်းလောင်းသံပဲ” ဂျွန်က ပြောတယ်။ “ဘတ်စ်ကားလာနေပြီ။ ငါတို့ မြန်မြန်
လုပ်ကြမှပဲ”

ဘတ်စ်ကားစီးမယ့် ကလေးတွေအားလုံး ဦးထုပ်တွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီတွေ

ယူပြီး ဘတ်စ်ကားဆီကို ပြေးကြတယ်။ ပန်က ဘတ်စ်ကား မစီးရဘူး။ ဒီတော့ သူတို့နဲ့အတူ သူမ မသွားဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သူမ သတိရမိလိုက်တယ်။

“ဘုရားရေ” ဒီနေ့ အဘွားရဲ့ အိမ်သစ်ကို သွားကြည့်ဖို့အတွက် အမေ ငါ့ကို အိမ်စောစော ပြန်လာဖို့ ပြောလိုက်ပါလား” သူမ တွေးမိတယ်။ “အခု သာမန်အချိန်ထက်တောင် နောက်ကျနေပြီ။ ငါပြေးမှပဲ”

ခြံတံခါးကနေ သူမ ပြေးထွက်ပြီး အိမ်ကို ပြေးတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို သူ မေ့သွားတယ်။ သူ ပုရွေးလွန်းတာကြောင့် အဲဒါတွေကို လုံးဝသတိမရတော့ဘူး။

သူမ မောဟိုက်စွာနဲ့ ပြေးဝင်လာတယ်။ အမေက မီးဖိုခန်းထဲမှာ နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်နေတယ်။ သူမက ပန်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“ပန်က နောက်ကျနေပြီး ကလေး အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန်ချွတ်ပြီး လက်တွေဆေးကြောလိုက်။ အဘွားရဲ့အိမ်ကို ဝတ်သွားဖို့အတွက် လက်အိတ် တွေ သန့်သေးရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ရအောင် အမေဆီကို ယူလာနဲ့”

ပန်က သူ့ရဲ့လက်တွေကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူမ လက် အိတ်တွေ ဝတ်မထားဘူး။ အို ... ဘုရားရေ၊ ဒါဖြင့်ရင် အိတ်တွေ အင်္ကျီ အိတ် ထဲမှာပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကြယ်သီးတပ်ထားတော့ အဲဒါတွေ မပျောက်နိုင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် သူမမှာ ကုတ်အင်္ကျီမရှိတော့ အင်္ကျီအိတ်လည်း မရှိတော့ ဘူးပေါ့။ သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ ရုပ်နေမိတယ်။ လည်ပင်းကို သူမလက်နဲ့ စမ်း ကြည့်လိုက်တယ်။ လည်စီးလည်း မရှိဘူး။ အို ... ဘုရားရေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

သူ့အမေက ပုဇွေးတဲ့ ဟင်းပန်ကန်လုံးကို ယူဆောင်လျက် ဝင်လာ တယ်။ ပန်ကို သူ ကြည့်လိုက်တယ်။ “မင်းရဲ့ လက်အိတ်တွေကို ငါကြည့်ချင် တယ်လို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား” သူမက ပြောတယ်။ “ဘယ်မှာလဲ မင်းရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာလား။ မင်းအင်္ကျီတွေ ချွတ်တာ မြန်လှချည်လား”

“အမေ” ပန်က မျက်နှာနီရဲလျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်မ လက် အိတ် မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ လည်စီးလဲ ...”

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ” သူမရဲ့ အမေက ပန်ကန်လုံးကို အောက်ချ လျက် ပြောလိုက်တယ်။ “လည်စီးကို မင်းရဲ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ငါချည်ထားတယ်။ လက်အိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကြယ်သီးတပ်ထားတယ်။ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”

ပန် ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ သူမရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူမ စဉ်းစားနေတယ်။ ဆဲဒါတွေ မပါဘဲနဲ့ သူ တကယ်ပဲ အိမ်ကို ပြန်လာသလား။

“အဲဒီအနားမှာ ကြောင်ငေးပြီး ရပ်မနေနဲ့” သူမရဲ့ အမေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်တယ်။ “နေ့လယ်စာ ပြင်ပြီးပြီ။ ငါတို့ ဘတ်စ်ကား စီးရမယ်။ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ လက်အိတ်ယူလာခဲ့”

“အမေ ကျွန်မမှာ ကုတ်အင်္ကျီ မရှိဘူး။ ကျွန်မ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်” ပန်က ပြောတယ်။ “ကျွန်မရဲ့ ဦးထုပ်ရောပဲ”

သူမရဲ့ အမေက တအံ့တဩနဲ့ သူမကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ “ပန် မင်းကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး မေ့ကျန်ခဲ့ပြီလား။ ဦးထုပ်လဲ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီလား။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် မေ့ကျန်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မတို့အားလုံး ကွင်းထဲမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ သွားကစားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ အရမ်းပူအိုက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မ နောက်ကျနေလို့ အိမ်ကို ပြန်ပြေးတဲ့အခါ အဲဒါတွေကျန်ရစ်ခဲ့တယ်” ပန်က တရစပ် ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဆဲဒါတွေကို သွားယူရမယ်” သူမရဲ့ အမေက ပြောတယ်။ “မင်း နေ့လယ်စာ မစားဘဲ သွားချင်သွား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းမပါဘဲ ငါ အဘွားအိမ်ကို သွားသင့်သွားရမယ်။ မင်းကို ငါဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ ဦးထုပ်ကို မင်းရဲ့ခေါင်းမှာ ငါချည်ထားရမလား။ ကုတ်အင်္ကျီကို မင်းရဲ့ကျောမှာ ကပ်ထားရမလား”

ပန် ငိုပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။ သူ့ရှက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ သူ ဘယ်လောက်နမောနမဲ့နိုင်တယ်ဆိုတာ အခုသိပြီ။ သူ အားလုံးထားရစ်ခဲ့တာကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။

လယ်ကွင်းဆီကို သူမ ပြေးသွားတယ်။ သစ်မင်္ဂလာတို့ဆီကို သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ မကျန်ခဲ့ဘူး။

ပန် ထိတ်လန့်စွာနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး ခိုးသွားတာဖြစ်ရမယ်။ အမေ အခု ဘာပြောမလဲမသိဘူး။ ကျောင်းကုတ်အင်္ကျီက ဒီနှစ်မှ ဝယ်ထားတဲ့ အသစ်ကလေး။ နောက်ထပ် ထပ်ဝယ်ဖို့ သူမရဲ့ ပိုက်ဆံဘူးထဲမှာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက် ရှိပါဦးမလား။

“တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့လို့ ရဲ့စခန်းဆီ

ယူသွားနိုင်တယ်” နောက်ဆုံးတော့ ပန် အဲဒီလိုတွေးမိတယ်။ “လူတွေဟာ သူတို့တွေ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရဲစခန်းဆီ ယူသွားတတ်ကြတယ်။ ငါ သွားမေးမှပဲ”

ရဲစခန်းကို သူသွားဖို့ အတော်ကို ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အဲဒီမှာ တွေ့ရမယ်လို့ သူမျှော်လင့်ထားတယ်။ ဒီတော့ လှေကားထစ်ပေါ် သူတက်သွားပြီး ရဲသားနှစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ပန်ကို သူတို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြတော့ အံ့ဩသွားတယ်။

ပန်က သူ ဘာအတွက်လာတယ်ဆိုတာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြောတယ်။ “ကျေးဇူးပြုလို့ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက် ယူလာပါ သလားရှင်” သူမက ပြောတယ်။

ရဲသားကြီးတစ်ယောက်က ဦးခေါင်းခါရမ်းလိုက်တယ်။ “ဟင့်အင်း ဘာမှ ယူမလာပါဘူး ကလေးမ။ ယူလာလို့ရှိရင် မင်းကို ငါတို့ အသိပေးပါမယ်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကတော့ နမော်နမဲ့ နိုင်တာပဲ”

“ပြီးတော့ မင်းနောက်တစ်ခုကိုလည်း မှတ်ထားရမယ် ကလေးမ” ကျန်တဲ့ ရဲသားကြီးက လေးလေးနက်နက်ပြောတယ်။ “တစ်ယောက်ယောက် ခိုးသွားတာကို ငါတို့တွေ့တယ်ဆိုပါစို့။ သူ့ကို ငါတို့ ဖမ်းရမှာပေါ့။ မင်း နမော်နမဲ့ ထားခဲ့လို့ တစ်ယောက်ယောက် ထောင်ထဲရောက်သွားရတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

ဒါကတော့ အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ တွေးတောစရာတစ်ခုပဲ။ ပန် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘူး။ အလွန်ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ အိမ်ကို သူက ပြန်သွားတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ သူမ သွားနေစဉ် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကားထဲမှာ သူမရဲ့အမေ ပါသွားတယ်။ အမေဟာ ပန်ကို ဖောင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ပိုပြီး မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။

ပန်ဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းတာကြောင့် ခြံနောက်ဘက်ကိုသွားပြီး ပန် သစ်ပင်အိုခွကြားမှာ ထိုင်ငိုမိတယ်။ သူမ နေ့လယ်စာလည်း မစားရဘူး။ အဘွားရဲ့ အိမ်ကိုလည်း မသွားရတော့ဘူး။ အဝတ်အစားတွေဆုံးတဲ့အပြင် ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်မိလျက် ခြံထဲမှာ သူမ အချိန်အကြာကြီး နေတယ်။ အဲဒီနောက် သူမအေးလာတော့ အိမ်ထဲကို တဖြည်းဖြည်းခြင်း ဝင်သွားတယ်။ သူမ အညော်နဲ့ရတယ်။

မီးဖိုခန်းထဲကို သူမ ပြေးဝင်သွားတယ်။ အို ... အမေ သူမအတွက် နေ့လယ်စာ မီးဖိုပေါ်တင်နွေးထားခဲ့တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ နေ့လယ်စာတော့ စားရပြီပေါ့။

အဲဒီနောက် အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို သူမ တွေ့မြင်သွားတယ်။ သူမကို မျက်လုံးပြူးသွားစေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ့ကွယ်။

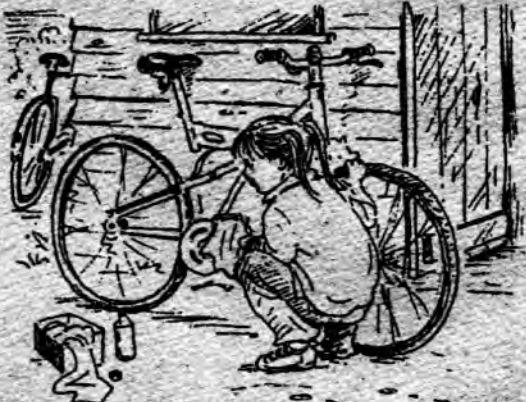
သူမရဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီဟာ ခါတိုင်းချိတ်နေကျ။ အင်္ကျီချိတ်မှာ ချိတ်လျက်ရှိနေတယ်။ သူမရဲ့ လည်စီးလည်းရှိတယ်။ သူမရဲ့ လက်အိတ်တွေကတော့ အင်္ကျီအိတ်တွေထဲက ပြုထွက်နေကြတယ်။ အလွန်အလွန် ထူးဆန်းလှိုက်တာ။

“ငါ အဲဒါတွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး အိမ်ပြန်လာသလား” ပန် တွေးမိတယ်။
“ငါ ဝတ်ဆင်လာခဲ့တာဖြစ်ရမယ်။ ငါ မေ့တတ်လိုက်တာ။ အမေ ငါ့ကို စိတ်
ဆိုးတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့အမေ ထင်သလောက် မဆိုးဝါးဘူးဆို
တာ ပြသရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

အဲဒီနောက် ပန် အလုပ်ရှုပ်နေပုံကို မင်းတို့တွေ မြင်သင့်ကြတယ်ကွဲ့။
အမေရဲ့ အဝတ်ချုပ်တဲ့ခြင်းကို သူမ ယူပြီး အဲဒီအထဲမှာရှိတဲ့ ခြေအိတ်တွေကို
အကုန်ချုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမေရဲ့ အဝတ်လျှော်ခြင်းထဲက သူမရဲ့ လက်
ကိုင်ပုဝါတွေ စွပ်ကျယ်တွေ ဘလောက်အကျီတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး အဲဒါတွေကို
ကောင်းကောင်းလျှော်ဖွပ်တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးကို ကြိုးတန်းမှာ လှမ်းလိုက်
တယ်။

အဲဒီနောက် ပစ္စည်းသိုလှောင်တဲ့ရုံထဲကို သူမ သွားကြည့်တယ်။ အဲဒီ
အထဲမှာ သူမ အဖေရဲ့ စက်ဘီးနဲ့ အမေရဲ့ စက်ဘီးလည်း ရှိတယ်။ နှစ်ဦးစလုံး
အတော် ညစ်ပတ်နေတယ်။ သူမ အဝတ်စတွေ ယူပြီး စက်ဘီးနှစ်စီးစလုံးကို
တောက်ပြောင်သွားအောင် သန့်ရှင်းပေးလိုက်တယ်။

သူမ နေ့လည်စာ မစားရတဲ့အတွက် အလွန်ဆာလောင်လာတယ်။
သူမ လက်ဘက်ရည်သောက်ရမလား။ အခု အချိန်အလွန်နောက်ကျနေပြီ။ ၅
နာရီခွဲလောက် ရှိနေပြီ။ သူမ အဘွားအိမ်ကို လိုက်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်
ကောင်းကောင်း တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်စိတ်ဖြစ်မိတယ်။ ပြီးတော့ ချော
ကလက် ကိတ်မုန့်နဲ့ ကြက်ဥညှပ်မုန့်လည်း စားရဦးမယ်။ အဲဒါကို သူ စဉ်းစား
မိတဲ့အခါ အလွန်ကို ဆာလောင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကနေ လူဝင်လာတာကို သူမ ကြားရတယ်။ သူမရဲ့ အမေ အိမ်စောစော ပြန်လာတာများလား။ သူမ ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ငါသိလို့ အိမ်စောစော ပြန်လာတာ” အမေက ပြောတယ်။ “မင်းကို ငါဘတ်စ်ကားစီးပြီး ကျော်သွားတာ မင်းမြင်လား”

“မြင်တယ် အမေ” ပန်က ပြောတယ်။ “ကျွန်မ အရမ်းကို ခိုက်မဲခဲ့ပါ တယ်။ ခြံထဲကို ဆင်းသွားပြီး ကျွန်မ ငိုမိတယ်။ အိမ်ထဲကို ကျွန်မ ပြန်လာတော့ အမေ ထားခဲ့တဲ့ နေ့လယ်စာတွေ၊ အကုန် တူးချစ်ကုန်တယ်။ ကျွန်မ မစားရဘူး။ ဒါပေမယ့် အမေရယ်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ အကုန် ဝတ်ဆင်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါတွေ အားလုံး ခါတိုင်း ချိတ်နေကြ ချိတ်မှာ ရှိနေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ် အမေ သိတယ်” အမေက ပြောတယ်။ အဲဒါတွေကို အမေ ချိတ်ထားတာ ကြင်နာတတ်တဲ့ ပျန်ကလေး အဲဒါတွေ အိမ်ယူလာပေး တာ။ မင်းက အဲဒါတွေကို သွားရှာဖို့ ထွက်သွားတယ်။ ငါလှမ်းခေါ်တာကို မင်း မကြားဘူး။ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အကြာကြီး ထွက်သွားရတာလဲ”

ပန်က သူမ ရဲစခန်းကို သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ “ဘယ်သူမှ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မခိုးတာ၊ ကျွန်မဝမ်းသာတယ်” သူမက ပျော်ရွှင်လာမိ လျက် ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်မ နမောနမဲ့နဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့တာကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် ခိုးမိလို့ ထောင်ထဲရောက်သွားမှာကို မလိုချင်ဘူး”

“ကြီးတန်းမှာ လျှော်ဖွပ်ထားတာတွေက ဘာတွေလဲ” အမေက ပြ တင်းပေါက်ကနေ ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်မိပြီး ပြောတယ်။

“အို ... အမေ ကျွန်မ အမေထင်သလောက် မဆိုးဘူးဆိုတာ ပြချင် တယ်” ပန်က ပြောတယ်။ “အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ လျှော်ဖွပ်စရာရှိတာတွေ လျှော် ဖွပ်ထားပြီး ခြေအိတ်တွေကို ပြုပြင်ချုပ်လုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးတွေကို လဲ ကျွန်မ သန့်ရှင်းထားတယ်”

“အင်း ... မင်းဟာ အမေထင်တာထက် ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ အမေ သိပါပြီ” အမေက ကျေနပ်စွာနဲ့ ပြောတယ်။ “အဘွားဆီက ဘာယူခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြည့်စမ်း”

အမေက စက္ကူအိတ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကြက်ဥညှပ်မှန်နဲ့ ချောကလက် ကိတ်မှန်တွေကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်တယ်။

“အဘွားက မင်းအတွက် ပေးလိုက်တာ” အမေက ပြောတယ်။ “အမေက မပေးနဲ့လို့ ပြောတယ်။ နမော်နမဲ့နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် အမေ ဘာမှ ယူမလာချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘွားက အမေ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အဘွားမှန်တယ်”

ပန် ကျေနပ်သွားတယ်။ သူ ထိုင်ပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ စားတယ်။ “အမေ” စားပြီးတဲ့အခါ သူမက ပြောတယ်။ “ကျွန်မရဲ့လည်စီးကို အမေ တွယ်ချိတ်နဲ့ တွယ်ထားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ လက်အိတ်တွေလဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကြယ်သီး တပ်ထားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြုပြင်ပါတော့မယ်။ ကျွန်မကို တကယ်ယုံပါ”

သူမရဲ့ အမေက ချက်ချင်းပဲ လည်စီးကို တွယ်ချိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ လက်အိတ်မှာ ချုပ်ထားတဲ့ ကြိုးစကိုလည်း ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်တယ်။ ပန် အမှန်ပြောနေတာကို အမေယုံကြည်မိတယ်။

သူမ တကယ်လည်း အမှန်ကို ပြောနေတာကွဲ့။ သူမဟာ အခုဆိုရင် အားအကိုးရဆုံး ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွယ်။

လေစီးသူတွေ

လေအလွန်ထန်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ကွယ့်။ လေထန်လွန်းတာကြောင့် သစ်ပင်တွေအားလုံး ကွေးညွတ်ကုန်ကြပြီး မြက်ပင်အားလုံးကတော့ လေချွန်ပြီး သီချင်းဆိုနေကြတယ်။ မော်လီနဲ့ ဂျွန်တို့ဟာ ကျောင်းကနေ အိမ်ကို အလျင်အမြန် ပြန်လာကြတယ်။ သူတို့ ပြန်လာကြစဉ်မှာ လေက သူတို့ကို အမျိုးမျိုး ကလူကျီစယ်တယ်။

ပထမ ဂျွန်ရဲ့ စာအုပ်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မြက်ပင်ပေါ် တစ်လျှောက် လွင့်ဖျံ့သွားတယ်။ အဲဒီနောက် မော်လီရဲ့ ဦးခေါင်းက ဦးထုပ်ကို တိုက်ခတ်ယှဲသွားတယ်။ မော်လီက ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူမလို့ လုပ်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း လေက အဲဒါကို နည်းနည်းပိုလွင့်သွားအောင် တိုက်ခတ်လိုက်တယ်။ လေဟာ သူမနဲ့ ကစားနေသလို ပုံပေါ်နေတယ်။

မော်လီက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး လေထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဂျွန်” သူမက အော်ပြောတယ်။ “ကောင်းကင်က ဘာတွေ လာနေတာလဲ”

ဂျွန်က ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကစားစရာ ပူဖောင်းကြီးကို လူသေးသေးကလေးတွေ ဝိုင်းအုံပြီး တွယ်နေကြပုံရတယ်” သူက ပြောတယ်။ “ထူးဆန်းလိုက်တာ”

တကယ်လည်း ထူးဆန်းတယ်ကွယ်။ အပြာရောင် ပူဖောင်းကြီးဟာ အောက်ကို လျင်မြန်စွာ ကျဆင်းလာနေပြီး မှင်စာကလေးတွေနဲ့တူတဲ့ လူသေးသေး ကလေး ၄ ယောက်၊ ပူဖောင်းကြီးကို တွဲလောင်းခိုလိုက်လာကြတယ်။ ပူဖောင်းကြီး မြေကြီးပေါ်ကျလာတဲ့အခါ သူတို့ မြေပြင်ပေါ်ကို ဒလိမ့်ခေါက်တွေ ကျကျန်ကြတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ထထိုင်ကြပြီး သူတို့ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ဖုတ်တွေ ခါကြတယ်။

“ဒီမှာ ကောင်းတယ်ဟေ့” အကြီးဆုံးသူ တစ်ယောက်က ပြောတယ်။
“အခု ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဂျန်က ပြေးလာပြီး မေးတယ်။ “ပူဖောင်းကြီးကို တွဲလောင်းခိုပြီး မင်းတို့ အမြဲတမ်းလျှောက်သွားတတ်သလား”

“သွားတတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့က လေနဲ့ လျှောက်သွားကြတဲ့သူတွေလေ။ မင်းမသိဘူးလား” အကြီးဆုံးလူက ပြောတယ်။ “ငါတို့ အမြဲတမ်း တစ်နေရာရာကို လေစီးသွားတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ ပူဖောင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သေးလာပြီ။ ကြည့်စမ်း။ ပူဖောင်းက အခု ဘာမှ မကျန်သလောက်ဖြစ်လာပြီ။ ပူဖောင်းပေါက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမနက် ငါတို့ စထွက်လာကြတော့ ပူဖောင်း လုံးဝကို ကောင်းသေးတယ်”

“ငါတို့ ဘယ်ကိုရောက်ပြီလဲ” အသေးဆုံးသူက မေးလိုက်တယ်။ “ဒါဟာ လူပုကလေးတွေနိုင်ငံရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာက ယောက်ျား၊ မိန်းမနဲ့ ကောင်ကလေးတွေ ကောင်မလေးတွေ နေတဲ့နေရာပဲ” မော်လီက ပြောတယ်။ “မင်းတို့ လူပုကလေးတွေ နိုင်ငံက လာကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မက်နိုင်ငံကလာတာ” လေစီးလာကြတဲ့သူက ပြောတယ်။ “ငါတို့ လူပုကလေးတွေ နိုင်ငံကို သွားနေကြတာ။ လေက ငါတို့ကို လမ်းကြောင်းလွှဲအောင် တိုက်ထုတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီမနက် လေတော်တော်ကို စိတ်စွပ်နေပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ငါတို့ ဘယ်လို ပြန်လှည့်ကြမလဲ” အကြီးဆုံး လေစီးသူက မေးတယ်။ “လူပုကလေးတွေနိုင်ငံကို ငါတို့ဒီညရောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘုရင်မရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ ငါတို့ သီချင်းဆိုဖို့ ကတိပေးထားကြတယ်”

“အင်း ... ငါတို့ရဲ့ ပူဖောင်းကတော့ ပေါက်သွားပြီ” အသေးဆုံးသူက ပြောတယ်။

“ပေါက်သွားတယ်လို့ မပြောသင့်ဘူးကွ။ လေစိမ့်နေတယ်လို့ ပြောရ တယ်” အကြီးဆုံးသူက ပြောတယ်။

“ဒါလဲ မမှန်သေးဘူး” ဂျွန်က ပြောတယ်။

“ငြင်းခုံန်မနေကြနဲ့” လေစီးကြသူအားလုံးက တစ်ပြိုင်နက် ပြောလိုက် ကြတယ်။ “ငါတို့လမ်းကြောင်းမှန် ဘယ်လိုပြန်ရောက်နိုင်မယ်ဆိုတာ မင်းအကြံ မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း” ဂျွန်က အပြင်းအထန် စဉ်းစားရင်းပြောတယ်။ “ငါအကြံ မပေးနိုင်ဘူး။ ငါ့မှာ ပူဖောင်းမရှိဘူး။ ငါ့ရဲ့ လေယာဉ်ပျံ အရုပ်ကလဲ ပျက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ... အို ... ငါသိပြီ”

“ဘာလဲ” မော်လီနဲ့ လေစီးလာသူတွေက ပြိုင်တူအော်ပြောလိုက်ကြ တယ်။

မနေ့က လေတိုက်လို့ လန့်သွားတဲ့ ငါ့ရဲ့ ထီးတစ်ချောင်းရှိတယ်” ဂျွန်က ပြောတယ်။ “အဲဒါကို မင်းတို့ အသုံးပြုနိုင်ကြမလား”

“ထီးလား” အကြီးဆုံး လေစီးသူက အော်ပြောတယ်။

“ငါတို့ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ကြည့်မယ်။ သူတို့ ၆ ယောက်စလုံး အတူ တကွ ပြေးထွက်သွားကြတယ်။ ဂျွန်က ကျိုးပဲ့နေတဲ့ ထီးကို ကစားခန်းထဲက ယူလာပြီး လေစီးသူတွေကို ပြတယ်။ အကြီးဆုံး လေစီးသူက အဲဒါကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုံ့တယ်။ အဲဒီနောက် ရုတ်တရက် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးလိုက် တယ်။

“ငါ သိပြီကွ” သူက အော်ပြောတယ်။ “ငါတို့ လေထီး လုပ်ကြမယ်။ မြန်မြန်လုပ်။ ငါ့ကိုကူညီပြီး ဒီအတံကို ချွတ်ပေးစမ်းပါ”

ထီးရဲ့ အတံကို သူတို့အတူတူ ဝိုင်းချွတ်ကြတယ်။ မကြာခင်မှာ အလွန်ထူးဆန်းပုံ ပေါ်သွားတယ်။

“ကန့်လန့်ကာသံကွင်းကြီးတစ်ခုနဲ့ ခိုင်တဲ့ကြိုးတွေ ပေးစမ်းပါ” အကြီး ဆုံး လေစီးသူက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

မော်လီက ကန့်လန့်ကာ သံကွင်းတစ်ခုကို ရှာတယ်။ ဂျွန်က ကြိုးတွေ ယူလာတယ်။

“ကျေးဇူးပါပဲ” လေစီးသူက ပြောတယ်။ သူက ကြိုးတွေကို ညီတူ ညီမျှ ဖြတ်လိုက်ပြီး ထီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအစပ်မှာ လှည့်ပတ်ချည်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ ကြိုးတစ်ဘက်အစတွေကို ကန့်လန့်ကာ သံကွင်းမှာ ချည်လိုက်တယ်။

“ကဲ ... ကောင်းမွန်တဲ့ လေထီးတစ်ခုရပြီ” သူက အော်ပြောလိုက် တယ်။ “ဒီလေထီးအတွက် လေတိုက်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ လာကြဟေ့ ... ၅ နာရီ လေပြေ လေညှင်းကို ငါတို့ မိကောင်းမိနိုင်တယ်”

“၅ နာရီ လေပြေလေညှင်းလား” မော်လီက အော်ပြောတယ်။ “ဒီလို လေမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ငါ မသိပါဘူး”

“မင်းသိပ်မသိပါဘူး” အကြီးဆုံး လေစီးသူက လှောင်ပြောင်ဟန်နဲ့ ပြောတယ်။ “မင်းတို့မှာ ၅ နာရီ ဘတ်စ်ကား၊ ရထား၊ ဒါမျိုးတွေရှိတယ် မဟုတ် လား။ ငါတို့မှာလဲ အချိန်နဲ့တိုက်ခတ်ပြီး ငါတို့ကို လိုရာပို့ပေးတဲ့ လေတွေရှိတယ်”

“လေထီးနဲ့ ငါတို့ ဘယ်လိုတက်ကြမလဲ” အငယ်ဆုံး လေစီးသူက စိုးရိမ်ပူပန်စွာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့ ကန့်လန့်ကာဝှင်းက တစ်ခုထဲ ရှိတယ်”

“ငါတို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်နိုင်မှာပေါ့” အကြီးဆုံးသူက ပြောတယ်။ လေက လေထီးကို ပင့်တင်သွားတဲ့အခါ သူက ကွင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ “မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက် ငါ့ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်။ လေတိုက်လာပြီ”

လေစီးသူတစ်ယောက်က ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ
နောက် နောက်တစ်ယောက်က ဒုတိယလူရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။
ကိုယ်အလေးချိန် သိပ်မရှိလှတဲ့ အားလုံးထဲက အငယ်ဆုံး တစ်ယောက်က
တတိယလူရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ၅ နာရီ လေနဲ့
သူတို့ လေထဲကို လွင့်မျောသွားကြတယ်။

မော်လီနဲ့ ဂျွန်တို့က ဝမ်းသာအားရနဲ့ အော်နေကြစဉ်။ သူတို့အပေါ်ကို
တက်သွားကြတယ်။

“ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်” လေစီးသူတွေက အော်ပြောကြ
တယ်။ “ဒါက ပူဖောင်းထက် အများကြီးပိုကောင်းတယ်။ ဂျွန် မင်းရဲ့ ထီး
အဟောင်းကို ငါတို့ အမြဲတမ်း အသုံးပြုတော့မယ်”

ဦးဦး သိရသလောက်ကတော့ သူတို့ အမြဲတမ်းအသုံးပြုကြတယ်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတို့ဟာ ဦးဦးတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်ပေါ်ကို လသာတဲ့ညမှာ ဖြတ်
ကျော်သွားကြတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ သူတို့ကို အော်ငိုကြည့်ကြရမယ်ကွယ်။
မော်လီနဲ့ ဂျွန်တို့ဟာ သူတို့ကို နောက်တစ်ကြိမ်ပဲ ထပ်မြင်ကြရသေးတယ်။ အဲဒီ
လို တွေ့ရတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့ရဲ့ ထီးအဟောင်းကို တောက်ပစွာ ဆေးရောင်
ခြယ်ထားတာကို အတိပြုမိကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဂျွန်က ဒီလို ပြောတဲ့ကွယ်။
“ပစ္စည်းတွေကို လွှင့်မပစ်တာကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါတွေကို
လေစီးသူတို့လို တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်နိုင်တာကြောင့်
မို့ပေါ့”

တပ်ခုသော မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ပြင်ပျက်ခဲ့တယ်

မိုက်ဟာ မြေပုံတစ်ခု ငှားရမ်းဖို့အတွက် သူ့အမေရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲကို လေချွန်ဝင်လာတယ်။ သူ့နဲ့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဂျိုးဟာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ၂ ရက် စက်ဘီးနဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ မိုက် အကောင်းဆုံး လမ်းခရီးကို ရှာဖွေကြည့်ချင်တယ်။

မိုက်ပျော်နေတယ်။ သာယာတဲ့နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပြီး စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လည်း သာယာမယ့်ပုံပေါ်တယ်။ ဂျိုး သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရုံးမှာ အလုပ် ပြီးတာနဲ့ အဲဒီညနေမှာ သူ့နဲ့ ဂျိုးတို့ ခရီးထွက်ကြတော့မယ်။ ဂျိုးက အသက် ၁၆ နှစ်ဖြစ်ပြီး အလွန်ကို ခရီးသွားချင်နေတယ်။ မိုက်ကတော့ ၁၅ နှစ် နီးပါးရှိပြီ။ ကျောင်းတက်နေတုန်းပဲ။

ကျောင်းစာသင်ရက်၊ နှစ်ပတ်ကိုရောက်ပြီ။ သူ့ရဲ့ စက်ဘီးဟာ သန့်ရှင်းနေပြီး ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အမေက သူ့အတွက် အစားအစာ အိတ်တစ်အိတ် ထုတ်ပေးထားတယ်။ သူ့အဖေက သူ့နဲ့ ဂျိုးတို့ သုံးစွဲဖို့အတွက် သူ့ကို ပိုက်ဆံအချို့ ပေးတယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။

မြေပုံ သူတွေ့ပြီး အဲဒါကို သူ့ရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့အမေ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ ဂေါက်ရိုက်တံအသစ်ကို သူတွေ့မြင်သွားတယ်။ အဲဒါက သပ်ရပ်တောက်ပစွာနဲ့ စားပွဲမှာ ထောင်နေတယ်။

“ဟာ အဖေမှာ ဂေါက်ရိုက်တံ အသစ်ရှိပါသလား” မိုက်က ပြောပြီး ကော့ယူလိုက်တယ်။ “ဂေါက်သီးကို အဖေလိုပဲ ငါလဲ ရိုက်တတ်သားပဲ...ဖိုး” သူက ဂေါက်ရိုက်တံကို လွှဲပြီးရိုက်လိုက်တယ်။ ချလွမ်း။

မိုက် အထိတ်တလန့်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မီးအိမ်တစ်လုံးနဲ့ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဖန်အိုးတစ်လုံးကို သူခွဲမိလိုက်တယ်။ အဲဒါတွေရဲ့ အကွဲအစတွေက စားပွဲပေါ်နဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲကြနေတယ်။

မိုက် အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားပြီး ခြံထဲက ပစ္စည်းထားတဲ့ ရုံထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သူ တုန်ယင်စွာနဲ့ ပုံးအောင်နေတယ်။

“ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ ဟာတွေကို အမေ သိရင် ဒေါသဖြစ်တော့မှာပဲ” သူ တွေးမိတယ်။ “အမေလဲ ဒေါသဖြစ်မှာပဲ။ ဂျိုးနဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဓရီးထွက်မှာကို အဖေ နဲ့ အမေ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဖေ ငါ့ကို ဖုန်းဖိုးပိုက်ဆံပေးမှာလဲ မဟုတ်တော့ဘူး။”

သူအဲဒီနေရာမှ အကြာကြီးနေတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောဆိုနေကြတဲ့ အသံကို သူကြားရတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ကွဲကုန်တာ တွေ့သွားပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်တယ်။ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

သူဝန်ခံပြီး အပြစ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မစဉ်းစားဘူး။ ကြောင်လုပ်တယ်လို့ပဲ သူတို့ ထင်ပါစေ။ ကြောင် 'တာပသော' ဟာ အမြဲတမ်း ပစ္စည်းတွေကို ခွဲနေ တတ်တယ်။

ပစ္စည်းထားတဲ့ ရုံထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်အထိ သူနေတယ်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ အမေ အဘွားကို တွေ့ဖို့အတွက် သွားပြီဆိုတာ သူသိတယ်။ အဖေလည်းရှိမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်ချင်မှ ရောက်ဦးမယ်။ သူ လက်ဖက်ရည် မသောက်တော့ဘူး။ သူ ခရီးထွက်သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း စာတစ်စောင် ရေးခဲ့မယ်။

“ပစ္စည်းတွေ ကွဲပြီးတဲ့နောက်မှာ အဖေနဲ့ အမေကို ငါ ချက်ချင်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သေးဘူး” သူတွေးမိတယ်။ “ငါခရီးထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အဖေနဲ့ အမေမရှိတဲ့အတွက် နှုတ်ဆက်စကား မပြောနိုင်ခဲ့တာလို့ သူ့ကို တင်ပြ မှာပါ။ တနင်္လာနေ့ကျရင် ပစ္စည်းကွဲတာတွေကို သူတို့ မေ့သွားကြပြီး ဘာမှ မေးကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ စာရေးလိုက်ပြီ။ အပြင်ထွက်လို့ ဘယ်သူရှိသလဲဆိုတာ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်တယ်။

“အမေလဲ မရှိဘူး၊ အဖေလဲ မရှိဘူး” သူတွေးမိတယ်။ “ကောင်းတယ်။ စာကို အမေရဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ငါထားခဲ့မယ်။ အမေပြန်လာရင် အဲဒါကို တွေ့မှာပါ”

စာကို သူထားခဲ့ပြီး စက်ဘီးပေါ်ခုန်တက်လို့ ဂျိုးရဲ့ အိမ်ဆီကို နင်း သွားတယ်။ ကျောပိုးအိတ်က သူ့ရဲ့ နောက်ကျောမှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အတူရှိနေတယ်။ ဂျိုးကလည်း လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ချို့ ယူလာဦးမဲ့ပဲ။ မျှော်စရာ တော့ကောင်းမယ်။

ဂျိုးရဲ့ ခြံတံခါးဝဆီ သူစက်ဘီးနင်းသွားတယ်။ သူနဲ့ ဂျိုးတို့ လုပ်နေ ကျတဲ့အတိုင်း သူလေချွန်သံ ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျိုး ရှိဟန် မတူဘူး။

“ဟာ ... ဟိုမှာ သူ့စက်ဘီးပါလား။ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ။ ဂျိုး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

“ အနီးအနားမှာရှိ နွေရာသီ အိမ်ကလေးထဲက လှုပ်ရှားသံကို သူ ကြား လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုက သူ့ကို ထွက် ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ အသက် ၁၂ နှစ်ရှိတဲ့ ဂျိုးရဲ့ ညီမ ဂျန်းပေါ့။

“ဂျန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ” မိုက်က ချက်ချင်း မေးလိုက်တယ်။ “နင် ငို နေသလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တစ်ယောက်ယောက် နေမကောင်းလို့လား”

“ဟင်အင်း” ဂျန်းက ပြောတယ်။ “အို ... မိုက် ဆိုးဝါးလိုက်တာ”

“ဘာဆိုးဝါးတာလဲ” မိုက်က အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်မိလျက် နွေရာသီ အိမ်ထဲကို ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ဂျန်းကို သူသဘောကျတယ်။ “နင် ဒုက္ခရောက်နေလို့လား ဂျန်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အိမ်စာတွေ ပျောက်ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး မိုက်၊ အဲဒါမျိုးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျိုး ကိစ္စပါ” ဂျန်းက ပြောပြီး တစ်ခါ ငိုပြန်တယ်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ” မိုက်က စိတ်မရှည်စွာနဲ့ မေးတယ်။ “သူ ငါနဲ့အတူ ဓရီးလွက်ဖို့အတွက် ဒီမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသင့်ပြီ”

“သူမလာဘူး” ဂျန်းက တီးတိုးသံဖြစ်လုမတတ် တိုးညင်းတဲ့ အသံနဲ့ ပြောတယ်။ “သူ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ မစ္စတာပရော့ရဲ့ရုံးမှာ အလုပ် ပြုတ်သွားတယ်။ အမေ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ ... သူဘာလုပ်မိလို့လဲ” မိုက်က မေးတယ်။ “ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ၊ ဂျန်း ဆိုးဝါးလိုက်တာ”

“သူ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါအတိအကျ မသိဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ငါ အတိအကျ မသိဘူး” ဂျန်းက ပြောတယ်။ “ငါတို့ သူတို့အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မပြုကြဘူး။ ငါသိတာကတော့ ဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ရုံးက အရေးကြီးတဲ့ စာတွေ၊ ဂျိုးကို ပို့ခိုင်းတယ်။ အဲဒီစာတွေကို ဂျိုးလိုက်ပြီး ပို့ပြီး ရွှေ့နာရီတစ်လုံးကို ပြတင်းပေါက်ကနေ သူတက်ခိုးတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

မိုက် ထိတ်လန့်အံ့သြစွာနဲ့ နားထောင်တယ်။ ဂျိုးဟာ အင်မတန်မှကို ရိုးသားတယ်။ “ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး” နောက်ဆုံးတော့ သူက ပြောလိုက်တယ်။ “ဂျိုးအကြောင်း ဒီလိုပြောတာကတော့ ဆိုးဝါးလွန်းလှတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါသိတယ်” ဂျန်းက မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ဒါပေမယ့် သူ့အခန်းထဲမှာ ရပ်နေတာကို တွေ့ကြပြီး တစ်ယောက်ယောက် လာနေတာကို သူ့ကြားရတဲ့အခါ နာရီကို သူပြတင်းပေါက်ကနေ လွင့်မစ်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ သူတို့ထင်ကြတယ်။ သူတို့ အဲဒီလို ပြောကြတယ်”

“သူတို့ ရူးနေကြတာ ဖြစ်ရမယ်” မိုက်က ပြောတယ်။ “ဂျိုး အဲဒါမျိုး မလုပ်ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့အခန်းထဲကို ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဂျိုးကို ငါသိတယ်”

“ဂျိုးက သူထူးဆန်းတဲ့ အသံတွေကြားပြီး ဘာလဲဆိုတာ ဝင်ကြည့်တဲ့ အကြောင်းပြောတယ်” ဂျိုးက ပြောတယ်။ “သူတို့ မယုံကြဘူးလေ”

“ဒီမယ်” မိုက်က မခံချင်စိတ်အလွန်ပြင်းပြစွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ဂျိုးကို နာရီခိုးတယ်လို့ ပြောတဲ့သူတွေကို ငါသွားတွေ့မယ်။ ဂျိုးဟာ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း သူ့တစ်သက်မှာ နိမ့်ကျတဲ့ အလုပ်တွေ တစ်ခါမှ မလုပ်တဲ့အကြောင်း ငါပြောမယ်။ ဟုတ်လား ဂျန်”

“အို ... မိုက်” ဂျန်းက မိုက်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ဟန်နဲ့ ကြည့်လျက် ပြောတယ်။ “နင် အဲဒီလို တကယ်လုပ်ရဲသလား၊ နင်ဟာ ဂျိုးအတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“သူက ငါ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းပဲဟာ။ သူ့ကို သူများတွေ အဲဒီလို ပြောတာ ငါမခံနိုင်ဘူး” မိုက်က ပြောတယ်။ “နောက်ပြီး အဲဒီလူတွေကို ငါသွားတွေ့ပြီးတဲ့အခါ မင်းရဲ့ အဖေနဲ့အမေကိုလဲ ငါသွားတွေ့မယ်။ ဂျိုး နာရီမခိုးဘူးဆိုတာ သူတို့သိသင့်တဲ့အကြောင်း ငါပြောမယ်”

သူ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ဂျန်ကလည်း မျက်ရည်သုတ်ရင်း ထရပ်လိုက်တယ်။ “နင် နဲ့ ဂျိုး ခရီးထွက်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်” သူမက ပြောတယ်။ “အို ... မိုက် နင် သိပ်တော်တယ်”

“ဂျိုး ဘယ်မှာလဲ” မိုက်က ပြောတယ်။ “သူ့ကို ရှာကြရအောင်”

ဂျိုးက မျက်နှာမရွှင်မပြနဲ့ သူ့ရဲ့အခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ မိုက်က သူ့ဆီကို သွားပြီး သူ့ရဲ့ကျောကို ပုတ်လိုက်တယ်။

“မျက်နှာရွှင်ရွှင်ပြပြ ထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်း။ မင်းအကြောင်း ဒီလို မကောင်းပြောတဲ့လူတွေကို ငါသွားတွေ့မယ်။ အဲဒီအကြောင်း ငါ့ကို အကုန်ပြောပြစမ်းပါ”

“အဲဒါတွေကို မင်းမကြားဘူးလား” ဂျိုးက ရုတ်တရက် အံ့သြမှု ပေါ်လျက် မေးလိုက်တယ်။

“ဂျွန်း ပြောတာတွေကိုပဲ ကြားရတယ်” မိုက်က ပြောတယ်။ ဂျိုးက အံ့သြပုံပေါ်လျက်နဲ့ ဆက်လက်ကြည့်နေပြီး ဘာမှ မပြောဘူး။ “ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ” မိုက်က ပြောတယ်။ “ငါသိချင်လို့ပါ။ ဒါမှ အဲဒီလူတွေကို ငါသွားရင်ဆိုင်ပြီး သူတို့ကို ငါဘယ်လို ထင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မယ်”

ဂျိုးက မိုက်ကို ဝေဝေဝါနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ “မင်း အဲဒါတွေကို အကုန် မကြားရသေးဘူးဆိုတာကတော့ ထူးခြားနေတယ်” သူက ပြောတယ်။ “ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ မင်းကို တိတိကျကျပြောပြမယ်။ ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ အမှုသည် တစ်ယောက်ဆီက အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ငါ့ကို သွားယူခိုင်းကြတယ်။ ဒါနဲ့ ငါထွက်သွားတယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီကို ပြတင်းပေါက် အနားက ပြတ်သွားတဲ့အခါ ကွဲရှည်ကြီးကို ငါကြားလိုက်ရတယ်။ ငါလန့်ဖြန့်သွားတယ်။ ပွင့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ငါကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မွှာစာကြံနေတာကို ငါတွေ့မြင်ရတယ်”

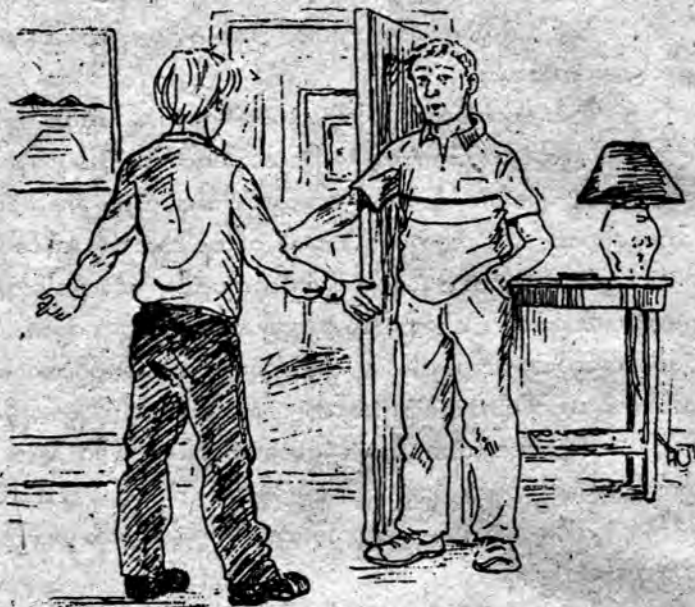
“ဘာတွေ မွှာစာကြံနေတာလဲ” မိုက်က မေးတယ်။

“ငါမသိဘူး” ဂျိုးက ပြောတယ်။ “ဒီလို ကွဲရှည်ကြီးဖြစ်ပြီး မွှာစာကြံကုန်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါရမ်းပြီး စဉ်းစားမိတယ်။ ပြီးတော့ စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ငါတွေ့မိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ဝင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါအဲဒီနေရာကို ရောက်ပြီးခါစမှာ ငါ့ရဲ့ အမှုသည်က ဝင်လာပြီး ငါဘာတွေစုပုံနေသလဲ၊ ဘာတွေ ခွဲနေသလဲလို့ အော်မေးလိုက်တယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး” မိုက်က ပြောတယ်။ “တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူတွေပဲ”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဖို့ ငါခုန်ဝင်လာရုံရှိသေးတယ်လို့ ရှင်းပြနေစဉ်မှာ သူ့ရဲ့ ဇနီးက ရွှေနှာရီပျောက်နေတဲ့ အကြောင်း၊ စားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီး မရှိတော့တဲ့အကြောင်း လှမ်းပြောတယ်။ ဒီတော့ ငါပြတင်းပေါက်က ဝင်လာပြီး အဲဒါကို ယူတယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြတာပေါ့”

“ဒါကတော့ လုံးဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ” မိုက်က ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းအကြောင်း သူတို့သိကျရင် ဒီလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျိုး”

“တကယ်တော့ သူတို့ ငါ့ကိုသိပါတယ်” ဂျိုးက ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် အဲဒါလဲ မထူးတော့ပါဘူး။ သူတို့က မစ္စတာ ပရော့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငါ့ဘာလုပ်တယ်လို့ သူတို့ထင်တာကို ပြောကြတယ်။ ငါ့ ရုံးကို ပြန်ရောက်တော့ မစ္စတာ ပရော့ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်က ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ငါ့အဖေလဲ ဒေါသဖြစ်နေတယ်”

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့ အဲဒီလူတွေကို ငါသွားတွေ့မယ်” မိုက်က ပြောတယ်။ “သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ သူတို့ရဲ့ နံမည်နဲ့ လိပ်စာ ငါ့ကိုပေးပါ ဂျိုး”
ဂျိုးက ဘာမှ မပြောဘူး။ သူ့မျက်နှာ အလွန်နီရဲသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကို ကြည့်နေတယ်။

“ပြောပါ ဂျိုး။ ငါ့ကို မြန်မြန်ပြောပါ” မိုက်က ပြောတယ်။

“မိုက်” ဂျိုးက အသံတိုးတိုးကလေး ပြောတယ်။

“အဲ ... အဲဒါက မင်းရဲ့ အိမ်နဲ့ မင်းရဲ့ အဖေ၊ အမေပါ။ မင်းနဲ့ ငါက မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ငါ ဝင်ကြည့်သင့်တယ်လို့ တွေးမိခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကို ငါ ခွဲချေပစ်ပြီး နာရီ ယူသွားတယ်လို့ သူတို့ထင်မှာကို ငါမတွေးမိခဲ့ဘူး”

မိုက် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဂျိုးကို သူငေးစိုက်ကြည့်တယ်။ မနစ်မြို့စရာကောင်းတဲ့ ခံစားမှု သူဖြစ်မိတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ ရောက်ယတ်ခတ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူချက်ချင်းသိလိုက် တယ်။

မိုက် ဂေါက်ရိုက်တံနဲ့ ပန်းအိုးနဲ့ မီးအိမ်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဂျိုးက သူ့အိမ်ဘေးက ဖြတ်သွားခဲ့တယ်။ ဆူညံသံ၊ ဘာတွေလည်းဆိုတာ ကြည့်ဖို့ ဂျိုး အိမ်ထဲ ခုန်ဝင်လာပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မိုက် အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားပြီး ပုန်းနေတာကြောင့်မို့ပေါ့ကွယ်။ ရွှေနာရီကရော ဘယ်လိုလဲ။ နာရီ အခန်းထဲမှာ ရှိနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို လည်း မိုက် ရိုက်မိလိုက်ပြီး အဲဒါဟာ ကွဲကြေလျက် မှောင်နေတဲ့ အခန်းထောင့် တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေနိုင်တယ်။

အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလျက် ဂျိုးကို သူထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ သူကျူးဝံ့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့မိတဲ့ကိစ္စအတွက် ဂျိုး အပြစ်ဒဏ်ခံနေရပြီ။ ဂျိုး အလုပ် ပြုတ်သွားပြီ။ ဂျိုး သိက္ခာကျရပြီ။ သူတို့ရဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ခရီးလည်း ပျက် စီးသွားရပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“မင်း အဲဒီလူတွေကို သွားရင်မဆိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား” ဂျိုးက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြောတယ်။ “သူတို့က မင်းရဲ့ အဖေ၊ အမေပဲ။ သူတို့လဲ မင်းကို ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မိုက် မျက်နှာဖြူဖတ် ဖြူရော်ဖြစ်လျက်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။
“သူတို့ ငါ့ကို ယုံကြည်ကြမှာပါ။” သူက ပြောတယ်။ “မင်းအလုပ်ပြန်ရမှာပါ။
မင်းရဲ့ အဖေ မင်းကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့တဲ့အတွက် အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်
သွားရမိမိမယ်။ မင်းကြည့်နေ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ခရီးတော့
မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါပြောပြရမလား။ မင်းကိုငါ
ပြောပြလိုက်ရင် မင်း ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

သူထွက်သွားတယ်။ ဂျန်းနဲ့ ဂျိုးတို့ကတော့ အလွန်အံ့ဩလျက် ဇေဝေ
ဒေါ်ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိတယ်။ ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း
မှာ သူရှောင်လွှဲခဲ့တဲ့အရာကို သူလုပ်ရမယ်။ သူ့ရဲ့ အပြစ်တွေကို သူ ဝန်ခံရမယ်။

အိမ်ကို သူတန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်သွားပြီး သူ့အဖေကို တွေ့တယ်။
“အဖေ” သူက ပြောတယ်။ “မစ္စတာ ပရောကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဂျိုးကို ချက်ချင်း
အလုပ်ပြန်ခန့်ပေးဖို့ ပြောပါ။ အပြစ်တင်ခံရမယ့်သူက ကျွန်တော်ပါ။”

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ မိုက်” အဖေက တအံ့တဩနဲ့ ပြောတယ်။
မိုက်က သူ့ကိုပြောပြတယ်။ “ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲကို ဝင်လာတော့
အပေ့ရဲ့ ဂေါက်ရိုက်တဲ့အသစ်ကို ကျွန်တော် တွေ့တယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်
လွှဲလိုက်တဲ့အခါ မီးအိမ်နဲ့ ပန်းအိုးကို ခွဲမိသွားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ဘော
ကြောင်တဲ့ သူဆိုတော့ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံထဲကို ပြေးပုန်းမိတယ်။ အဲဒါတွေကို
ကြောင်ရဲ့ လက်ချက်လို့ အဖေ တွေးထင်မှာကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိတယ်။
ဂျိုး အပြစ်တင်ခံရတော့မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။”

သူ့ရဲ့ အဖေက အလွန်စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေတယ်။ “ရွှေနာရီကရော ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ” သူက ပြောတယ်။ “မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ အဲဒါလဲ ပျောက်နေတယ်”

“အဲဒါကွဲကြေပြီး ဘီဒီအောက်ဖြစ်ဖြစ် စာအုပ်စင်အောက်ဖြစ်ဖြစ် ရောက်နေနိုင်တယ်” မိုက်က ပြောတယ်။ “အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ရိုက်မိလို့ လွင့်ထွက်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ရှာကြည့်မယ် အဖေ”

သူ ရှာကြည့်တယ်။ အသေအချာပဲကွယ်။ နာရီဟာ အလွန်ပျက်စီးလျက် စာအုပ်စင်အောက်မှာ ရောက်နေတယ်။ သူက အဲဒါကို သူ့အဖေရဲ့ ရှေ့မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ချပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကြိမ်၊ အပြစ်ပေးပါ” မိုက်က ပြောတယ်။ “တစ်ကြိမ်ကတော့ ဒါတွေအားလုံးကို လုပ်မိခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ သူများအပေါ် အပြစ်ပုံကျအောင် လုပ်မိခဲ့တဲ့ အတွက်ပါ။ ကျွန်တော် သူရဲတောကြောင်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်လဲ ရှက်ပါတယ်။ အဖေလဲ ကျွန်တော်ကို အထင်သေးတော့မှာပါ။ အမေကလဲ ကျွန်တော့်ကို ယုံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဂျိုးနဲ့လဲ ကျွန်တော် မိတ်ပျက်ပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ အလကားကောင်ပါ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလဲ အဲဒီလိုပဲထင်တယ်” “အဖေက ပြောတယ်။ ဂျိုး အပြစ်ပေးခံရတာကို မင်းတွေ့မြင်တော့မှ အပြစ်ဝန်ခံတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ မင်းအတွက် ငါစိတ်ပျက်တယ်။ အရမ်းကို စိတ်ပျက်တယ်။ မင်းကို ငါပြန်လည် ယုံကြည်ဖို့ကတော့ အချိန်အများကြီး လိုလိမ့်မယ်။ အခု မင်း အဖေကို ငါ့ဆီလာဖို့ သွားပြောစမ်း”

မိုက်ဟာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ အချိန်ကာလထဲကို ရောက်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အဖေက သူ့ကိုစကားမပြောဘူး။ သူ့ရဲ့ အမေကလည်း သူ့ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ငိုတော့မယ့်ပုံ ပေါ် ပေါ်သွားတယ်။ မစ္စတာ ပရောကတော့ သူ့ကို တွေ့ရင် မျက်နှာလွဲသွားတယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းတို့ယုံကြည်မလားကွယ်။ ဂျိုးကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး။ သူဟာ နဂိုအတိုင်း မိတ်ဆွေဆန်နေတုန်းပဲကွဲ့။

“ဟင်” သူ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အတွက် မိုက်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုတဲ့အခါ သူက ပြောတယ်။ “ငါ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘူးလား။ မင်း ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ အကူအညီလိုနေတယ်။ မိတ်ဆွေဆိုတာ အကူအညီပေးရ တယ်။ ကဲပါ ... အဲဒါကို ငါတို့အတူတကွ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့။ ငါတို့ ခါတိုင်းလို အတူတကွရှိကြတာကို လူတွေ ဇွတ်မြင်ကြရင် ဘာဖြစ်မျှန်ခဲတယ် ဆိုတာကို သူတို့ မေ့သွားကြလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် အပြစ်ဝန်ခံနိုင်လောက်အောင်တော့ ရဲရင့်တာပဲ”

အခြေအနေတွေ ပြေလည်သွားတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မိုက်အတွက် ကောင်းတာကတော့ သူ့မှာ ဂျိုးလို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတာပဲပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဘင်ကို အတွက် ဒုံ့ဩဝရာ

တစ်နေ့တော့ ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကြောင်ကလေး ဘင်ကိုဟာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဘာစားစရာရှိသလဲလို့ သွားကြည့်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူ့ရဲ့ သခင်မဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေ ချထားတတ်တယ်။ အဲဒါတွေကို သူမ ကောက် မယူဘဲ ထားမိရင်တော့ သူ့အလစ်သုတ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရတတ်တယ်။

“မနေ့က ငါ့ရဲ့ သခင်မ ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်တုံး ချထားခဲ့တယ်” ဘင်ကို တွေးမိတယ်။ “တစ်ခါတုန်းကလဲ ဝက်အူချောင်းတစ်ချောင်း ချထားခဲ့ တယ်။ ဒီနေ့လဲ သူ တစ်ခုခု ချထားနိုင်တယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူ့စားပွဲအောက်မှာ စိတ်ရှည်ရှည်တိုင်စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ သခင်မ ပစ်ချလိုက်တာကတော့ ခက်ရင်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး အဲဒါက ဘင်ကိုရဲ့ အမြီးကို စိုက်မိသွားတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ဘင်ကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။

သူထွက်သွားတော့မယ် လုပ်စဉ်မှာ သူ့ရဲ့ သခင်မက တံခါးခေါက်တဲ့ သူ့ကို သွားတွေ့တယ်။ ဘင်ကို စားပွဲပေါ် ချက်ချင်း ခုန်တက်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ သခင်မ ကိတ်မုန့်ဖုတ်နေတာကွယ့်။ ဒါပေမယ့် စားပွဲပေါ်မှာ ဘင်ကို စားဖို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဂျုံမုန့်တွေကို သူမကြိုက်ဘူး။ သကြားကိုလည်း သူ မကြိုက်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ခဏနေပါဦး။ ဒါဘာပါလိမ့်။ စားပွဲပေါ်မှာ နို့ကရားအိုး ကလေးရှိတယ်။ အို ... နို့က အပေါ်မှာ မလိုင်တွေ တက်နေတယ်။

“ဒါကတော့ စားလို့ရတယ်” ဘင်ကိုက သဘောကျစွာ တွေးလိုက်မိတယ်။ ကရားအိုးပေါ်ကို သူ ခေါင်းစိုက်လိုက်တယ်။ သူ့လျှာနဲ့လှမ်းလျှက်လိုက်တယ်။ အလို ကရားအိုးက နို့တစ်ဝက်ပဲရှိတော့ မလိုင်ကို သူလှမ်း မမီဘူး။

“အင်း ... ကရားအိုးထဲကို ခေါင်းထိုးထည့်ပြီး နို့ကို ဒီလိုလျှာနဲ့ လျှက်တာကလွဲလို့ တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး” ဘင်ကို တွေးမိတယ်။ တံခါးဆီကို သူတစ်ချက် မြန်မြန်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့သခင်မ တံခါးဝမှာ စကားပြောနေတုန်းပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကရားအိုး လည်ပင်းထဲကို ဘင်ကို ခေါင်းထိုးသွင်းလိုက်ပြီး မလိုင်တွေကို လောဘတကြီး လျှက်တော့တယ်။

အဲဒီနောက် သူ့ရဲ့သခင်မ တံခါးပိတ်တာကို သူ ကြားလိုက်ပြီး သူမ ပြန်လာနေပြီဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ သူ နို့တွေ ခိုးလျက်နေတာကို သူမ တွေ့သွားရင် သူ အဆုခံလိုက်ရမယ့်ဖြစ်ခြင်း။ ဦးခေါင်းကို ကရားအိုးထဲက ချက်ချင်းထုတ်ဖို့ သူကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မထုတ်နိုင်ဘူး။ တစ် နေ့တယ်။

သူကြိုးစားတယ်။ ကြိုးစားတယ်။ သူ့ရဲ့ သခင်မ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတာကို သူ ကြားရတယ်။ ဘင်ကို သနားပါတယ်။ ဦးခေါင်းမှာ ကရားအိုး စွတ်လျက်နဲ့ စားပွဲပေါ်ကနေ သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ် နို့တွေ ဖိတ်ကျကုန်တယ်။

သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်း ကရားအိုးထဲစွတ်နေတာ သူဘာမှ မမြင်ရတော့တာကြောင့် ဟိုတိုး ဒီတိုးနဲ့ တံခါးဝကနေ သူ အလျင်အမြန် ထွက်ပြေးသွားတယ်။

အိမ်အတွင်းလမ်းထဲကို သူပြေးသွားပြီး သူ့ရဲ့ သခင်မ မကြာခဏ အလုပ်လုပ်တဲ့ အခန်းကလေးဆီကို သူရောက်လာတယ်။ အဲဒီအထဲကို သူ ဝင် သွားပြီး သူ့ခေါင်းက ကရားအိုးကို အေးအေးဆေးဆေး ချွတ်မယ်လို့ တွေးမိ တယ်။ ခေါင်းမှာ ကရားအိုးစွတ်လျက် အခန်းထဲကို သူဝင်သွားပြီး ဓောဟိုက် စွာဖြင့် ထိုင်နေတယ်။ သူ အသက်ကောင်းကောင်း ရှူလို့မရဘူး။ ကရားအိုးက သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ တင်းကြပ်နေပြီး သူ မသက်မသာ ခံစားရတယ်။

"ငါ့ရဲ့ မျက်နှာကို နို့တွေစိုကုန်ပြီ" ဘင်ကိုက တွေးမိတယ်။ "ဆိုးဝါး လိုက်တာ၊ ငါ ဒါကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ငါအရမ်း စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ တစ် ယောက်ယောက်မလာခင် ဒီကရားအိုးကို ငါဆွဲချွတ်ရမယ်။ ငါ့ရဲ့ ခြေထောက်က လက်သည်းတွေကတော့ အကူအညီရမှာပါ"

ဒီလိုနဲ့ ဘင်ကိုထိုင်ပြီး ကရားအိုးကို သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းကနေ လက်သည်း တွေနဲ့ ဆွဲချွတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွတ်ထွက်မလာဘူး။

"ဒုက္ခပါပဲ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ" ဘင်ကို ထိတ်လန့်စွာနဲ့ တွေးမိတယ်။ "ငါ တစ်သက်လုံး ဒီကရားအိုးကို ဆောင်းထားရတော့မလားမသိဘူး။ မဆောင်း ရဘူးလို့တော့ ထင်တာပဲ။ တော်မီကို ငါသွားတွေ့ပြီး ငါ့ကို ဆွဲချွတ်ပေးနိုင် မလားလို့ အကူအညီတောင်းကြည့်ရင်ကောင်းမယ်"

ဒီလိုနဲ့ တော်မီကို ရှာဖို့ အခန်းထဲက သူထွက်သွားတယ်။ သူဘယ်ကို သွားနေတယ်ဆိုတာကို လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ နံရံကိုပဲ သူတဘုံးဘုံးနဲ့ ဝင်တိုး တိုး နေမိတယ်။

သူပြည့်ရဲ့ ထွန်းတပေ

ခွေးကလေး တော်မီက ထူးဆန်းတဲ့အသံတွေကို ကြားပြီးနားစွင့် ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာလဲဆိုတာ သူ ပြေးကြည့်တယ်။ ဘင်ကိုက သူ့ခြေသံကို ကြားပြီး တော်မီကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ “တော်မီ၊ ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါ”

ဒါပေမယ့် ကရားအိုးကြောင့် သူ့ရဲ့အသံဟာ တကယ်ကို ထူးဆန်းနေ တယ်။ သူ့ရဲ့အသံဟာ “ဝူး ဝူး ဝူး” နဲ့ မြည်နေတယ်။

တော်မီက ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး အလွန်အံ့ဩစွာနဲ့ နားထောင်ကြည့် တယ်။ ဦးခေါင်းမှာ ကရားအိုးစွတ်နေပြီ။ ဒီလိုနဲ့ “ဝူး ဝူး ဝူး” နဲ့ပြောင်နေတဲ့ သတ္တဝါဟာ ဘာသတ္တဝါလဲ။ သူ အမြီးကုပ်သွားပြီး တခြားတိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်တဲ့ ခွေးကလေး ဘော့စ်နဲ့ ကြောင်ကလေး ကိုစီ တို့ကို ရှာဖွေဖို့ ပြေးထွက်သွားတယ်။

ဘင်ကိုက သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပြေးလိုက်တဲ့အခါ ကရားအိုးက နံရံတွေကို တိုက်မိပြီး အသံစုံထွက်နေတယ်။ တော်မီက ဘော့စ်နဲ့ ကိုစီကို တွေ့ပြီး သူတို့ကို ဟောင်ပြောတယ်။

“တ ဝူး ဝူး အသံနဲ့ စကားပြောပြီး ဦးခေါင်းကို ကရားအိုး စွတ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်အိမ်ထဲကို ရောက်နေတယ်ဟေ့။ ငါတော့ ကြောက်တယ်ကွ။ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး”

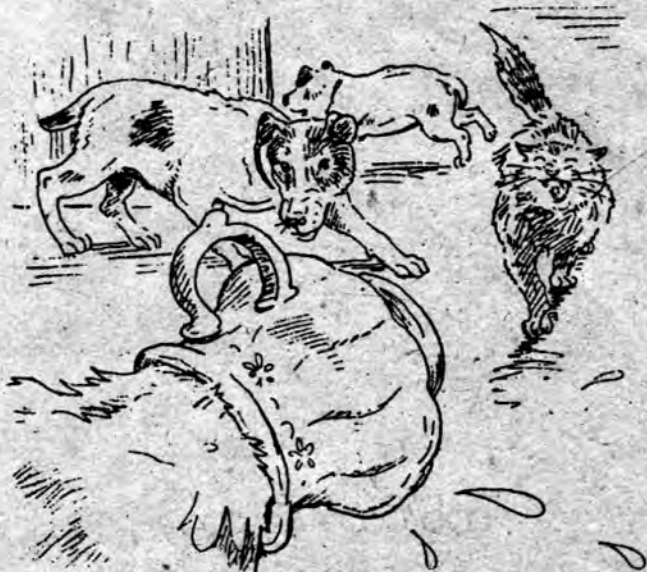
“ရူးမနေစမ်းပါနဲ့” ဘော့စ်က မတ်တပ်ထရပ်ရင်း ပြောတယ်။ “ခေါင်းမှာ ကရားအိုး စွပ်နေပြီး ဝူး ဝူး ဝူး နဲ့ပြောတဲ့ တိရစ္ဆာန်တဲ့လား။ မင်း ရူးနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဒါပေမယ့် ဘင်ကိုက ဦးခေါင်းမှာ ကရားအိုး စွပ်လျက်နဲ့ လမ်းထောင့် ကနေ ကွေ့လာပြီး ‘ဝူး ဝူး ဝူး’ အသံနဲ့ အကူအညီအော်တောင်းနေတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန် သုံးကောင်စလုံး ကြောက်လန့်သွားကြတယ်။ သူတို့ ခြံထဲကို ချက်ချင်း ပြေးလိုက်တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲပေါ့ကွယ်။

ဘင်ကိုသာ နံရံကို တည့်တည့်ဝင်မတိုက်ဘူးဆိုရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ် ဦးမလဲ မသိဘူး။ ကရားအိုး ထက်ခြမ်းကွဲသွားပြီး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဘင်ကိုရဲ့ မျက်နှာဟာ နို့တွေ စိုရွှံနေပြီး ထိတ်လန့်နေလျက် သူတို့ကို ကြည့်နေတယ်။

“ဘင်ကိုပါလား။ မင်းကစားနည်း အသစ်ကစားနေတာလား။ ဘာ လုပ်တာလဲ” ဘော့စ်က အော်ပြောတယ်။ “မင်းခေါင်းမှာ ကရားအိုး ဘာဖြစ်လို့ ဆောင်းထားတာလဲ။ မင်းလုပ်လိုက်တာ ငါတို့ အရမ်းကြောက်သွားတယ်”

“ငါကရားအိုး ဆောင်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဘင်ကိုက သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို သန့်ရှင်းပြစ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ “ချွတ်လို့မရလို့ပါ။ ဒါပါပဲ။ ငါ

အကူအညီအော်တောင်းနေတာကို မင်းတို့ထွက်ပြေးကြတာ မင်းတို့ တော်တော် ယုတ်ညံ့တဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ”

“မင်း ဝူး ဝူး ဝူး နဲ့ မပြောပဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စကားသာပြောရင် ငါတို့ မင်းကို ကူညီမှာပါ” တော်မိက ပြောတယ်။ “ဘာမှန်းမသိတော့ ငါတို့ ထွက် ပြေးမိတာပါ”

“ငါ ဝူး ဝူး ဝူး လို့ မပြောပါဘူး” ဘင်ကိုက ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ခေါင်းပေါ်က ကရားအိုကြောင့် အဲဒီလိုမျိုး အသံထွက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းကရားအို ခေါင်းမှာ စွပ်ပြီးပြောကြည့်ပါလား”

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ အဲဒီလို မလုပ်ချင်ကြဘူးတဲ့ကွယ်။ မင်းတို့ကော လုပ်ချင်ကြသလား။

တစ် တော နှင့် တွတ်

တစ်ခါတုန်းက 'တစ်'၊ 'တော' နဲ့ 'တွတ်' လို့ခေါ်တဲ့ ရဲရင့်တဲ့ လူပု
ကလေး သုံးယောက် ရှိသတဲ့ကွယ်။ သူတို့ဟာ ကပ်ကြေးသွေး၊ အိုးဖာ၊ ထိုင်ခုံပြင်
စတဲ့ ကျဘမ်းအလုပ်တွေကို လိုက်လုပ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ပျော်ပျော်နေတတ်ကြ
ပြီး အမြဲတမ်း သီချင်းဆို ရယ်မော နေတတ်ကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူတို့ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမြို့က ဈေး
နေရာမှာ လူတွေအားလုံး စုဝေးပြီး စကားပြောနေကြတယ်။

“ဟေး လူတွေ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ” တစ်က လှမ်းပြောမာယ်။

“မင်း မကြားသေးဘူးလား” ဈေးရောင်းတဲ့ အဘွားအိုတစ်ယောက်က
ပြောတယ်။ “ဒီနားမှာ မြေငလျင်လှုပ်သွားတယ်။ အမတ်ချုပ်ရဲ့ ခုံတော် ကြောက်
စရာကောင်းလောက်အောင် ရမ်းခါသွားတယ်”

“တကယ်ရမ်းခါသွားသလား” တော့က ပြောတယ်။ “အဲဒါ ပြိုကျ
သွားသလား”

“ဟင့်အင်း” အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် ခုံတော်ထဲက
ပစ္စည်းတွေအားလုံးနီးပါး ကွဲကြေတုန်တယ်”

“ကွဲကြေတုန်တယ်လား” တွတ်က တစ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ပြော
တယ်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီနေရာဟာ ငါတို့အတွက်ပဲပေါ့” တစ်က ပြောတယ်။
“အမတ်ချုပ် နန်းတော်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ငါတို့ ပြင်ဆင်ကြရရင် ပိုက်ဆံတွေ
အများကြီးရမှာပဲ”

သူတို့ လက်ချင်းချိတ်ဆက်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ ကခုန်သွားကြတယ်။

“မင်းတို့ ပိုက်ဆံအများကြီးတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး” မှင်စာ တစ်ယောက်
က သူတို့ကို လှမ်းပြောတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” လူပုကလေးတွေက ပြန်အော်ပြောတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမတ်ချုပ်က ဒီနိုင်ငံမှာ နမြောတွန်တို့တတ်
ဆုံး လူဖြစ်လို့ပေါ့။ သူက လေအကုန်ခံရမယ်ဆိုရင် ဆန်ပြုတ်တောင် အေးအောင်
မမှတ်ချင်ဘူး”

“ဟို ဟို ဟို ဟီး ဟီး ဟိ” တစ်၊ တော၊ တွတ်တို့ ဟားရယ်မော
ကြပြီး ကခုန်ကြလျက် မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားတယ်။

အစေးလှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က နန်းတော်စိုကို သူတို့
သွားကြတယ်။ နန်းတော်ဟာ တကယ်ကို လှပတယ်။ ဒါပေမယ့် မြေလျှင်ဟာ
အဲဒီနေရာကနေ ဖြတ်သွားပုံရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြတင်းပေါက် အများ

စုဟာ ကျိုးပဲ့နေကြပြီး မီးဖိုခေါင်းတိုင် တစ်ခု၊ နှစ်ခုကလည်း ကြည့်ရတာ အတော်
ကို ပုံပန်းမကျဘူး။

တစ်၊ တော့ နဲ့ တွတ်တို့က နောက်ဖက်တံခါးဆီကိုသွားပြီး ကျယ်
လောင်စွာ တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။ အမှုထမ်းတစ်ယောက်က တံခါး ဖွင့်ပေး
တယ်။ တစ်၊ တော့ နဲ့ တွတ် တို့က ဦးညွတ်လိုက်ကြပြီး ကြမ်းပြင်ကို သူတို့ရဲ့
ငှက်မွှေးပါတဲ့ ဦးထုပ်တွေနဲ့ လှည်းကျင်းပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့က နယ်လှည့်အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ သူတွေပါ” တစ်က
ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒီနေရာမှာ အလုပ်ရှိသလားခင်ဗျာ”

“ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်” အမှုထမ်းက ပြောတယ်။ “ဝင်ပါ အမတ်ချုပ်
ကြီး။ မင်းတို့ကို တွေ့ချင်သလားဆိုတာ ငါ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

လူပုကလေးတွေက သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ခြေသုတ်နဲ့မှာ သေ
သေချာချာ သုတ်လိုက်ကြပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်ကြတယ်။ အမှုထမ်းက စားဖိုမှူး
ကို သူတို့အကြောင်းပြောပြတယ်။ စားဖိုမှူးက ပစ္စည်းထိန်းကို ပြောပြတယ်။
ပစ္စည်းထိန်းက အပါးတော်မြဲကို ပြောပြတယ်။ အပါးတော်မြဲက အမတ်ချုပ်ကို
သွားပြောတယ်။

“ဟင်” အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ “သူတို့ကို ခေါ်လာခဲ့”

တစ်၊ တော့ နဲ့ တွတ်တို့ဟာ အမတ်ချုပ် ထိုင်နေတဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လာကြတယ်။ သူတို့ ဦးညွှတ်ကြပြီး ရှေ့ကိုတိုးလို့ အကောင်းဆုံး ပြုံးပြလိုက် ကြတယ်။

တစ်က ဒီလိုပြောတယ်။ "ပြုပြင်စရာ ပန်းကန်တွေရှိပါသလားခင်ဗျာ" တောက ဒီလိုပြောတယ်။ "တိုလီခိုလီ လုပ်စရာတွေ ရှိသလား ခင်ဗျာ" တွတ်က ဒီလိုပြောတယ်။ "ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးပါရစေ ခင်ဗျာ" တစ်က ဒီလိုပြောတယ်။ "ကျွန်တော်တို့မှာ ကော်တွေ၊ ဂါလံလိုက် ရှိပါဘယ်"

"ဟင်" အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ "နန်းတော်ထဲမှာ လုပ်စရာ အလုပ် တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ မင်းတို့ ဒီမှာနေပြီး လုပ်ကြစေ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ကောင်းကောင်းလုပ်ရမယ်။ မလုပ်ရင်တော့ မင်းတို့ကို ငါမောင်းထုတ်ပစ်လိုက် မယ်"

နယ်လှည့် အလုပ်သမား ၃ ယောက်ဟာ ကော်အိုးတွေကို လွှဲရမ်း လျက် ထွက်သွားကြတယ်။

ပထမဦးဆုံး သူတို့ နန်းတော်အစုံကို လျှောက်သွားကြပြီး ဘာတွေ ကျိုးပဲ့တယ်။ ဘယ်ဟာ အရင်ဦးဆုံး စ ပြင်ရမယ်ဆိုတာ လိုက်ကြည့်ကြတယ်။

သူတို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြတော့ တစ်နာရီ အချိန်ကြာသွားတယ်။ အဲဒီနောက် ထိုင် စကားပြောကြတယ်။

"ပြင်ဖို့ ထိုင်ခုံ ၅၃ လုံး ရှိတယ်" တစ်က ပြောတယ်။

“ပြင်စရာ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေ ၃၁ ပုံရှိတယ်” တောက ပြောတယ်။

“ပြင်စရာပန်းကန်ပြား ၆၉ ချပ်ရှိတယ်” တွတ်က ပြောတယ်။

“ပြီးတော့ ပန်ကန်လုံးနဲ့ ပန်ကန်ပြား ၂၄၁ စုံရှိတယ်” တစ်က ပြောတယ်။

သူတို့ ထပြီး သီချင်းဆို က ခုန် ကြတယ်။

အဲဒီနောက် သူတို့ ပြေးထွက်သွားကြပြီး ကျိုးပဲ့နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို စတင် ပြင်ဆင်ကြတယ်။ တစ်က ထိုင်ခုံတွေကို ပြင်တယ်။ တောက ရုပ်ပုံကားချပ်တွေကို ပြင်တယ်။ တွတ်က ပန်ကန်တွေကို ပြင်တယ်။ အဲဒါဟာ သူတို့အတွက် အချိန်အတော်ကြာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ကောင်းကောင်း လုပ်ကြတယ်။

သူတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ကြတဲ့အတွက် နန်းတော်ထဲက လူတိုင်းဟာ သူတို့ကို သဘောကျကြတယ်။ အမတ်ချုပ်တစ်ယောက်ပဲ သူတို့ကို မကြိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ သူ့ကို ရိုသေသင့်သလောက် မရိုသေကြဘူးလို့ ထင်မှတ်နေတာကြောင့်မို့ပေါ့ကွယ်။

နန်းတော်ထဲမှာ သူ့ကို သူတို့တွေကြရင် သူတို့ တန်းစီရပ်ကြပြီး အလေးပြုလို့ သီချင်းဆိုကြတယ်။

သုပြည့်ရ ထွန်းစာပေ

အဲဒီအခါကြာရင် အမတ်ချုပ်က “ဟွန်း ဟွန်း” လို့ပြောပြီး သူတို့ရှေ့က အလျင်အမြန် ဖြတ်သွားတယ်။

“တစ်” က သူ၊ “ဟွန်း ဟွန်း” နဲ့ ပြောတတ်ပုံကို သိချင်းလုပ်ဆိုတယ်။ လူတိုင်းက အဲဒီသိချင်းကို သဘောကျပြီး မကြာခင်မှာ နန်းတော်တစ်ခုလုံး အဲဒီသိချင်းကို ဆိုကြတယ်။

အမတ်ချုပ်က တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီသိချင်းကို ကြားသွားပြီး အရမ်း ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

“ဒီလူရွတ်တွေကို ငါပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးတော့ဘူး” သူဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

ရက်သတ္တပတ် ၄ ပတ်အတွင်းမှာ နယ်လှည့်အလုပ်သမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ကို ပြီးစီးသွားကြပြီး လုပ်စရာဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ပစ္စည်း ပေါင်း ရာကျော်စုို သူတို့ပြုပြင်လိုက်ကြတယ်။ နန်းတော်ဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ အနေအထားကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။

“အခု ငါတို့ လုပ်ခသွားတောင်းကြရအောင်” တစ်က ပြောတယ်။

“ငါတို့ ပိုက်ဆံ အတော်များများရပြီကွ” တော့က ပြောတယ်။

“အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ရာလောက်ရပြီ” တွတ်က ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ အမတ်ချုပ်ကို သွားတွေကြပြီး ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လိုက် ကြတယ်။

တစ်က ဒီလိုပြောတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ အလုပ်တွေပြီးပါပြီ ခင်ဗျား”

တောက ဒီလိုပြောတယ်။ “ကျွန်တော်တို့က ပြောတာပါ”

တွတ်က ဒီလိုပြောတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ဝမ်းသာပါ တယ်”

တစ်က ဒီလိုပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ခပေးပါလား ခင်ဗျား”

“ဟင်” အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ “မင်းတို့ကို ငါတစ်ပြားမှ မပေးဘူး”

“ဘာ” နယ်လှည့် အလုပ်သမားတွေက ထိတ်လန့်အံ့ဩမှုကြောင့် လဲကျလုမတတ် ဖြစ်မိလျက် အော်ပြောလိုက်ကြတယ်။ “ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ပေါင်တစ်ရာ ပေးရမှာလေ”

“ပေါင်တစ်ရာ၊ ဟုတ်လား” အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ “မင်းတို့ ထွက်သွားကြ။ မင်းတို့ ရက်သတ္တပတ် ၄ ပတ် အိပ်ကြ၊ စားကြပြီးပြီ။ မင်းတို့ရဲ့

လုပ်ခအတွက် အဲဒါ လုံလောက်တာပဲ။ မင်းတို့က ပျော်တတ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ။ မင်းတို့နဲ့ ငါ ဘာမှ မစပ်ရှက်ချင်ဘူး။”

“ဒါပေမယ့် ဆရာ” တစ်က ပြောပြီး ရှေ့ကိုတိုးလာတယ်။

“ထွက်သွားလို့ ငါပြောနေတယ်” အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ “မင်းအဲဒီနေရာမှာ နည်းနည်းလောက်ဆက်နေကြည့်။ ငါစစ်သားတွေ ခေါ်လိုက်ပြီး မင်းတို့ကို နန်းတော်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြစ်လိုက်မယ်”

တစ်၊ တော နဲ့ တွတ်တို့ အခန်းထဲက ချက်ချင်း ထွက်သွားကြတယ်။ မီးဖိုခန်းဆီကို သူတို့လွတ်ကင်းစွာ ရောက်လာကြတဲ့အခါ သူတို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“တစ်ပြားမှတောင် မရဘူး” တစ်က ပြောတယ်။

“ငါတို့ ဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ဟာ” မော့က ပြောတယ်။

“ငါတို့ ပြုပြင်ထားတဲ့ ဟာတွေကို ခွဲပစ်ကြရအောင်” တွတ်က ပြောတယ်။

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့” တစ်က ပြောတယ်။ “နှစ်ဦး နှစ်ဖက်မှားလို့ အမှန်ဆိုတာ ဖြစ်မလာဘူး။ ဒါပေမယ့် အမတ်ချုပ်ကိုတော့ ငါတို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အပြစ်ပေးကြရမယ်”

“ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြရအောင်” တောက ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ထိုင်ပြီး စဉ်းစားကြတယ်။

“ငါဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီ” တစ်က ပြောတယ်။

“ငါလဲ သိပြီ” တောက ပြောတယ်။

“ငါလဲ သိပြီ” တွတ်က ပြောတယ်။

“သူ့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်အိုး လက်ကိုင်မှာ ငါ့ကော်သုတ်ထားလိုက်မယ်” တစ်က ရယ်မောလျက် ပြောတယ်။ “မနက်ဖြန်ကျရင် သူ လက်ဖက်ရည် ငှဲ့ထည့်တဲ့အခါ လက်ဖက်ရည်အိုး လက်ကိုင်ကို သူ့ခွာချနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟား ဟား” တောက ပြောတယ်။ “ငါကတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးဝက ခြေသုတ်ခုံမှာ ကော်တွေသုတ်ထားလိုက်မယ်။ သူ့အပြင်ကို ထွက်ချင်တဲ့အခါ ကျရင် သူ့ရဲ့ခြေထောက်တွေ ကော်ကပ်နေလို့ အပြင်ကို ထွက်လို့မရတာကို သူ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟီး ဟီး” တောက ပြောတယ်။ “ငါကတော့ သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဦးထုပ်ထဲကို ကော်သုတ်ထားလိုက်မယ်။ ဒီတော့ အဲဒီဦးထုပ်ကို သူ့ဆောင်းမိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချွတ်လို့မရတော့တာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟို ဟို” တစ်က ရယ်တယ်။ “ဒါဆိုရင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ကပ်စေးနည်းတဲ့ သူ့ကို ဆုံးမရာ ရောက်မယ်”

“ငါတို့ ရယ်စရာတွေ ကြည့်ရအောင်၊ နန်းတော်ထဲက တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေကြမယ်” တစ်က ကော်ကို မွှေနေရင်းက ပြောတယ်။

နယ်လှည့်အလုပ်သမား ၃ ယောက်ဟာ တတ်နိုင်သမျှ အစေးကပ်ဆုံးကော်ကို လုပ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မနက်ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်နေကြတယ်။ အဲဒီနောက် တစ်က မနက်စာစားတဲ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်အိုး လက်ကိုင်မှာ ကော်တွေသုတ်လိုက်တယ်။ တောက အိမ်ရှေ့တံခါးက ခြေသုတ်ခုံပေါ် ကော်တွေသုတ်ထားလိုက်တယ်။ တွတ်ကတော့ အမတ်ချုပ်

ကြီးရဲ့ ဦးထုပ်ပုံးထဲကို ကြည့်လိုက်ပြီး အကောင်းဆုံး ဦးထုပ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို ကော်တွေ သုတ်လိုက်တယ်။

အမတ်ချုပ်က မနက်စာ စားဖို့ဆင်းသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်။ အဲဒါကို သူဖွင့်လိုက်တယ်။ တစ်၊ တောနဲ့ တွတ်တို့က ကန့်လန့်ကနောက်မှာ ပုန်းအောင်းနေကြပြီး ရယ်စရာကို စောင့်မျှော်နေကြတယ်။

“ဟင်” အမတ်ချုပ်က စာကို ကျယ်ကျယ်ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ပြောလိုက်တယ်။ “လူပုကလေးတွေ နိုင်ငံက ဘုရင်နဲ့ဘုရင်မတို့ ဒီဇန့် မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မင်းရဲ့ နန်းတော်ကို လာရောက်လည်ပတ်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လိမ့်မယ်တဲ့။ ဘုရားရေ ဧရာမ ဂုဏ်ယူစရာကြီးပါလား။”

လက်ဖက်ရည်အိုးကို သူကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငှဲ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်အိုးကို ပြန်ချထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လက်လွှတ်လို့ မရဘူး။ သူ့ရဲ့ လက်တွေ ကပ်နေတယ်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ” အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ “ငါ့လက် ရေခွေးအိုးကနေ ခွာလို့မရတော့ဘူး။ ငါ့ စုန်းအပြုစားခံလိုက်ရတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူ ကြိုးစားပြီးရင်း ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ရဲ့ ကော်က ခိုင်လွန်းအားကြီးတယ်။ ရေခွေးအိုးကို သူလေထဲမြှောက်လွှဲလိုက်ပြီး ခါချဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ ရေခွေးအိုးထဲက ရေခွေးပူပူတွေပဲ ထွက်ကျလာပြီး အမတ်ချုပ်ရဲ့ ခြေထောက်ပေါ်ကို ကျကုန်တယ်။ အမတ်ချုပ် အော်ဟစ်ပြီး ထခုန်မိတယ်။

ပစ္စည်းထိန်းက ပြေးဝင်လာတယ်။ အမှုထမ်းကလည်း နောက်က လိုက်လာတယ်။ သူတို့ရဲ့ဆရာ ရေဇွေးအိုးကနေ ရေဇွေးတွေ လောင်းချရင်း ခုန် ပေါက်နေတာကို တအံ့တဩနဲ့ သူတို့ ငေးကြည့်မိကြတယ်။

“ဆရာ ခင်ဗျား” ပစ္စည်းထိန်းက ပြောတယ်။ “ဆရာရဲ့ ကော်ဇော အသစ်တော့ ပျက်စီးပါပြီ”

“ကော်ဇော ပျက်စီးပြီလား” အမတ်ချုပ်က အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။ “ငါ့ခြေထောက်လဲ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ငါလုပ်မိတာ။ ဒီရေဇွေးအိုးကို ငါချထားလို့ မရတော့ဘူး”

တစ်၊ တော နဲ့ တွတ် တို့က ရယ်မောလိုက်ကြတာ ကန့်လန့်ကာ တောင် လုပ်ယိမ်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းက အမတ်ချုပ်ရဲ့ လက်က ရေဇွေးအိုးကို ဖြုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့အတွက် အဲဒါကို သတိမပြုမိကြဘူး။

“အို” အမတ်ချုပ်က ပြောတယ်။ “ငါ နာတယ်ကွ။ မင်းတို့ အားလုံး ထွက်သွားကြစမ်း”

အဲဒီနောက် နန်းတော်က ဆရာဝန်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လည်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အမတ်ချုပ်ဟာ လက်ဖက်ရည်အိုးကို ညာလက်နဲ့ ကိုင်ထားလျက်နဲ့ ဗနက်စာကို ပြီးအောင်စားရမယ်။ ပြီးတော့ တစ်မနက်လုံး အဲဒီရေဇွေးအိုးကို သွားလေရာ ယူသွားရတယ်။

“ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မတို့ လာနေပြီ” သူက ညည်းတွားပြောတယ်။ “ငါ ရှေးနွေးအိုး ယူလာတာကို သူတို့တွေ့ရင် ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိဘူး။ အဲဒါဟာ အထူးဆန်းဆုံးအရာ ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဘုရင်ရဲ့ ရထားယာဉ်ရောက်လာရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ စစ်သားတွေကို ပြောပြဖို့အတွက် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီကို သူသွားတယ်။ ခြေသုတ်ခုံပေါ်မှာ သူမတ်တပ်ရပ်ပြီး အမိန့်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူလှည့်ပြန်ဖို့ ပြင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ ကြွလို့မရဘူး။ ခြေသုတ်ခုံမှာ ကပ်နေတယ်။ သူကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှေလို့မရဘူး။ “ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်” သူက အော်ပြောတယ်။ “ငါ့ခြေထောက် ရွှေလို့မရဘူး”

အမတ်ချုပ်က ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲမြှောက်ဖို့ကြိုးစားနေစဉ်မှာ စစ်သားတွေက ပါးစပ်အပေးောင်းသားနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

“ဘွတ်ဖီနပ်တွေ ချွတ်လိုက်ပါ။ အမတ်ချုပ်ကြီး ခင်လွှာ” စစ်သားတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

အမတ်ချုပ်က ဘွတ်ဖိနပ်တွေကို ချွတ်ဖို့ လုပ်လိုက်စဉ်မှာ သူ့ရဲ့ ခြေအိတ်တစ်ဖက် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ဖြစ်နေတာကို အမှတ်ရမိသွားတယ်။ အဲဒါကို သူ့ရဲ့ စစ်သားတွေမြင်လို့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ထိတ်လန့်သွားကြလိမ့်မယ်။

အမတ်ချုပ်အဖို့ ခြေသုတ်ခုံနဲ့ အတူ၊ သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းဆီကို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ သွားဖို့က လွဲလို့ တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလို သွားရတာဟာ အထူးသဖြင့် လှေကားပေါ်မှာ အတော်ကလေးကို ဝှက်ကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သွားနိုင်တယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ အမတ်ချုပ်ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ ခြေသုတ်ခုံကပ်နေပြီး လက်ထဲမှာ ရေခွေးအိုးကပ်နေလျက် နန်းတော်ထဲမှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ သွားနေတာကို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ လုံးငကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ တစ်၊ တော နဲ့ တွတ်တို့ အဖို့ကတော့ ရယ်ရလွန်းလို့ စကားတောင် မပြောနိုင်ကြဘူး။

အမတ်ချုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဘွတ်ဖိနပ်တွေကို ချွတ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ရံကို ဝတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မ ရောက်လာဖို့ အချိန်နီးကပ်လာတာကြောင့် သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဦးထုပ်ကို သူဆောင်းလိုက်တယ်။

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီကို သူဆင်းသွားတယ်။ လက်ဖက်ရည်အိုးကို သူနဲ့ အတူ ယူဆောင်သွားရတာကို အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ သဘောမျိုး သူ ဟန်ဆောင်ထားလိုက်တယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သူရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ တော်ဝင်ရထားယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာပြီး ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မတို့ ထွက်လာကြတယ်။

လူတိုင်း ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ဝေ့ယမ်းပြကြတယ်။ အမတ်ချုပ်ကတော့ သူ့ရဲ့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်မရလို့ ဝေ့ယမ်းမပြနိုင်ရှာဘူး။ ဦးထုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ ဆံပင်မှာ ကပ်နေတယ်။ သူဆွဲချွတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ ဦးထုပ် ကျွတ်ထွက်မလာဘူး။

ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မက လူတိုင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြကြပြီး အမတ်ချုပ် မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ နေရာဆီကို လှေကားထစ်ကနေ တဖြည်းဖြည်းတက်လာတယ်။

ဘုရင်က သူ့ကို တအံ့တဩနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရေခွေးအိုးရှိနေပြီး ဦးထုပ်ကိုလည်း ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားဆဲဖြစ်နေတာကြောင့် မို့ပေါ့ကွယ်။

“သူ ရူးနေတာဖြစ်ရမယ်” ဘုရင်က တွေးမိတယ်။

ဘုရင်မ လက်ကိုဆွဲပြီး အမတ်ချုပ်နောက်ကနေ နန်းတော်ထဲကို သူ လိုက်လာတယ်။

ခန်းမကြီးထဲကို သူတို့ရောက်ကြပြီး ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မတို့က သူတို့ အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ သလွန်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြတဲ့အခါမှာတောင် အမတ်ချုပ် က ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်က သူ့ကိုပြောရတယ်။

“ဦးထုပ်ချွတ်ပေးပါ၊ အမတ်ချုပ်ကြီး”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် ချွတ်လို့မရလို့ပါ။ အရှင်မင်းကြီး” အမတ်ချုပ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် အပြုစားခံနေရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီမနက်မှာ ရေခွေးအိုးလက်ကိုင်ကို ကျွန်တော် လက်လွှတ်လို့ မရဘူး။ ဒီနေ့ မုန်းလွှဲပိုင်းမှာပေါ့၊ ခြေသုတ်ခုံကနေ ကျွန်တော် ခြေထောက် ခွာလို့ မရဘူး။ အခု ဦးထုပ်ချွတ်လို့မရဘူး”

အမတ်ချုပ်ဟာ ရယ်စရာကောင်းနေတာကြောင့် လူတိုင်းရယ်မောကြတယ်။ ဘုရင်က သူ့ဆီကို လျှောက်လာပြီး ဦးထုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။

“မှော်ဂါထာ ရွတ်ထားတာမရှိပါဘူး” သူက ပြောတယ်။

“ကော်တွေပဲ ရှိတယ်”

“ကော်တွေလား” လူတိုင်းက တအံ့တဩနဲ့ အော်ဟစ်ပြောကြတယ်။

“ကော်တွေလား” အမတ်ချုပ်က ဒေါသဖြစ်စွာနဲ့ အော်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ကော်တွေ” ဘုရင်က ပြောတယ်။

“ဒါ တစ်၊ တော နဲ့ တွတ် တို့ရဲ့ လက်ချက်ပဲ” အမတ်ချုပ်က အော်ပြောတယ်။ “သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာပဲ။ စစ်သားတွေ သူတို့ကို ရှာကြစမ်း”

ခဏအတွင်းမှာ တစ်၊ တော နဲ့ တွတ်တို့ကို ရှာတွေ့ကြပြီး ဘုရင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ကို ခေါ်လာကြတယ်။

“ဘာကြောင့် မင်းတို့ ဒီလို လုပ်ကြတာလဲ” ဘုရင်က မေးတယ်။

လူပုဂံလေးတွေဟာ ဘုရင်ရဲ့ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ အသံကို ကြားရတဲ့ အခါ တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။

“အမတ်ချုပ်က ကျွန်တော်တို့ကို နန်းတော်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးလို့ပါ” တစ်က ပြောတယ်။

“ဒါ အမှန်ပဲလား” ဘုရင်က အမတ်ချုပ်ကို မေးတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်” အမတ်ချုပ်က မျက်နှာအလွန်နီရဲလျက် ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းအပြစ်ဒဏ်ခံလိုက်တာပေါ့”

ဘုရင်က ပြောတယ်။ သူက နယ်လှည့်အလုပ်သမားတွေဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ “ဒါပေမယ့် မင်းတို့သူ့ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ အပြစ်ပေးဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး။ မင်းတို့ ငါ့ဆီကိုလာပြီး တိုင်ကြားသင့်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် အမတ်

ချုပ်ကို ငါပိုက်ဆံပေးခိုင်းမှာပေါ့။ အခုတော့ မင်းတို့ ပိုက်ဆံဆုံးပြီးတော့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်” နယ်လှည့် အလုပ်သမား လူပုဂ္ဂလေးတွေ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြောကြတယ်။

“မင်းတို့ကို ငါလုပ်စရာအလုပ်တွေပေးမယ်။ မင်းတို့ လုပ်ခရမှာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အရှင်မင်းကြီး” လူပုဂ္ဂလေးတွေက အမိန့်နာခံစွာဖြင့် ပြောကြတယ်။

“ချက်နပ် သစ်ပင်တွေဆီကို မင်းတို့သွားကြ” ဘုရင်က ပြောတယ်။

“ကော်တွေ ယူသွားကြ။ အရွက်တွေ အခု ကြွေကျနေကြတယ်။ ရိုးတံတွေဟာ နင်းဒဏ်၊ လေဒဏ်ကြောင့် အအေးဒဏ်ကို ခံနေကြရတယ်။ အဲဒါတွေကို မင်းတို့ကော်တွေ သုတ်ကြရမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ရိုးတံတွေ အအေးဒဏ် မခံရတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ သွားပါမယ်၊ အရှင်မင်းကြီး” နယ်လှည့်အလုပ်သမားတွေက ပြောကြပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ အမတ်ချုပ်ကတော့ လက်ထဲမှာ ရေနွေးအိုးကိုင်ထားဆဲဖြင့် သူတို့ကို ရပ်ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်တဲ့ကွယ်။

ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်

တစ်ခါတုန်းက ဂျင်မီလို့ခေါ်တဲ့ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့ ကွယ်။ သူ တကယ်ကို ပြဿနာကောင်ကလေးကွယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး။

လူသွားလမ်းပေါ်မှာ သူ့ကို လမ်းလျှောက်ခိုင်းရင် သူခဏလောက်တော့ လျှောက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူလမ်းပေါ်က ဆင်းပြီး ရေနုတ်မြောင်းထဲကနေ တစ်ခါလမ်းလျှောက်ပြန်တယ်။ သူ့ရဲ့ အမေကတော့ "ဂျင်မီပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်"လို့ ပြောတယ်။

သူ့ရဲ့ အဖေကလည်း သူ့ကို "ဂျင်မီ မတ်မတ်ထိုင်စမ်း၊ ဒီလို ခွေခေါက်မနေနဲ့" လို့ပြောရင် သူမိနစ်ဝက်လောက်တော့ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ရှေ့ကို တစ်ခါယိမ်းပြီး ထိုင်နေပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့ အဖေက "မင်းပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့" တစ်ခါ ပြောပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂျင်မီဟာ တစ်နေ့လုံး "ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်" ဆိုတဲ့စကားကို အမြဲတမ်း ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို 'ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်' လို့ခေါ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျင်မီနဲ့ သူတို့အတူတူရှိနေကြတဲ့အချိန်မှာ အဲဒါကိုပဲ သူတို့အမြဲတမ်း ကြားနေရတာကြောင့်မို့ပေါ့ကွယ်။

“ဟလို ‘ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်’ လူကြီးလာနေပြီဟေ့” သူတို့ဒီလို ပြော တတ်တယ်။ “လာပါဦး ... ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လူကြီး။ ဒီနေ့ ငါတို့ ဘာကစား ကြမလဲ”

ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် လူကြီးဟာ သူ့ကို မလုပ်ဖို့ပြောတဲ့အရာတွေကို လုပ်ဖို့ ရွေးချယ်တတ်တယ်။ ဒီလိုမျိုးကတော့ အမြဲတမ်းမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ အဲဒီနောက် ဂျင်မီ ထိတ်လန့်သွားရတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်လာတယ်။

လှပတဲ့ ဆောင်းရာသီတစ်နေ့ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန် အလွန်ကို အေးစက်နေတယ်။ လမ်းပေါ်က ရေအိုင်တွေအားလုံး ရေတွေခဲနေကြတယ်။ ဘဲရေကန်လည်း ရေတွေခဲနေတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရွာထဲက ရေကန်လည်း ရေတွေ ခဲနေတယ်။ ကောင်ကလေးတွေဟာ ရေအိုင်တွေပေါ်မှာ လျှောစီးနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေကန်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သူတို့ အသေအချာ မသိကြဘူး။ အဲဒီမနက်မှာ သူတို့ အော်ဟစ် ရယ်မောပြီး ရေအိုင်တွေပေါ်မှာ လျှောစီးကြလျက် ကျောင်းကို ပြေးကြတယ်။ မနက်ကျောင်းပြီးလို့ အိမ်ကို ပြန်ဖို့ အချိန်ကြတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ဆရာက သူတို့ကို ပြောတယ်။

“ဘဲ ရေကန်နဲ့ ရွာထဲက ရေကန်ပေါ်မှာ လျှောမစီးကြနဲ့ဦး” ဆရာက ပြောတယ်။ “အဲဒါတွေက စိတ်မချရဘူး။ မနက်ပြန်လောက်မှ စိတ်ချ ရနိုင်တယ်။ မင်းတို့အားလုံး ကြားကြတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ကောင်ကလေးတွေက ပြောကြတယ်။ နေရောင် ဆမ်းပြီး နှင်းခဲနေတဲ့ လမ်းပေါ်ကို သူတို့ အော်ဟစ်ပြေးလွှားကြတယ်။

“ဒီမယ်ပေ့” ကျေးရွာထဲက ရေကန်ကြီးဆီကို သူတို့ရောက်လာကြတဲ့ အခါ ဂျင်မီက ပြောတယ်။ “တောက်ပနေတဲ့ ဟို ရေခဲတွေကို ကြည့်ကြစမ်း၊ အဲဒါ စိတ်ချနေရပြီ။ ဆရာ ဦးညိုပြောတာ မှားတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်စမ်းပါ။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လူကြီးရယ်” ကောင်ကလေးတွေက ရယ်မောပြီး ဂျင်မီကို ဆွဲခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ရေခဲနေတဲ့ ရေအိုင်ကို တမ်းတမ်းတတနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ငါလျှောစီးချင်တယ်” သူက ပြောတယ်။ “သိပ်စီးလို့ ကောင်းတယ်။ ဝိုး ... ငါကို့ရဲ့ ခြေထောက်မှာ အတောင်ပံတွေ ရှိနေသလိုမျိုး ငါတို့ သွားကြမယ်။ စိတ်ချရဲ့လားဆိုတာ ငါစမ်းကြည့်မယ်။ စိတ်ချရမှာ သေချာ ပါတယ်”

“မလုပ်နဲ့၊ ဂျင်မိ” အကြီးဆုံး ကောင်ကလေးက ပြောတယ်။ ဆရာ ဦးညိုပြောတာ မင်းသိသားပဲ”

“အင်း... သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ” ဂျင်မိက ပြောတယ်။ ငါတို့ တစ်မနက် လုံး ဒီရေကန်ပေါ်မှာ လျှောစီးဖို့ မျှော်လင့်နေကြတာ၊ အခုတော့ သူက မစီးရဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီနေ့ လျှော့မစီးရတော့ဘူးပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျရင် ရာသီဥတုပိုနွေးပြီ။ ရေခဲတွေ အရည်ပျော်သွားနိုင်တယ်။ ငါတို့ လျှော့စီးကြရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

“အို...အိမ်ပြန်ကြမယ်” ကောင်ကလေးတွေက ပြောကြတယ်။ “ညစာ စားဖို့ အချိန်ကျပြီ”

ဒါပေမယ့် ဂျင်မိက မလုပ်ဘူး။ သူလျှော့စီးချင်နေတယ်။ ရေကန် စိတ် မချရဘူးလို့ ဦးညိုက ပြောခဲ့တယ်။ ဘယ်နှယ် ရေခဲတွေ ထူထဲနေပြီပဲဟာ။ ဂျင်မိက ရေခဲပြင်ပေါ် ခြေချပြီး စမ်းကြည့်တယ်။ ရေခဲလုံးဝ မကွဲဘူး။ နောက်ခြေ တစ်ဘက် ထပ်ချပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တက်နင်းကြည့်လိုက်တယ်။ မကွဲဘူး။

“စိတ်ချတယ်၊ တွေ့လား” ဂျင်မိက သဘောကျစွာနဲ့ ပြောတယ်။ “ငါ လျှော့စီးတာကို ကြည့်နေကြ”

ရေခဲနေတဲ့ ရေကန်ပေါ်ကို သူအဝေးကြီး လျှော့စီးသွားတယ်။ အဲဒီ နောက် ရေခဲပြင်ပါးတဲ့နေရာကို သူရောက်သွားတယ်။ ရေခဲဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ် အလေးချိန်ကြောင့် ကွဲသွားတယ်။ ရေခဲကွဲတဲ့ အသံဟာ လေထဲမှာ ကြာပွတ် ရိုက်တဲ့ အသံမျိုးလို ထွက်ပေါ်သွားတယ်။

“အို ... အို” ဂျင်ဇီက အထိတ်တလန့်နဲ့ အော်တယ်။ သူကိုယ်သူ လျော့ကျမသွားအောင် သူကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ ရေခဲအကွဲကြားက စီးထွက်လာတဲ့ရေထဲကို သူပြုတ်ကျသွားတယ်။ ရေကန်ထဲကို သူကျဆင်းသွားတယ်။ ရေခဲရေတွေက အေးစက်နေတယ်။

သနားစရာ ဂျင်ဇီပျော်ကွယ်။ ရေခဲပြင် ဆေးနှုတ်ခမ်းကို သူဖမ်းဆုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ချောနေတယ်။ သူ့အရာအညီအော်တောင်းတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုသွားတယ်။ ရေတွေက သူခံစားခဲ့ဖူးသမျှထဲမှာ အအေးစက်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့သွားတွေ တခိုက်ခိုက် တုန်လာတယ်။

ကြည့်နေကြတဲ့ ကောင်ကလေးတွေ ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ အကြီးဆုံး ကောင်ကလေးက အနီးအနားမှာရှိတဲ့ လက်သမားပစ္စည်းဆိုင်ကို ပြေးပြီး လှေကားတစ်ခု စတောင်းတယ်။ ဆိုင်ရှင်က လှေကားတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ရေကန်ဆီကို ပြေးတယ်။ လှေကားကို ရေကန်ပေါ် ပြားလိုက်ချလိုက်ပြီး ဂျင်ဇီဆီကို ဂရုတစိုက်နဲ့ တွန်းပေးလိုက်တယ်။ ဂျင်ဇီက အနားကို ရောက်လာတဲ့ လှေကားအထစ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က လှေကားကို တအား ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဂျင်ဇီရေထဲကနေ အပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။

သူ ငိုကြွေးတုန်ရိမ်လျက် ပြာလိုက်ချထားတဲ့ လှေကားပေါ်ကို တက်လာတယ်။

ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို သူ့ရဲ့ အိမ်ဆီခေါ်သွားပြီး သူ့ရဲ့ ရေနံ အဝတ်တွေကို ချွတ်ပေးပြီး ကီမိုကြီးရှေ့မှာ သူ့ကို မီးလှုံစေတယ်။ ဂျင်မီ တကယ်ကို အလွန် ကြောက်ရွံ့သွားတယ်။ သူတုန်ရီနေတယ်။

“ကဲ ... ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် ကောင်ကလေးရေ၊ မင်းဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ မြင်ပြီလား” လက်သမားပစ္စည်းဆိုင်ရှင်က ဂျင်မီကို ရေသုတ်ပေးနေစဉ် တုန်းမှာ ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းဦးညိုထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်း သိသွားပြီလို့ ငါထင်တယ်။ မင်းအခု ငါ့ရဲ့ အကျီအဟောင်းတွေနဲ့ အိမ်ကိုပြေးပြီး ဘာဖြစ် ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့ အမေကို ပြောပြလိုက်”

ဂျင်မီဟာ လက်သမားပစ္စည်းဆိုင်ရှင်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဝတ်စုံအင်္ကျီနဲ့ အလွန်ထူးဆန်းနေပုံပေါ်လျက် ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို သူ့ရဲ့ အမေကြားရတဲ့အခါ သူ့ကို အိပ်ရာထဲ တန်းပို့လိုက်တယ်။ သူ အအေးမိသွားမှာ ကို သူမ စိုးရိမ်လို့ပေါ့ကွယ်။

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း ကျောင်းဆင်းတဲ့အခါ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက် က ဂျင်မီကို လာတွေ့တယ်။ “မင်းတို့ဘာသင်ခန်းစာတွေ လုပ်ကြသလဲ” ဂျင်မီက အိပ်ရာထဲက ထထိုင်လျက် မေးလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ဘာသင်ခန်းစာမှ မလုပ်ဘူး” ဟာရီက ပြောတယ်။ “ဦးညို ငါတို့ကို တောင်ကုန်းပေါ် ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သိုးရေကန်ဟောင်း တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက ဒီနေရာထက် ပိုအေးတယ်။ သိုးရေကန်က အေးခဲ့တာ မြန်တယ်။ ငါတို့ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ချိန်လုံး လျှောက်ကြတယ်။ ငါတို့ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ဂျင်မီ မင်း အဲဒီနေရာမှာ ရှိသင့်တယ်။ ရေခဲတွေ အရမ်းထူးနေပြီ”

“မနက်ဖြန် မွန်းလွဲပိုင်းကျရင်လဲ ငါတို့သွားကြဦးမယ်” တခြား ကောင်ကလေးဖြစ်တဲ့ ဂျော့က ပြောတယ်။ “မင်းနေကောင်းရင် လိုက်ခဲ့ပါလား ဂျင်မီ”

ဒါပေမယ့် ဂျင်မီ နေမကောင်းဘူး။ သူ့ အလွန်ဆိုးဝါးစွာ အအေးမိသွားပြီး သူ့အမေက သူ့ကို တစ်ပတ်လောက် အိပ်ရာထဲမှာ ထားရတယ်။ သူနေကောင်းလာတဲ့အချိန်မှာတော့ ရေခဲတွေ မရှိတော့ဘူး။ ရာသီဥတု ပူနွေးလာပြီး ရေကန်တွေ တစ်ခုမှ ရေမခဲတော့ဘူး။

ဂျင်မီ အလွန်ကို မပျော်မရွှင်ဖြစ်မိတယ်။ သူ့အလွန်တရာ ထိတ်လန့်မိပြီး အကြီးအကျယ် အအေးမိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လျှောစီးရတဲ့ ပျော်စရာပွဲတွေကိုလည်း လွတ်သွားတယ်။ သူ့အတော်ကလေးကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတဲ့အတွက် ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ငိုမိတယ်။

“ငါ နောက်နောင်ကို ပြောစကားနားထောင်သင့်တယ်” သူ စဉ်းစားမိတယ်။ “ဘယ်သူမှ ငါ့ကို အပြစ်မပေးဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ အပြစ်ပေးတာ။ ဒီအပြစ်ပေးမှုက ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

အခုဆိုရင် သူ့ကို ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် ကောင်ကလေးလို့ မခေါ်ကြတော့ဘူး။ သူဟာ တခြားကောင်ကလေးတွေလို ပြောစကားနားထောင်တဲ့သူ ဖြစ်လာပြီ။ သူ့နောက်တစ်ကြိမ် မိုက်မဲဦးမယ်လို့ ဦးဦးတော့ မထင်တော့ပါဘူး ကွယ် ဟုတ်တယ် မဲဟုတ်လား။

ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ မောင်ကလေး

တစ်ခါတုန်းက အဲလစ်နဲ့ တွမ်မီလိုခေါ်ကြတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ အဲလစ်က အကြီးဖြစ်ပြီး သူမ အသက် ၉ နှစ်ရှိပြီ။ တွမ်မီက ၇ နှစ် နီးပါး ရှိနေပြီ။

သူတို့ဟာ အဖေနဲ့အမေနဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးမှာ နေကြတယ်။ သူတို့မှာ ကစားစရာအရပ်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ ကစားခန်းကလေးတစ်ခန်းရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲလစ်က တွမ်မီအပေါ်အရမ်းဆိုးတယ်။ “နင်က ကလေးပဲ” သူ့ကို တစ်နေ့ အကြိမ်တစ်ရာလောက် သူမ ပြောတယ်။ “နင်နဲ့ ငါဘာဖြစ်လို့ ကစားရမှာလဲ။ နင်မှ မကစားတတ်ဘဲနဲ့။”

“ဒါဖြင့်ရင် ငါ့ကို သင်ပေးပါလား” စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ တွမ်မီကလေးက ပြောတယ်။ သူက အဲလစ်ကို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး ကောင်မလေးလို့ တွေးထင်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲလစ်ကတော့ တွမ်မီကို ဘာမှ သင်မပေးဘူး။

သူမဟာ တွမ်မီထက်ပိုပြီး လူကောင်ကြီးပြီး သူမကို မကြာခဏ တွန်းထိုး ရိုက်နှက်လုပ်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မထိုးကြိတ်ရဘူးလို့ တွမ်မီကို ပြောပြထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ အဲလစ် သူ့အပေါ်မှာ မကြင်နာရင်တော့ သူမကို ပြန်လည် မရိုက်နှက်မိဖို့ကတော့ အလွန်မှကို ခက်ခဲလှတယ်။

အမေဟာ အဲလစ်ကို မကြာခဏ စိတ်ဆိုးတယ်။ “မင်းတွမ်မိနဲ့ တစ်နေ့လုံး ရန်ဖြစ်နေတာပဲ” အမေက ပြောတယ်။ “မင်း သူကစားနေတာကို ဝင်ရှုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပြောင်လှောင်ပြီး ရိုက်နှက်တယ်။ မင်းဟာ ကိုယ်ရဲ့ မောင်ကလေးနဲ့ ကစားဖို့ မထိုက်တန်ဘူး။ သူ့မွေးဖွားလာတော့ မင်းကစားစရာအဖော်ရပြီဆိုပြီး အရမ်းဝမ်းသာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွမ်မိက ဘာမှ နားမလည်ဘူး” အဲလစ်က မကျေမနပ်နဲ့ ပြောတယ်။
“သူ နားမလည်တာ မဟုတ်ဘူး” အမေက ပြောတယ်။ “မင်း ၆ နှစ်သား အရွယ်တုန်းကဆိုရင် တွမ်မိလောက်တောင် မင်း နားမလည်ဘူး။ မင်းဟာ အလွန်မှန်းစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာတာပဲ။ မင်းမှာ တွမ်မိလို လိမ္မာတဲ့မောင်ကလေးတစ်ယောက်ရှိဖို့ မထိုက်တန်ဘူး”

ထူးဆန်းတာတစ်ခုက အဲလစ်၊ တွမ်မိကို အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်ရယ်မောနေပေမယ့် တွမ်မိဟာ အဲလစ်ကိုအရမ်းချစ်ရှာတယ်။ သူဟာ ကြင်နာတတ်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကွဲ့။ အဲလစ်သူ့ကို ဘယ်လိုပဲနောက်ပြောင်ကျီစယ်၊ ကျီစယ် သူအိပ်ရာဝင်တဲ့အခါတိုင်းမှာ သူမကို သွားပြီး နမ်းရှုတ်နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲလစ်ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ သူထင်တယ်။

တစ်နေ့တော့ အန်တီ အဲလင်း၊ နေ့လယ်စာနဲ့ လက်ဖက်ရည်လာစားသောက်တယ်။ အဲဒီနေ့က အဲလစ်မကောင်းဘူး။ သူမရဲ့ အဒေါ်ဆီက သူမအရုပ်မတစ်ရုပ်ရတယ်။ တွမ်မိက လေယာဉ်ပျံတစ်စီးရတယ်။ အဲလစ်က အရုပ်မ

အစား လေယာဉ်ပျံကို လိုချင်တယ်။ အဲဒါကို တွမ်မီရဲ့ လက်ထဲကနေ သူ့ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လှပတဲ့ ငွေရောင်အတောင်ပံတစ်ခုကို သူမ ချိုးပစ်လိုက်တယ်။

“အို” တွမ်မီက ပြောတယ်။ “နင်လုပ်တာ ကြည့်စမ်း”

“ဟင် နင်ငါ့ကို ပေးကစားသင့်တာပေါ့” အဲလစ်က မကျေမနပ်နဲ့ ပြောတယ်။ “အဲဒါ နင့်ရဲ့ အပြစ်ပဲ”

“အဲဒါ တွမ်မီရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး” အန်တီ အဲလင်းက ချက်ချင်း ပြောတယ်။ “အဲဒါ နင့်ရဲ့ အပြစ်ပဲ။ နင်တကယ်ကို မကြင်နာတတ်ပါလား အဲလစ်။ တွမ်မီရဲ့ လေယာဉ်ပျံကို နင်ချိုးပစ်လိုက်တာ။ အခု နင့်ရဲ့ အရုပ် သူ့ကို ပေးရမယ်”

“ကျွန်မ မပေးဘူး” အဲလစ်က ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေက သူမရဲ့ အရုပ်မကို ပေးခိုင်းလိုက်တယ်။ တွမ်မီဟာ အဲလစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ပေးမယ့်လည်း အလဲအလှယ်အဖြစ် အရုပ်မကလေးကိုတော့ တကယ် လိုချင်မိတယ်။ အဲဒါဟာ ယောက်ျားအရုပ်ကလေးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ‘ပီတာ’ လို့ သူ့ခေါ်တယ်။

အဲလစ်က အန်တီနဲ့ အမေတို့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတဲ့အထိ စောင့်နေတယ်။ အဲဒီနောက် တွမ်မီဆီကို ပြေးသွားတယ်။ အရုပ်ကလေးကို သူမ လှယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် တွမ်မီက ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

အရုပ်ကလေးဟာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားတယ်။ အရုပ်ဦးခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်တစ်ဘက် ပြတ်ထွက်သွားတယ်။ တွမ်မီက အရုပ်ကို ကြည့်ပြီး ငိုတယ်။

“နင် ငိုနေတာကို ပြန်လိုက်စမ်း” အဲလစ်က ခက်ထန်စွာ ပြောတယ်။

“အမေ လာလိမ့်မယ်”

“ငါ့အတွက် ငါငိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အရုပ်ကလေးအတွက် ငိုနေတာ” တွမ်မီက ငိုပြောတယ်။ “သူ့ဦးခေါင်းပြုတ်သွားပြီ။ သူသေပြီပေါ့”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း” အဲလစ်က ပြောတယ်။ တွမ်မိကို သူမ ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အန်တီအဲလင်းက ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာကို ဝင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျိုးပဲ့ပြတ်ထွက်နေတဲ့ အရုပ်ကို တွေ့မြင်တဲ့အခါ အန်တီ အဲလင်း ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ” သူမက မေးတယ်။

“တွမ်မိ ကျွန်မကို အရုပ်မပေးဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဆွဲကြတော့ ပြတ်ထွက်သွားတယ်” အဲလစ်က ပြောတယ်။

“ငါမြင်တယ်” အန်တီက ပြောတယ်။ “ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အရုပ်ကို မင်းဖျက်ဆီးပြီး သူ့ကို ရိုက်နှက်တယ် မဟုတ်လား။ တွမ်မိ သနားပါတယ်။ သူ့မှာ မင်းလို မကြင်နာတတ်တဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတာ သိပ်ကို ဆိုးဝါးတာပဲ”

“ကျွန်မကလဲ သူ့ကို မောင်ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလိုချင်ပါဘူး” အဲလစ်က ပြောတယ်။ “အိမ်ပွယ်မရှိတဲ့ ကလေးလေ။ အရုပ်နဲ့ ကစားချင်ရတယ်လို့။ သူက ယောက်ျားကလေးပဲဟာ။ သူထွက်သွားပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေရရင် ကောင်းမယ်”

ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကောင်မကလေးက အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားပြီး တံခါးကို တအားပိတ်လိုက်တယ်။ တွမ်မိက ငိုရိုက်တယ်။ အဲလစ် သူ့ကို အဲဒီလို မကြင်မနာ ပြောတာတွေကို သူမခံနိုင်ဘူး။ အန်တီ အဲလင်းပိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်ပုံပေါ်သွားတယ်။ အမေ့ကို သူသွားပြောပြတယ်။

သူပြုည့်ရဲထွန်းစာပေ

အလိုပြည့်ဝိယဆေးနှင့် စေတသစ်ပုံပြင်များ၊ ✧ ၆၇

အဲလစ် ခြံထဲကို ပြေးဆင်းသွားပြီး မြို့ပုတ်တစ်ခုအောက်မှာ ပုန်းနေ
တယ်။ အမေ လှမ်းမခေါ်ပြီး အပြစ်ပေးမှာကို သူမ ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်
အမေ လှမ်းမခေါ်ဘူး။ နာရီ ၂ ချက်တီးသံကို အဲလစ်ကြားလိုက်ပြီး သူမ ကျောင်း
သွားဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ရတော့မယ်ဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ထဲကို
သူမ ဝင်သွားပြီး လက်တွေ ဆေးကြောလို့ ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ယူလျက်
ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်စကားမပြောဘဲ ကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျောင်းမှာ သူမ သိပ်မပျော်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဆင်းတဲ့အခါမှာ
လည်း သူမ အိမ်ပြန်ရမှာကို မပျော်ဘူး။ အန်တီ သူမကို ပြောမှာ ဆိုမှာ သူမ
အရမ်းကြောက်နေတယ်။ အန်တီဟာ သူမရဲ့ အမေထက် သူမအပေါ်မှာ အမြဲ
တမ်း ပိုပြီး တင်းမာတယ်။ အို ... ဘုရားရေ၊ တွမ်မိနဲ့သူ့အရပ် ဒုက္ခ တယ်ပေး
ပါလား။

နောက်ဆုံးတော့ အဲလစ် အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲကို
သူမ ဝင်သွားတယ်။ အမေ အဝတ်ချုပ်လျက် ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေတယ်။ တွမ်မိနဲ့
အန်တီကို မတွေ့ရဘူး။

“အမေ” အဲလစ်က ပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့ ဒီညနေ ကျောင်းမှာ လက်
မူပညာသင်ရတယ်”

“အို” အမေက ပြောတယ်။ အမေ စိတ်မကောင်းပုံပေါ်နေတယ်။
အဲလစ်ဟာ သူမရဲ့အမေအပေါ် မကြာခဏ ရိုင်းစိုင်းပြီး မကြင်နာတတ်ပေမယ့်
အမေကိုချစ်တော့ ချစ်တယ်။ အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ပုံကို သူမမြင်ချင်ဘူး။
ဒီတော့ သူမ စကားဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ဒီမနက် မာရီတာရောင်း သရုပ်ပုစ္ဆာတွက်တာ သိပ်တော်တယ်”
အဲလစ်က ပြောတယ်။

“အို” အမေက ရေရွတ်ပြီး စိတ်မကောင်းပုံပေါ်လျက် အဝတ်ကို
ဆက်လက်ချုပ်နေတယ်။

“အန်တီဘယ်မှာလဲ” အဲလစ်ကမေးတယ်။

“သူ့အိမ်ပြန်သွားပြီ” အမေက ပြောတယ်။

“အို” အဲလစ် အလွန်ဝမ်းသာမိလျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “တွမ်မိ
ဘယ်မှာလဲ”

“သူသွားပြီ” အမေက ပြောတယ်။

“သွားပြီလား” အဲလစ်က ပြောတယ်။ “ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“အန်တီနဲ့အိမ်ကို ပြန်သွားပြီ” အမေက ပြောတယ်။

“သူ့ကို မင်း မောင်လေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလိုချင်ဘူးဆိုတော့ အန်တီ ခေါ်သွားတာပိုကောင်းမယ်လို့ ငါတို့ထင်တယ်။ အန်တီမှာ ကလေး မရှိဘူး။ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ဂျွန်က တွမ်မီကို ချစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားတာပေါ့။”

အဲလစ်ဟာ သူ့ရဲ့နားကို သူမယုံကြည်နိုင်သလို ပြူးကြောင်ကြည့်နေတယ်။ “တွမ်မီက ကျွန်မတို့ရဲ့ ကလေးပဲဟာ” နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမက ပြောလိုက်တယ်။

“အင် ... အခုတော့ အန်တီရဲ့ ကလေးဖြစ်သွားပြီ” အမေက ပြောတယ်။ “မင်းကို သူသိပ်ချစ်ပေမယ့် မင်းက သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းမှာ ဒီလိုကြင်နာတတ်၊ ချစ်တတ်တဲ့ မောင်ကလေးတစ်ယောက် ရှိတာ မင်းကံကောင်းတယ်။ တွမ်မီဟာ အမြဲတမ်း မင်းနဲ့ကစားချင်တယ်။ မင်းကို သိပ်တော်တယ်လို့ သူထင်နေတယ်။”

“ဒါပေမယ့် အမေရယ်။ တွမ်မီကို အမေ သတိမရဘူးလား” အဲလစ်က သူမရဲ့ အမေ ဘာဖြစ်လို့ စိတ် ကောင်းဖြစ်ပုံပေါ်နေတာလဲဆိုတာ အခုအခါ နားလည်မိလျက် မေးလိုက်တယ်။

“သတိရတာပေါ့” အမေက ပြောတယ်။ “ဒီအတွက် ငါအရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖို့တယ်။ အဘူးသဖြင့် အခုလို မင်းရဲ့အဖေ အမေမှာ အလုပ်သွား

လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မဖြစ်သူက တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်ဆိုတော့ တွမ်မိကလေးကို ငါ့အိမ်မှာထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ တွမ်မိကို ငါ့ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ အန်တီ အဲလင်းနဲ့ အန်ကယ် ဂျွန်ကို သူ တကယ်ချစ်ပါတယ်။ ငါ သူ့ကို နေ့တိုင်း သွားတွေ့လို့ရပါတယ်။”

အဲလစ် ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကတော့ အလွန် မှကို ထူးဆန်းလှတယ်။ သူမရဲ့ အမေကို စိတ်ပျက်စွာနဲ့ သူမ ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကဲ ... အဲလစ်” အမေက ပြောတယ်။ “မင်းအခု အရမ်းပျော်တော့မှာ ပေါ့။ မင်းလိုချင်တာ ရပြီ။ မင်းရဲ့ မောင်ကလေး မင်းကို အနှောင့်အယှက် မပေး တော့ပါဘူး။”

အဲလစ် အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး ခြံထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ ထိုင်ခုံ မှာ သူမ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ သူမ တုန်လှုပ်မိသွားတယ်။ သူမဟာ တကယ် တော့ တွမ်မိကို အဝေးကြီး ထွက်မသွားစေချင်ပါဘူး။ အခုတော့ သူ ထွက်သွား ပြီ။

“အန်တီ အဲလင်းက သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ။ အန်တီ သူ့ကို အမြဲတမ်း ခေါ်ထားချင်လိမ့်မယ်” အဲလစ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိတယ်။ “ငါ့မှာ မောင် ကလေး မရှိတော့ဘူး။”

အဲဒီအချိန်မှာ ဘေးအိမ်က ကာတီက ခြံစည်းရိုးပေါ်ကနေ ဒီလို လှမ်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေး အဲလစ်၊ တွမ်မိ ဘယ်မှာလဲ။ လာရီ သူ့ကိုစကားပြောချင်လို့။”

“သူ ထွက်သွားပြီ” အဲလစ်က ပြောတယ်။ “သူ့ကို အန်တီအပိုင် ခေါ်သွားပြီ”

ကာတီက စိုက်ကြည့်နေတယ်။ “တကယ်လား” သူမက ပြောတယ်။ “အို... နင့်အတွက် ဆိုးရွားလှချေလား။ ငါတို့ရဲ့ လာရီ ကလေးတခြားတစ်နေရာ သွားမှာ ငါသိပ်မှန်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် နင့် တွမ်မီသိပ်မကြိုက်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူသွားတော့ နင့် ပျော်နေမှာပေါ့။ အဲလစ် နှင့် သူ့အပေါ်မှာ သိပ်ဆိုးတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သူက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါ”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ရောက်ပြီ” အမေက လှမ်းခေါ်တယ်။ အဲလစ်က မပျော်မရွှင် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အထဲကို ဝင်လာတယ်။ တွမ်မီကို လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ မမြင်ရတာ ထူးဆန်းနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ထိုင်ခုံ လွတ်နေတယ်။

အမေက စကားမပြောချင်ဘူး။ ဒီတော့ စားသောက်ဆိုင်က အလွန် တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ အဲလစ်က တွမ်မီကို အနားမှာ ရှိစေချင်ပြီး စကားပြောချင် စိတ်ဖြစ်နေမိတယ်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတဲ့အခါ ကစားမယ့် သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အဲလစ်က ခြံထဲမှာ တဲကလေးတစ်ခုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမ တစ်ယောက်တည်း ကစားရတာ ပျော်ဖို့မကောင်းဘူး။ တူတူပုန်းတမ်းတစ်ယောက်တည်း ကစားလို့ မရဘူးလေ။ ဒီတော့ သူမ ဂေါ်ပြားယူပြီး သံအိမ်ကြီးတစ်လုံး ဆောက်လိုက်တယ်။

“တွမ်မီ ဒါကို ကြိုက်မှာပဲ” သူမက သဲအိမ်ကြီးဆောက်ပြီးသွားတဲ့အခါ ပြောတယ်။ “သူ့ကို ငါခေါ်လိုက်မယ်”

အဲဒီနောက် ခေါ်လို့မရဘူးဆိုတာ သူမ သတိရသွားတယ်။ တွမ်မီမှ မရှိဘဲကို အဲလစ် အထီးကျန်ခံစားမိစပြုလာတယ်။ တွမ်မီမရှိရင် မကောင်းဘူး။ သူက ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ကစားရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။

သူကလေး ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်တော့မယ်။ သူလဲကျရင် ဘယ် တော့မှ မငိုဘူး။ လာရီကတော့ ငိုတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ‘လက်ရိုး’ ကစား တဲ့နေရာမှာ အဲလစ်ထက်တောင် တော်သေးတယ်။

အိပ်ချိန်ကလည်း ဆိုးရွားလှတယ်။ တွမ်မီရေချိုးတဲ့အခါ ရေထဲမှာ ဘဲနဲ့သင်္ဘောမျှောတာကို ကြည့်ရတာလည်း ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ကြည့်ဖို့ လူမရှိတော့ဘူး။ သူမကို အိပ်ချိန်မှာ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီးလည် ပင်းကို လက်နဲ့သိုင်းဖက်မယ့် မောင်ကလေးတစ်ယောက်လည်း မရှိတော့ဘူး။

အဲလစ် အိပ်ရာထဲ ဝင်တဲ့အခါ အလွန်စိတ်မကောင်းပုံပေါ်နေတဲ့ အတွက် အမေ အံ့ဩသွားတယ်။

“ဟင်၊ အဲလစ် ဘယ်လိုလဲ” အမေက ပြောတယ်။ “မင်း တွမ်မီကို မလိုချင်တဲ့အတိုင်း ဆန္ဒပြည့်သွားလို့ အရမ်းဝမ်းသာနေပြီလို့ ငါထင်နေတာ။ အခုတော့ မင်းက ကြေကွဲနေပုံပေါ်နေပါလား”

အလစ် ဘာမှ မပြောဘူး။ သူစကားပြောလိုက်ရင် ငိုမိမယ်ဆိုတာကို သူမ သိတယ်။ အမေကလည်း ပျော်ရွှင်ပုံ လုံးဝမပေါ်ဘူး။ အမေ တွမ်မိကို သတိရနေတယ်ဆိုတာ အလစ်သိတယ်။ အမေ စိတ်မကောင်းပုံပေါ်နေတာကို သူမ မမြင်ချင်ဘူး။ အဲဒီညမှာ သူမ လဲလျောင်းအိပ်စက်တဲ့အခါ သူမဟာ အလွန်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ မပျော်ရွှင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ခံစားရတယ်။

တွမ်မိရဲ့ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ အိပ်ရာကို သူမတွေးမိတယ်။ တွမ်မိ မုန့်မစားဘဲ သူမရဲ့ မွေးနေ့အတွက် အရပ်ခုတပ်ကလေး ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ စုခဲ့တာကို သူမတွေးမိတယ်။ သူပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောတတ်ပုံကလေးကိုလည်း သူမ တွေးမိတယ်။ သူမ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိခိုက်မိသွားတဲ့အခါ သူမကို အမြဲတမ်း လာပြီး ဖက်ထားတတ်ပုံကိုလည်း တွေးမိတယ်။

“တွမ်မိဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး မောင်ကလေးပဲ” အလစ် ငိုတယ်။ “တခြားသူတွေက သူ့ကို ငါမချစ်ဘူးလို့ ထင်ကြပေမယ့် သူ့ကို ငါ ချစ်တယ်။ အန်တီ သူ့ကို ခေါ်ထားတာ ငါမကြိုက်ဘူး။ သူက ငါ့ရဲ့မောင် ကလေး။ ငါ့ကြောင့် အမေလည်း စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ ငါပဲ ထွက်သွားသင့်ပါတယ်။ တွမ်မိ ထွက်မသွားသင့်ဘူး။”

သူမ ငိုယိုပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်ညလုံး တွမ်မိအကြောင်း အိပ်မက် မက်ဖူးတယ်။ မနက်မှာတော့ ကျောင်းကိုသွားရမယ့် အစား၊ သူမ ဘာလုပ်တယ်လို့ မနားတို့ထင်ကြသလဲ။ အန်တီရဲ့ အိမ်ကို သူမပြေးသွားပြီး ခြံထဲမှာ ကစားနေတဲ့ တွမ်မိကို တွေ့သွားတယ်။

“တွမ်မိ” အလစ်က အော်ပြောတယ်။ “နင် ငါ့ကို သတိမရဘူးလား။ အို ... တွမ်မိ၊ နင် ငါနဲ့ အမေတို့နဲ့ နေရတာထက် ဒီမှာ နေရတာကို ပိုပျော်နေသလား။”

တွမ်မိက အလစ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ “ဟင့်အင်၊ ငါမပျော်ဘူး” သူက ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် နင် ငါ့ကို မောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် မလိုချင်ရင်တော့ ငါအဝေးကိုထွက်သွားရမယ်လို့ အန်တီက အဲဒီလို ပြောတယ်။”

“နင့်ကို ငါလိုချင်တယ်။ တကယ်လိုချင်တယ်” အလစ်က ပြောပြီး သူ့ရဲ့ ပါးပြင်ပေါက် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ ဆိုးရွားတဲ့ အရာတွေကို ငါမမှတ်မိတော့ဘူး။ တွမ်မိ၊ အဲဒါတွေကို ငါနောက် မလုပ်တော့

ပါဘူး။ နင် ငါ့ကို ချစ်သလို နင့်ကိုလဲ ငါ့အဖေက ချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ နဲ့အတူ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ တွမ်မီ လိုက်ခဲ့ပါ။”

“ငါ လိုက်ခဲ့မယ်။ အဲလစ်” တွမ်မီက ပြောပြီး သူ့အဖေကို သိုင်း
ဖက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့ သုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒါပေမယ့် အန်တီကိုတော့ ငါတို့ မပြောဘဲနေကြမယ်။ ငါမသွားရဘူးလို့ သူပြောချင်ပြောနိုင်တယ်။ မနေ့က နင် ငါ့အပေါ် အရမ်းဆိုးတယ်လို့ သူ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုနင်ငါ့ကို လာခေါ်ပြီဆိုတော့ အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ နင် ငါ့ကို တကယ် အိမ်ပြန်လိုက်စေချင်တယ် မဟုတ်လား။”

“ငါ တကယ်ပြန်လိုက်စေချင်ပါတယ်” အဲလစ်က လေးနက်တဲ့ အသံနဲ့ပြောတဲ့အတွက် သူမ အမှန်ကို ပြောနေတယ်ဆိုတာ တွမ်မီ သိရှိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့အကျိုးတောင်မလဲဘဲ သူမနဲ့အတူ အိမ်ကို ပြေးသွားတယ်။ အမေ သူ့ကို တွေ့မြင်တော့ အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပြီးတော့ အဲလစ်ကို ဘာဖြစ်သလဲလို့ မေးတယ်။

“အမေ သူ့ကို ကျွန်မ ပြန်ခေါ်လာတာ” အဲလစ်က ပြောတယ်။ “သူ့ကို ကျွန်မ လိုချင်တယ်။ ကျွန်မ မကြင်မနာ လုပ်ခဲ့မိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မ နောက် ဒါမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး။ သူက ကျွန်မရဲ့ မောင်ကလေးပါ။ အန်တီကို ကျွန်မ မပေးနိုင်ဘူး။ အန်တီကို အမေ အဲဒါပြောပြပေးပါလား။”

“ငါပြောပြလိုက်မယ်” အမေက အလွန်ဝမ်းသာပုံပေါ်သွားလျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “မင်း အခုကျောင်းသွားရမယ်။ အဲလစ်၊ မြန်မြန်လုပ်”

အဲလစ် ကျောင်းကို ပြေးသွားရတော့ ပျော်လိုက်တာ။ သူမ အိမ်ပြန်လာရင် တွမ်မီ သူမကို စောင့်နေလိမ့်မယ်။ သူ့အမြဲတမ်း သဘောကျတဲ့ အပြာနဲ့ အနီရထားကလေးကို သူ့ကို သူမပေးမယ်။ သူမရဲ့ မောင်ကလေးကို သူမ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အန်တီ အဲလင်းကို ပြလိုက်မယ်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ခေါ်သွားရဲကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

သုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဒီလိုနဲ့ တွမ်မီဟာ အခု အရမ်းပျော်ရွှင်နေတယ်။ အဲလစ်ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ အရမ်းကောင်းတယ်။ သူ့မတတ်နိုင်သမျှ အရာတိုင်း သူ့ကို သင်ပေးတယ်။ အမေကလည်း အလွန်ဝမ်းသာနေတယ်။

ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ချစ်ကြတာ မကောင်းဘူးလားကွယ်။ မင်းတို့လည်း အဲလစ်လို မင်းတို့ရဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကို မဆုံးရှုံးစေချင်ကြဘူး မဟုတ်လား။

ဂျိမ်းရဲ့ ငှက်အတောင်ခေါင်းဆောင်း

“အမေ” ဂျိမ်းက သူ့အမေ မုန့်ပုတ်နေတဲ့ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာရင်း အော်ပြောလိုက်တယ်။ “အမေ ဒီညနေကျရင် ကျွန်တော် နွားကျောင်းသားနဲ့ လူရိုင်းကစားနည်း ကစားရမလား”

“မင်းကစားချင်ရင် ကစားပေါ့” အမေက ပြောတယ်။

“အင်း ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်းရှိမှဖြစ်မယ်” ဂျိမ်းက ပြောတယ်။ “အမေ သိလား၊ တောက်ပတဲ့ ငှက်မွေးတွေ၊ ပတ်ချာလည် စိထားတာလေ။ ဟာရီနဲ့ ဘော့ပံတို့မှာ အဲဒါတွေရှိတယ်။ ခေါင်းဆောင်းကောင်းကောင်း မရှိရင် ကျွန်တော် လူရိုင်းလုမ်လို့ မရဘူး”

“အို ... ဂျိမ်း၊ ဒီနေ့တော့ မင်းကို ငါဝယ်မပေးနိုင်ဘူး” အမေက ပြောတယ်။ “ငါ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ပြန်တော့ အဲဒါတွေက ဈေးတော်တော် ကြီးတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် နွားကျောင်းသားနဲ့ လူရိုင်းကစားနည်း ကစားလို့ မရတော့ဘူးပေါ့” ဂျိမ်းက အတော်ကုလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလျက် ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ မကစားနိုင်ရမှာလဲ” အမေက ပြောတယ်။ “မင်း ဟန်ဆောင်ကစားလို့ရတာပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးတော့ ဟန်ဆောင်လို့မရဘူး” ဂျိမ်းက ပြောတယ်။ “ခေါင်းဆောင်း မရှိရင် နွားကျောင်းသားပဲ လုပ်လို့ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် နွားကျောင်းသား မလုပ်ချင်ဘူး။ အမေ၊ နွားကျောင်းသားလုပ်ရင် အမြဲတမ်း အဖမ်းခံရပြီး သစ်ပင်မှာ အချည်ခံနေရမှာပေါ့”

“မင်း မစွတာအိုဖီးလ်ဆီကို သွားရမယ်”

“အင် ... ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး။ အမေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မကစားရတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ပို့ပေးပါမယ်” ဂျိမ်းက မျက်နှာမရွှင်မပြန့် ပြောတယ်။ မစွတာ အိုဖီးရဲ့ ကြက်တူရွေးကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တို့ခြံထဲက နေကြာစေ့တွေ ကျွန်တော်ယူသွားမယ်”

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ဂျိမ်းဟာ မစွတာ အိုဖီးဆီကို စာအုပ်အထုပ်ကြီးယူသွားတယ်။ လယ်ကွင်းတွေကို သူဖြတ်ကျော်သွားတဲ့အခါ တခြားကလေးတွေရဲ့ အော်ဟစ်သံတွေကို သူကြားနေရတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ နွားကျောင်းသားနဲ့ လူရိုင်းကစားနည်း ကစားချင်စိတ် သူဖြစ်မိတယ်။

“ဒါပေမယ့် ငါနွားကျောင်းသားတော့ မလုပ်တော့ဘူး” သူတွေ့မိတယ်။ “နွားကျောင်းသား လုပ်ရတာ ပျော်ဖို့မကောင်းဘူး။ လူရိုင်းတွေချည်းပဲ အမြဲတမ်း နိုင်နေတာ”

မစ္စတာအိုဖီးလ်ရဲ့ အိမ်ကို သူရောက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။
ကြက်တူရွေးက "ဝင်လာပါ" လို့ အော်ပြောတယ်။ ဂျိမ်းက ရယ်မောပြီး တံခါးကို
သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကြက်တူရွေးဟာ လှောင်အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေပြီး
စူးရှတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဂျိမ်းကို ကြည့်နေတယ်။

"ဟလို မစ္စတာ အိုဖီးလ်" ဂျိမ်းက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေတဲ့
အဘိုးအိုနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လျက် ပြောလိုက်တယ်။ "ဟလို ကြက်တူရွေး
ပိုလီ၊ နေကောင်းရဲ့လား"

"ခိုက်နာနေတယ်" ကြက်တူရွေးက ရယ်စရာကောင်းတဲ့အသံနဲ့ ပြော
လိုက်တော့ ဂျိမ်း ရယ်မောမိတယ်။

"တံခါးပိတ်ထား တံခါးပိတ်ထား" ကြက်တူရွေးက ပြောတယ်။
ဒီတော့ ဂျိမ်းက တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး မစ္စတာ အိုဖီးလ်ကို စာအုပ်အထုပ်ပေးလိုက်
တယ်။

"ကျေးဇူးတင်တယ် ဂျိမ်း" အဘိုးအိုက ပြောတယ်။ ဒီလို ပူးပြင်းတဲ့
မွန်းလွဲပိုင်းမှာ တခြားသူတွေနဲ့ မကစားဘဲ၊ ဒီကိုလာခုံတဲ့အတွက် မင်းသိပ်တော်
တယ်"

"အင်း ... သူတို့တွေက နွားကျောင်းသားနဲ့ လူရိုင်းကစားနည်း ကစား
နေကြတာ။ ကျွန်တော်က လူရိုင်းအမွှေးအတောင်မှ မရှိဘဲ" ဂျိမ်းက ရှင်းပြတယ်။
"ကျွန်တော် အမြဲတမ်း နွားကျောင်းသားလုပ်ရတာ ပြီးငွေ နေပြီ"

"ငါလဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်" မစ္စတာ အိုဖီးလ်က ပြောတယ်။

“ငါလဲ ထင်တယ်” ကြက်တူရွေးက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကြက်တူရွေးက တယ်တော်ပါလား” ဂျိမ်းက ပြောတယ်။

“သူဟာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ ကြက်တူရွေးတွေထဲမှာ အတော်ဆုံးပဲ”

“ပိုလီ တော်တယ်၊ ပိုလီတော်တယ်” ကြက်တူရွေးက ပြောပြီး ဂျိမ်းရယ်မောသလို ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူနားနေတဲ့ တန်းပေါ်မှာ ကခုန်ပြီး လှောင်အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် ခြံထဲက နေကြာပန်းပင်ကြီးဆီက နေကြာစေ့တွေ ပိုလီအတွက် ကျွန်တော် ယူလာတယ်” ဂျိမ်းက ပြောတယ်။ “သူ့ကို ကျွန်တော် ပေးလို့ရမလား”

“ရတာပေါ့” မစ္စတာ အိုဖီးလ် ကပြောတယ်။ “ပိုလီ သိပ်ကြိုက်တယ်” ကြက်တူရွေးက နေကြာစေ့တွေကို တွေ့မြင်တဲ့အခါ ပြောတယ်။

“ပိုလီ တော်တော်ကလေး ပိန်နေပုံရတယ်” ဂျိမ်းက ကြက်တူရွေးကို ကြည့်လျက် ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အတောင်တွေ လဲနေတယ်” မစ္စတာ အိုဖီးလ်က ပြောတယ်။ “သူ့ အတောင်အဟောင်းတွေ ချွတ်ပြီး အသစ်တွေ ပေါက်နေတယ်။ အတောင် အဟောင်းတွေကို မင်းအတွက် ငါစုထားတယ်။ ဒီမှာကြည့်စမ်း။ မင်း သူ့အပေါ် အလွန်ကြင်နာတတ်တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ အမွှေးရောင်စုံတွေကို မင်းရသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

မစ္စတာ အိုဖီးလ်က ပိုလီရဲ့ တောက်ပတဲ့ အတောင်တွေအားလုံး ထိုး စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ယူလာတယ်။ အတောင်တွေက အစိမ်း အပြာ၊ အဝါ၊ အနီ ရောင်စုံပဲ။

ဂျိမ်း သဘောကျသွားတယ်။ “မစ္စတာ အိုဖီးလ်” သူအော်လုမတတ် ပြောလိုက်တယ်။ “အဲဒါတွေက လူရိုင်းအမွှေးလုပ်လို့ရတယ်။ လှလိုက်တာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုသိချုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင် လိုက်တာ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲဟေ့” မစ္စတာ အိုဖီးလ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားမိလျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ငါ့ရဲ့ ဇနီးကို ငါခေါ်လိုက်မယ်။ ငါတို့ အတွက် သူချုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မာရီ၊ မာရီ။ မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာပါရှင်။ မစ္စစ် အိုဖီးလ်က ပြောပြီး ရောက်လာတယ်။ ဂျိမ်းကို သူမက ပြုံးပြတယ်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာရီ ဒီကြက်တူရွေး အတောင်တွေကို သိပြီးချုပ်ပေးနိုင်မလား။ ဂျိမ်း အဲဒါတွေကို လူရိုင်းတွေလို ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားချင်လို့ပါ” မစ္စတာ အိုဖီးလ်က ပြောတယ်။

“အို ... လွယ်ပါတယ်” မစ္စစ်အိုဖီးလ်က ပြောတယ်။ ဓဏအတွင်းမှာ သူမရဲ့ အပ်ချုပ်ပစ္စည်းတွေကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တောက်ပတဲ့ အတောင် တွေကို အဝတ်ကြိုးစမှာ လှည့်ပတ် သိချုပ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒါဟာ မကြာခင်မှာ ပြီးစီးသွားပြီး သူမက အဲဒါကို ဂျိမ်းရဲ့ ဦး ခေါင်းမှာ စွပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူကြည့်လို့ လှသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် တကယ့်ကို လူရိုင်းပုံစံဖြစ်သွားပြီ။ အို ... ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စစ်အိုဖီးလ်။ ကျေးဇူးတင်တယ် ကြက် တူရွေး ပိုလီရေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” ပိုလီက ပြောပြီး လူရိုင်းအော်သံလို အသံတစ်ချက် အော်လိုက်တယ်။

ဂျိမ်းက တခြားကလေးတွေနဲ့ ကစားဖို့အတွက် ထွက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ငှက်အတောင်ခေါင်းဆောင်းကို ကောင်းတယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်

“ငှက်အတောင်တွေ၊ ကြက်တူရွေး ငါ့ကိုပေးလိုက်တာကွ” ဂျိမ်းက ခက်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ ပြောတယ်။

“သူက လူရိုင်းအော်သံကိုလဲ အော်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုကွ”
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စူးရှသံကို သူထုပ်ပြလိုက်တဲ့အတွက် ဇွား
ကျောင်းသားတွေရော လူရိုင်းတွေပါ အားလုံးကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြ
တယ်။ သူ့ရဲ့အော်သံကို မင်းတို့ ကြားစေချင်တယ်ကွယ်။

ဂါထာမန်းထားတဲ့ မိပ္ပင်

တစ်နေ့တော့ ဒေစိနဲ့ ဂျက်တို့ဟာ ကပ်ကူးတောထဲကို ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အင်္ကျီအိတ်တွေထဲမှာ နေ့လယ်စာတွေ ပါလာတယ်။ အဲဒီနေ့က အရမ်းပူတဲ့အတွက် စားသောက်ဖို့ အေးမြတဲ့နေရာကို သူတို့ ရှာချင် ကြတယ်။

“ဟို လမ်းကလေးကို ကြည့်စမ်း” လမ်းမကြီးကနေ ခွဲထွက်ပြီး သံစိပင် တွေအကြား ကွေ့ကောက်သွားနေတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လမ်းကလေးကို ဂျက်က လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ပြောလိုက်တယ်။ “ငါတို့ အဲဒီကို သွားကြမလား ဒေစိ”

“အဲဒါက ယုန်သွားတဲ့လမ်း မဟုတ်လား” ဒေစိက ပြောတယ်။ “ငါတို့ လမ်းပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အို ... လမ်းမပျောက်ပါဘူး” ဂျက်က ပြောတယ်။ “ဒါက တောလမ်း ကလေးပါ။ သွားကြရအောင်”

ဒီလိုနဲ့ ကွေ့ကောက်နေတဲ့ ယုန်လမ်းကလေးနောက်ကို သူတို့ လိုက် သွားကြတယ်။ သူတို့ ဝေးဝေးသိပ်မသွားရခင် အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းကို သူတို့ တွေ့မြင်ကြရတယ်။

“နင် မြင်လား” ဂျက်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ပြောတယ်။ “ဟိုမှာ ယုန် တစ်ကောင်။ ဒေစိ။ သူ့ရဲ့ နှာခေါင်းမှာ မျက်မှန်တပ်လို့ ဂျိုင်းကြားမှာလဲ အိတ် ကြီးတစ်အိတ် သယ်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဒေစီက မျက်လုံးအလွန်ပြူးကျယ်သွားလျက် ပြောလိုက်တယ်။ “ငါမြင်တယ် ဂျက်။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ငါတို့ တကယ်တွေ့မြင်လိုက်ကြရတာလားဟင်”

“ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမြင်တယ်လို့ ထင်ရင်တော့ ငါတို့ တကယ်မြင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ယုန်သွားတဲ့ လမ်းနောက်ကို သူတို့ပြေးလိုက်ကြတယ်။ လမ်းက သစ်ပင်တွေကြားမှာ ကွေ့ကောက်သွားတယ်။ သစ်ပင်တွေ ထူထပ်သထက် ထူထပ်လာတယ်။

“ဒီလမ်းက တောအုပ်အလယ်ကို ဦးတည်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်” ဂျက်က ပြောတယ်။ “ဒီနေရာက မမှောင်ဘူးနော် ဒေစီ” သစ်ကိုင်းတွေ အကြားမှာ နေပေါက်တောင် မထိုးနိုင်ဘူး”

“ငါတို့ လမ်းမပျောက်ဘူးဆိုတာ နင်သေချာရဲ့လား ဂျက်” ဒေစီက ဖိုးရိမ်ပူနံ့စွာနဲ့ ပြောတယ်။ “ငါတို့ အပြန်လမ်းရှာမတွေ့ရင် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်နော်”

“ကြည့်စမ်း။ ဟိုယုန်ကို ပြန်တွေ့ရပြန်ပြီ” ဂျက်က ပြောတယ်။ အသေအချာပဲကွယ်။ ယုန်ဟာ သူတို့ရှေ့ကနေ သုတ်သီးသုတ်ပြာနဲ့ သွားနေတယ်။ ကလေးတွေက ပိုပြီးလျင်မြန်စွာနဲ့ ပြေးလိုက်ကြတယ်။

ရုတ်တရက် ဝိုင်းဝန်းတဲ့ လွတ်လပ်ပြင်တစ်ခုဆီကို သူတို့ ရောက်လာကြတယ်။ ဝက်သစ်ချပင်တွေက လွတ်လပ်ပြင် ပတ်ပတ်လည်မှာ ပေါက်နေကြတယ်။ လွတ်လပ်ပြင်အလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှာ အနီရောင် အစက်အပြောက်တွေရှိတဲ့ မှိုပွင့်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ယုန်က အဲဒီမှိုပွင့်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပြီး ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် မှိုပွင့်ဟာ အလွန်လျင်မြန်စွာဖြင့် မြေကြီးထဲနစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ယုန်ကလည်း မှိုပွင့်နဲ့ အတူပါသွားတယ်။

“ဘုရားရေ” ဒေစီက အထိတ်တလန့်နဲ့ ပြောတယ်။ “ဟိုဟာကို ကြည့်စမ်း ဂျက်၊ သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မြေကြီးထဲ ရောက်သွားပြီ” ဂျက်က အထိတ်တလန့်နဲ့ ပြောတယ်။ “သွားကြည့်ကြရအောင်”

ယုန်နဲ့ မှိုပွင့်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့နေရာကို သူတို့ပြေးကြည့်ကြတယ်။ တစ်စုံတစ်ရာ လက္ခဏာဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒီနေရာမှာ မြက်ပင်တွေဟာ တခြားနေရာတွေမှာလိုပဲ ပေါက်နေကြတယ်။

အဲဒီနောက် ရုတ်တရက် မှိုပွင့်ပြန်ရောက်လာတယ်။ မှိုပွင့်ဟာ အလွန်လျင်မြန်စွာ အပင်ပေါက်လာသလိုမျိုးနဲ့ မြေကြီးထဲက တိုးထွက်လာပြီး ဂျက်ရဲ့ မေးခွေကို တိုက်မိသွားတယ်။ ဂျက် နောက်ပြန်လဲကျသွားတယ်။ ဒေစီက သူဆီကို ပြေးသွားပြီး နာသွားသလားလို့ မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း” ဂျက်က မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်လျက် ပြောလိုက်တယ်။
“အံ့ဩသွားတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဒီလို ပြန်ပေါ်လာတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဒေစီ။
ပြီးတော့ ယုန်လဲ ပြန်ပါမလာဘူး။ သူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ငါမသိဘူး” ဒေစီက ပြောတယ်။ “ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား ဂျက်၊
စာအုပ်ထဲက ပုံပြင်နဲ့ တူတယ်”

ကလေးတွေက မှီပွင့်ဆီကို သွားပြီး တစ်ခါကြည့်ကြပြန်တယ်။

“မှီပွင့်ပေါ်မှာ ယုန်ထိုင်နေတာ ဘာပြောသွားတာကို နင်ကြားလိုက်
သလဲ” ဒေစီက မေးတယ်။

• “ဟိုက် ... တိုက်ဒလီဟီတိုး မြေကြီးအောက်ကို ခိုး” လို့ ပြောလိုက်သလို
မျိုးပဲ ဂျက်က ပြောတယ်။

“မှီပွင့်ပေါ်ကို ခဏလောက် ထိုင်ကြရအောင်” ဒေစီက ပြောတယ်။

“စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ယုန်ပြောတဲ့ဟာကိုတော့ မပြောနဲ့။
အဲဒီလို မြေကြီးထဲကို ငါဆင်းမသွားချင်ဘူး”

ဂျက်က မှီပွင့်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒေစီထိုင်ဖို့အတွက် သူနေရာ
ဖယ်ပေးလိုက်စဉ်မှာ ကျယ်လောင်တဲ့အသံတစ်သံက ဒီလို လှမ်းအော်လိုက်
တယ်။

“ဟိုက် ဟိုက် ဒလီဟီတိုး၊ မြေကြီးအောက်ကို ခိုး”

အဲဒီနောက်တော့ ဘုရားရေ။ မှီပွင့်ဟာ ဂျက်ကို သယ်ဆောင်လျက်
မြေကြီးအောက်ကို မြှုပ်ဆင်းသွားတယ်။ ဒေစီ တစ်ယောက်တည်း မတ်တပ်ရပ်
ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူမ အလန့်တကြားနဲ့ မျက်လုံးပြူးကျယ်နေပြီး ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်နေတယ်။

“သူ သွားပြီ” အသံတစ်သံက ပြောတယ်။ ဒေစီလှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့
အခါ ပြုံးနေတဲ့ မှင်စာတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ ဂျက်ကို သူ ကောင်းကောင်း
လှည့်စားလိုက်ရတယ်လို့ တွေးနေမိတယ်။

“မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ” ဒေစီက ဒေါသဖြစ်လွန်းနေတာကြောင့်
မှင်စာကို တွေ့မြင်လိုက်ရတာကို မအံ့မသြနိုင်ဘဲဖြစ်မိလျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။
“မှီပွင့်ကို ဂျက်နဲ့အတူ ပြန်ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးစမ်း”

“မလုပ်နိုင်ဘူး” မှင်စာကာ ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြောတယ်။ “မင်း
လဲ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မလိုက်တာပဲ”

“ငါကြောက်တယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။ “အို မင်းတော်တော် ဆိုးတဲ့ မှင်စာပဲ။ မင်း မှီပွင့်ကို ဒီလိုမြေကြီးထဲ ပို့လိုက်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ” မှင်စာက မေးတယ်။ “အဲဒါက ငါ့ရဲ့ မှီပွင့် ပဲဟာ။ မင်းရဲ့မောင် ငါ့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ အဲဒီအပေါ်မှာ မထိုင်သင့်ဘူး”

“ဟင် ယုန်တစ်ကောင် အဲဒီအပေါ်မှာထိုင်နေတာ ငါတို့တွေ့တယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။

“သူက ငါ့ရဲ့ အမှုထမ်းပဲ” မှင်စာက ပြောတယ်။ “ငါ့ဆီက သဝဏ်လွှာ ကို ငါ့ရဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ အပြာရောင်မှင်စာဆီ သူယူသွားတာ။ ငါ့ရဲ့ မှီပွင့်ကို သူကြိုက်တဲ့အချိန် အသုံးပြုဖို့အတွက် ငါခွင့်ပြုထားတယ်”

“အပြာရောင် မှင်စာက ဂျက်ကို အန္တရာယ်ကင်းစွာနဲ့ ပြန်ဖို့ပေးမလား” ဒေစီက မေးတယ်။

“ငါ မသိဘူး” မှင်စာက ပြောတယ်။

“ဒါဖြင့်ရင် မှီပွင့်ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါသွားကြည့်မယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။ သူမ စကားပြောနေစဉ်မှာ မှီပွင့် ရုတ်တရက် ပြန်ပေါ်လာတယ်။ မှီပွင့်ဆီကို သူမ ပြေးတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ သူမ ထိုင်လိုက်ပြီး “ဟိုက်တိုက် ဒလီဟီတိုး၊ မြေကြီးအောက်ကို ဒိုး” လို့အော်လိုက်တယ်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ မှီပွင့်မြေကြီးထဲ လျင်မြန်စွာ နစ်မြုပ်သွားတာကို သူမ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ကို သူမ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ မှီပွင့်ဟာ အောက်ကို နိမ့်ဆင်းသထက် ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီနောက် ခုန်းကနဲ အသံမြည်သွားတယ်။ မှီပွင့်ရပ်တန့်သွားပြီး ဒေစီ လွင့်ထွက်သွားတယ်။

သူမ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တဲ့အခါ ဝိုင်းဝန်းတဲ့ အခန်းထဲရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခန်းက အလွန်သေးငယ်ပြီး မြက်မီးအိမ်ထဲက အလင်း တောက်တဲ့ တီကောင်တစ်ကောင်နဲ့ အလင်းပေးထားတယ်။ မှီပွင့်ကြီးက ရုတ် တရက် အပေါ်ကို ပြန်တက်သွားပြန်တယ်။ ဒေစီ လန်ဒန်မိလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ မောင်ကို သူမလှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခန်းကလေးထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။ သေးငယ်တဲ့ မီးအိမ်ကလေးကလွဲလို့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။

“တံခါး ဘယ်မှာပါလိမ့်” ဒေစီ တွေးမိတယ်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို နေရာအနှံ့ သူ လိုက်စမ်းကြည့်တယ်။ ပထမတော့ အပြင်ထွက်တဲ့ အပေါက်ကို လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒီနောက် နံရံအထက် ၃ ပေလောက်က ဘုသီးကလေး တစ်ခုကို သူမ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်သွားတယ်။ အဲဒါကို သူမ နှိပ်လိုက်တယ်။ သူမ တစ်ကိုယ်စာလောက်ရှိတဲ့ အပေါက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

တံခါးရဲ့ အခြားတဘက်မှာ အလင်းထွက်နေတဲ့ တီကောင်မီးအိမ်တွေ ထွန်းညှိထားတဲ့ အတွင်းလမ်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း သူမ လိုက်သွား တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လမ်း ၃ လမ်းကို ဦးတည်သွားတဲ့ အပေါက်ဝ ၃ ခုဆီ ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီရှေ့မှာ သူမရပ်ပြီး ဂျက် ဘယ်လမ်းကို သွားသလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။

အကြံဉာဏ်တောင်းဖို့လည်း တစ်ယောက်မှကို သူမ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ အလယ်က ဝင်ပေါက်ထဲကို သူတို့ ဝင်သွားပြီး လမ်းပေါ် ပြေးသွားတယ်။

အဲဒီလမ်းက အဝါရောင်တံခါးဆီကို ဦးတည်နေတယ်။ သူမ တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။

“ဝင်လာပါ ဝင်လာပါ” အသံတစ်သံက လှမ်းပြောတယ်။ ဒေစီ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲကို ဝင်သွားတယ်။ မြေတိုက်ခန်းထဲ ရောက်နေတာကို သူမ တွေ့ရပြီး ဖွင့်နေတဲ့ တံခါးပေါက်တစ်ခုဆီကို ဦးတည်တက်သွားနေတဲ့ ကျောက်တုံးလှေကားတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအပေါ်ကို သူမ တက်သွားတယ်။ မှင်စာတစ်ယောက်ထိုင်နေတဲ့ အခန်းကလေးတစ်ခန်းကို တွေ့ရတယ်။ သူ့မှာ အလွန်ရှည်လျားတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွှေးနဲ့ ရှည်လျားတဲ့ နှာခေါင်းရှိတယ်။ သူက ကြီးမားတဲ့ ငှက်မွှေးကလောင်တံနဲ့ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ထဲမှာ လျင်မြန်စွာ စာရေးနေတယ်။

ဒေစီ အခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့အခါ သူက မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူမကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အတွက် သူလုံးဝ အံ့ဩသွားဟန် မတူတူး။

“ကျွန်မရဲ့ မောင်ကလေး ဂျက်၊ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် ပြောပြနိုင်မှလား” ဒေစီက မေးတယ်။

“သူ ဒီကို မလာဘူး” မှင်စာက ကလောင်တံကို မှင်ထဲ ဂရုတစိုက် နှစ်လိုက်ရင်း ပြောတယ်။ “သူ တခြားအပေါက်နေ ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

“အို ... ဘုရားရေ” ဒေစီက စိတ်ပျက်စွာနဲ့ ပြောတယ်။ “မှောင်မိုနေတဲ့ ဟိုလမ်းထဲကို ကျွန်မ ပြန်သွားရဦးမှာ မဟုတ်လား”

သူပြည့်စုံထွန်းစာပေ

“မင်း မသွားချင်ရင် မသွားနဲ့ပေါ့” မှင်စာက ပြောတယ်။ “မင်းငါ့ကို ပိုက်ဆံ တစ်ပြားပေးရင် မင်းရဲ့ မောင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ရှာပေးနိုင်တယ်”

“ဒီမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြား။ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က အမေ ကျွန်မကို ပေးခဲ့တာ” ဒေစီက ပြောပြီး တောက်ပတဲ့ ပြားစေ့ကလေးကို ပေးလိုက်တယ်။ သူက အဲဒါကို သူ့ရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ကြီးမားတဲ့ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ဒီကိုလာ” သူက ဒေစီကို ပြောတယ်။ “ဒီ ကြည့်မှန်ထဲကို ကြည့်ပြီး မင်းရဲ့မောင်ကို စဉ်းစားလိုက်ပါ”

ဒေစီက မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမအတွက် အလွန်အံ့ဩဘွယ် ကောင်းစွာ သူမကို သူမ မတွေ့မြင်ရဘူး။ ဂျက်ကို သူမ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ထိုင်နံ့တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အာလူးတွေကို ရှာနေတဲ့ ရုပ်ပုံတစ်ခု မှန်ထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်က သူ့ရဲ့မောင်ကို ထိုင် ကြည့်နေတယ်။

“အို ... ဂျက်ပါလား။ ဟိုမှာက ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ပုံပေါ့” ဒေစီက အော်ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် ဂျက်ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဦးမှင်စာကော သိသလား”

မှင်စာက အပြာရောင်မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ပြီး ဆန်းကြယ်တဲ့ မှန် ထဲကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်” နောက်ဆုံးမှာ သူက ပြောလိုက်တယ်။ “အပြာရောင် မှင်စာရဲ့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူ့ရှိနေတယ်။ သူ အကျဉ်းသားဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီ ယုန်က သူ့ကို အဲဒီနေရာ ခေါ်သွားတယ်”

ဒေစီ ငိုတယ်။ ဒီတော့ မှင်စာ အများကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

“မငိုပါနဲ့” သူက တောင်းပန်တယ်။ “မင်းငိုတာကို ငါမကြည့်ရက်ဘူး။ ငါတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါမယ်”

“ဂျက် အကျဉ်းသားဖြစ်နေတာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ကယ်ရမလဲ” ဒေစီက ငိုရင်းနဲ့ မေးတယ်။

“ငါ့ဧည့်သည်” မှင်စာက ရှည်လျားတဲ့ သူ့ရဲ့ မှတ်ဆိတ်မွှေးကို ဆွဲရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “အပြာရောင် မှင်စာရဲ့ လက်က လွှတ်တဲ့လူရယ် လို့ ငါ မကြားဖူးသေးဘူး”

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက် မကယ်နိုင်ဘူးလား” ဒေစီက မေးတယ်။

“အင်း... မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီတော့ ရှိတယ်။ သူက အလွန်ကြင်နာပြီး အလွန်တော်တယ်” မှင်စာက ပြောတယ်။ “ဂျက်ကို ဘယ်လို ကယ်တင်ရမယ်ဆိုတာ မင်းကို သူပြောပြနိုင်တယ်။ ဒီကနေ တော်တော်ဝေးတဲ့ လေထန်ကုန်းမှာ သူနေတယ်။ မင်းသူ့ကို သွားမေးကြည့်ပေါ့”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်” ဒေစီက မျက်ရည်သုတ်ရင်းနဲ့ ပြောတယ်။ “ကျွန်မ ဘယ်လမ်းကနေ သွားရမလဲ”

မှင်စာက သူမကို တံခါးဆီခေါ်သွားပြီး အဝေးလှမ်းလှမ်းက မတ်စောက်တဲ့ တောင်ကုန်းကို လမ်းညွှန်ပြလိုက်တယ်။

“ဟို ရဲတိုက်ကို မင်းမြင်သလား” သူက မေးတယ်။ “မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီ အဲဒီမှာ နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့တွေ့ရဖို့ အရမ်း အရမ်းကို ခက်တယ်လို့ လူတွေ ပြောကြတာပဲ”

ဒေစီက မှင်စာကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ရဲတိုက်ဆီကို ဦးတည် ထွက်သွားတယ်။ သူမ မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ အလှပဆုံးဖြစ်တဲ့ ပန်းပင်တွေ ရှိတဲ့ ခြံစည်းရိုးစားက လမ်းတစ်လျှောက် သူမ သွားတယ်။ လူပုကဇီလ် အမျိုးမျိုးကို သူမ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ကို သူမ တွေ့မြင်ရလို့ အံ့ဩသလို သူတို့ကလည်း သူမကို တွေ့မြင်ရတဲ့အတွက် အံ့ဩကြတယ်။ သူမ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လမ်းမေးရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တောင်ကုန်းအနားကို သူမ ပိုမိုနီးကပ်လာဟန် တူတယ်။

မကြာခင်မှာတော့ ခြံစည်းရိုးလှေကားထစ်တစ်ခုဆီကို သူမရောက်လာပြီး အဲဒီအပေါ်တက်လိုက်တယ်။ လှေကားထစ်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ နတ်သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ခါးသီးစွာ ငိုယိုလျက်ရှိနေတယ်။ ဒေစီက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရပ်ပြီး မေးတယ်။

“ကြည့်ပါဦး” နတ်သူငယ်ကလေးက ပြောတယ်။ “ငါ့ရဲ့ လည်ဆွဲအသစ်ဖြစ်သွားပြီ။ ပုတီးစေ့တွေ အားလုံးနေရာအနှံ့ ပြန်ကျန်ပြီ။ ငါ့အိမ်မှာ မျက်မှန်ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ အဲဒါတွေကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ မျက်မှန်မရှိရင် ငါ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။”

“နှင့်အတွက် ငါ့ရှာပေးမယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။ ပုတီးစေ့တွေကို သူမက လေးဘက်ထောက်ပြီး လိုက်ရှာတယ်။ ပုတီးစေ့တွေက အလွန်သေးငယ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေစီက မျက်စေ့ကောင်းတယ်။ မကြာခင်မှာ နတ်သူငယ်ကလေးကို ပေးဖို့အတွက် ပုတီးစေ့တွေ အတော်များများ သူမတွေ့တယ်။ နတ်သူငယ်ကလေးက အဲဒါတွေကို ရေတွက်ကြည့်ပြီး သူမကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်။

“ပုတီးစေ့ ၃ စေ့ပဲ ကျန်တော့တယ်” သူမက ပြောတယ်။ “မင်းကြင်နာတတ်လို့ ငါ့ကို ကူညီခဲ့တာပဲ။ အိမ်မှာ ပုတီးစေ့ ၃ စေ့ အပိုရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျန်တာကို ဒုက္ခခံ ရှာမနေပါနဲ့တော့။ မင်းဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီရဲ့ ရဲတိုက်ဆီကို သွားမလို့” ဒေစီက ပြောတယ်။ “ငါ သူ့ကို အကူအညီ သွားတောင်းမလို့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒါက မင်းအတွက် အသုံးဝင်နိုင်တယ်” နတ်သူငယ်ကလေးက ပြောပြီး ဒေစီရဲ့ လက်ထဲကို တစ်စုံတစ်ရာ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူမက အဲဒါကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သေးငယ်တဲ့ သော့ကလေးဖြစ်နေတာကို

တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာအတွက်လဲလို့ နတ်သူငယ်ကလေးကို သူမ မေးတော့မယ်လုပ်စဉ်မှာ နတ်သူငယ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားတာကို တွေ့ရ တယ်။ ဒီလို သေးငယ်တဲ့ သော့ကလေးက ဘယ်လို အသုံးဝင်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရင်းနဲ့ တောင်ကုန်းဆီကို သူမ ဆက်သွားတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ တောင်ကုန်းဆီကို သူမ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ တောင်ကုန်းက အလွန်အလွန်ကို မတ်စောက်တယ်။ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူသွား လမ်းတစ်လမ်းက အဲဒီတောင်ကုန်းထိပ်ဆီကို ဦးတည်သွားတယ်။ ဒေစီက အဲဒီ တောင်ကုန်းပေါ် စတင်တက်တယ်။ သူမရဲ့ ရှေ့မှာ လေးလံတဲ့ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးကို ဆွဲသွားတဲ့ မှင်စာတစ်ယောက်ကို သူမသတိပြုမိလိုက်တယ်။ သူမက သူ့ကို အမှီလိုက်ပြီး ကူညီရမလားလို့ မေးစားတယ်။

“ငါက အရမ်းသန်မာတယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။ “မင်းကို ငါကူညီ ပါရစေ။ ဆွဲခြင်းတစ်ဘက်ကို ငါပိုင်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” မှင်စာက အံ့ဩကျေနပ်မိလျက် ပြောလိုက် တယ်။ “မင်းဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ဟို ရဲတိုက်ဆီကို” ဒေစီက ပြောတယ်။ “မှော်ဆရာကြီးကို ငါအကူ အညီ တောင်းချင်လို့ပါ”

“သူက တွေ့ရဖို့ သိပ်ခက်တယ်” မှင်စာက ဆွဲခြင်းလက်ကိုင်တစ် ဘက်ကို ဒေစီ ကိုင်ရအောင် ကမ်းပေးရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “သူ့ဆီကို ရောက်ဖို့ လုံးဝမလွယ်ဘူးလို့ လူတွေပြောကြတယ်။ ဒီတော့ မင်းအတွက် သိပ် မျှော်လင့် စရာ မရှိပါဘူး”

ဒေစီ သက်ပြင်းချတယ်။ ဒီလို တစ်လမ်းလုံး လာခဲ့ရပြီးမှ အဆုံးသတ် မှာ အကူအညီမရဘူးဆိုရင်တော့ စိတ်ပျက်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။

“မင်း ရဲတိုက်ဆီကို သွားမလို့လား” သူမက မှင်စာကို မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း” သူမ ပြောတယ်။ “အဲဒီအနားက ငါ့ရဲ့ အိမ်ကလေးဆီ ကို ငါသွားမလို့။ မင်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလား”

“ငါသောက်လို့ မဖြစ်ဘူး” ဒေစီက ပြောတယ်။ “မှော်ဆရာကြီးကို ငါတတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်တွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

အဲဒီနောက် မှင်စာကလေးရဲ့ အိမ်ကို သူတို့ရောက်လာကြတယ်။ သူ က ဒေစီလက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို ယူလိုက်ပြီး ဒေစီကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြော လိုက်တယ်။

“မင်း ပစ္စည်းတစ်ခု ယူသွားလိုက်ဦး” သူက ပြောပြီး အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။

ဒေစီက သူ့ကို နောက်ထပ် သော့တစ်ချောင်းပေးဦးမလားလို့ စတွေးနေမိတယ် ဒါပေမယ့် သူမအတွက် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ မှင်စာက သူမကို ရွေးခြေကလေးတစ်လုံး ပေးလိုက်တယ်။

ဒေစီက အဲဒါကို ဂျိုင်းအောက်မှာ ညှပ်ပြီးကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်တယ်။ သူမ တောင်ကုန်းပေါ် တစ်ခါတက်ပြန်တယ်။ ရဲတိုက်ဟာ အခုအခါ အလွန်နီးကပ်လာဟန် တူတယ်။

မတ်စောက်တဲ့ လမ်းပေါ်ကို သူမ တက်လာတဲ့အခါ ရုတ်တရက် အလွန်ဆာလောင်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ အသားညှပ်မုန့်တစ်ထုပ်ကို သူမ သတိရမိပြီး လမ်းလျှောက်ရပ်လို့ ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

အသားညှပ်မုန့်ကို သူမ ထိုင်စားတယ်။ သူမ စားနေစဉ်မှာ စုန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အစောတုတ် အဘွားအိုတစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ဒေစီကို သူမ တွေ့မြင်တဲ့အခါ ရပ်တန့်သွားတယ်။

“မင်းရဲ့ နေ့လယ်စာကလေး ငါ့ကိုနည်းနည်း မျှပေးပါလား” သူမက တောင်းပန်တယ်။ “ငါ အရမ်းဆာနေလို့ပါ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ မင်း ငါ့ကို မျှမကျွေးရင်တော့ ငါတစ်နေ့လုံး ဘာမှ စားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေစီက သူမကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမဟာ တကယ်ကို ပိန်ပါးပြီး ဆင်းရဲပုံရတယ်။ သူမရဲ့ တံဘက်က စုတ်ပြတ်နေပြီး ရှူးဖိနပ်ကလည်း အပေါက်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူမ အရပ်ထက် ပိုမိုရှည်လျားတဲ့ တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းကို သူမ ယူလာတယ်။

“ဒီမှာ စားပါ” ဒေစီက အသားညှပ်မှန့်ကို တဝက်ပိုင်းလျက် ပြောလိုက်တယ်။ “ဒါ ရှင့်အတွက်ပါ။ ခဏနေဦး ကျွန်မ ချောကလက်တစ်တောင့် ရှိတယ် ထင်တယ်။ အဲဒါကိုလဲ ကျွန်မ တစ်ဝက်ခွဲပေးပါမယ်”

အဘွားအိုက ဒေစီဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ဆာလောင်စွာနဲ့ စားသောက်တယ်။

“မင်းဘယ်ကို သွားမလို့လဲ” သူမက မေးတယ်။

“ရဲတိုက်ထဲက မှော်ဆရာကြီးကို သွားတွေ့မလို့” ဒေစီက ပြောတယ်။

“ဒါပေမယ့် မင်းဘယ်တော့မှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး” အဘွားအိုက ပြောတယ်။ “သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘူး”

“အို... ဘုရားရေ” ဒေစီက ငိုလှမတတ်ဖြစ်မိလျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“လူတိုင်း ကျွန်မကို အဲဒီလို ပြောကြတယ်။ ကျွန်မကို သူတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

အဘွားအိုက နောက်ထပ်ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အသားညှပ်မှန်ကို ကုန်အောင် ဆက်စားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ဒေစီကို တစ်ခါ စကားပြောပြန်တယ်။

"မင်းရဲ့ ကြင်နာမှုအတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်" သူမက ပြောတယ်။ "မင်းကို အတုနဲ့အလှည့် ပြန်ပေးဖို့အတွက် ငါ့မှာ ဘာမှ သိပ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီတုတ်ကို ယူသွားပါ။ အသုံးဝင်တာကို မင်းတွေ့ရလိမ့် မယ်"

ဒေစီက အလွန်ရှည်လျားတဲ့ တုတ်ကိုယူလိုက်ပြီး ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးက ဘယ်လို အသုံးဝင်နိုင်ပါ့မလဲလို့ တွေးမိတယ်။ အမျိုးသမီးကြီးကို သူကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး တောင်ကုန်းပေါ်ကို တစ်ခါတက်ပြန်တယ်။ မကြာခင်မှာတော့ ရဲတိုက်ခြံတံခါးဝဆီကို ရောက်လာတယ်။ ခြံတံခါးပွင့်နေတဲ့အတွက် သူမ ဝင် သွားတယ်။

ရဲတိုက်တံခါးဆီကို ဦးတည်သွားတဲ့ လှေကားထစ် အခု တစ်ရာ လောက် ရှိတယ်။ ဒေစီက အဲဒီအပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ လှေကားထစ်ထိပ် ကို ရောက်တဲ့အခါ သူမ အရမ်းကို မောဟိုက်သွားတယ်။ တံခါးမှာ ရှိတဲ့ ခေါက် တံကြီးနဲ့ သူမ တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။ မှင်စာကလေး တစ်ယောက်က တံခါး လာဖွင့်ပေးတယ်။

“ကျေးဇူးပြုလို့ မှော်ဆရာကြီးနဲ့ ငါတွေ့ရမလား” ဒေစီက ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“မင်းတွေ့လို့ မရဘူး” မှင်စာက ပြောလိုက်တယ်။ “သူက မျှော်စင်ပေါ်မှာ တံခါးပိတ်နေတာ။ ဘယ်သူမှ သူ့ဆီကို မရောက်နိုင်ဘူး”

“အို ... ဒို့့ကို ငါတွေ့ပါရစေ” ဒေစီက ပြောတယ်။

“မင်းတွေ့လို့မရဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်” မှင်စာက ပြောတယ်။ “ဒီနေ့ သူ့ရဲ့ အမှုထမ်းတွေတောင်မှ သူ့ကို မတွေ့ရဘူး။ သူ့ဂါထာတွေ အများကြီး ရေးနေတယ်။ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမရှိရှင် သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟင် သူ့ကို မေးရမယ့် ကိစ္စကလဲ အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။ “ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကိုပြောပြပါ”

“ဒီမယ် ကြည့်စမ်း” မှင်စာက စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ပြောတယ်။ “သူ့ကို ငါပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်။ ဝင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါပြမယ်”

ဒေစီက မှင်စာနောက်ကနေ ခန်းမထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက်အခြမ်းမှာ ရှိတဲ့ အခန်းကြီးထဲကို ဝင်သွားတယ်။ အခန်းရဲ့ တစ်ဘက် အဆုံးမှာ မှန်တပ်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်ကလေး တစ်ခုရှိတယ်။

“ဒီမှန်အပေါက်ကနေ ကြည့်လိုက်” မှင်စာက ပြောတယ်။ “တဘက် အခန်းထောင့်က ကြိုးစကို မင်းမြင်သလား”

“မြင်တယ်” ဒေစီက ပြောတယ်။

“အင်း” မှင်စာက ပြောတယ်။ အဲဒီကြိုးကို ဆွဲရင် မှော်ဆရာကြီးရဲ့ မျှော်စင်ပေါ်မှာ အလွန်ကျယ်လောင်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံမြည်သွားလိမ့်မယ်။ “အဲဒီအခါ သူ့အလုပ် လုပ်နေတာကို ထားခဲ့ပြီး စည့်သည်ကို လာကြည့်လိမ့်မယ့်”

“ဟင် မင်းဘာဖြစ်လို့ ကြိုးကို မဆွဲတာလဲ” ဒေစီက မေးတယ်။

“အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိလို့ပေါ့” မှင်စာက ပြောတယ်။ “တစ်ချက်က တံခါးသော့ခတ်ထားတယ်။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီကြိုးစကို ငါမမီဘူး။ စိတ်တော့ မတိုပါနဲ့ဦး မိန်းကလေး။ ဒီ ထိုင်ခုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး မှော်ဆရာကြီး အလုပ်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပါလား။ သူတစ်နေ့လုံး ဒါမှ မဟုတ် တစ်ပတ်လုံး အချိန်ကုန်နိုင်တယ်။ ငါပြောလို့ မရဘူး”

ဒေစီ စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ထိုင်ခုံပေါ် သူမ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဂျက်ကို စဉ်းစားမိတယ်။ သူမ နေလို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်း အပြာရောင်မှင်စာကို သွားတွေ မယ့်အကြောင်း မှင်စာကို ပြောပြဖို့ သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ မရှိတော့ တာကို တွေ့ရတယ်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

သူမ ခဏလောက် စောင့်နေတယ်။ အဲဒီနောက် သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာကို သူမ ခံစားရတယ်။ လက်ကိုင်ပဝါ ယူဖို့ အိတ်ထဲ ကို သူမ လက်နှိုက်လိုက်တယ်။ နတ်သူငယ်ကလေး ပေးလိုက်တဲ့ သော့တံ ကလေးကို စမ်းမိသွားတယ်။

အဲဒါကို သူမ ထုတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါက အလွန်သေးငယ် တယ်။ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားတယ်။ သူမ ခုန် ထ လိုက်ပြီး ကြီးကို မြင်နေရတဲ့ တံခါးကလေးဆီကို ပြေးသွားတယ်။ သော့တံကို သော့ပေါက်ထဲ ထည့်ပြီးတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

သော့တံဟာ အဲဒီတံခါးရဲ့ သော့တံဖြစ်နေတယ်။ တံခါးပွင့်သွားတယ်။ ဒေစီက သူမရဲ့ ခွေးခြေနဲ့ တုတ်ကောက်ကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူလို့ တံခါး ကနေ ဝင်သွားတယ်။ မှင်စာကလေးပြန်လာရင် သူမကို စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးလို့ တံခါးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ပိတ်ခဲ့တယ်။

အခန်းထောင့်က ကြိုးကို သူမ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကြိုးက မြင့်လွန်းလို့ သူမ မမဲဘူး။ အဘွားအို သူမကို ပေးခဲ့တဲ့ တုတ်ကောက် ကြိုးကို မိမလားလို့ သူမ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ သူမ ကြိုးစား ကြည့်တယ်။ အလို နည်းနည်းကလေး လိုနေတယ်။ အဲဒီနောက် သူမ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်မိလိုက်တယ်။

“ခွေးခြေ ရှိတယ်” သူမက အော်ပြောတယ်။ “မှင်စာကလေး ငါ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ ခွေးခြေပေါ် ငါတက်ရပ်လိုက်ရင် ကြိုးကို မိမှာပဲ”

ခွေးခြေကို ကြိုးအောက်မှာ သူမ ထားပြီး အဲဒီအပေါ် မတ်တပ် တက်ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တုတ်ကောက်နဲ့ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ တုတ်ကောက်ကို ကြိုးကွင်းထဲ ထိုးသွင်းပြီး ကြိုးကို နာနာဆွဲလိုက်တယ်။

ကျယ်လောင်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ငါ့ကျယ်လောင်လွန်းလို့ ဒေစီ နားပင်းလုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ပြေးလာတဲ့ ခြေသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မှင်စာကလေး အခန်းထဲကို ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာတယ်။

“မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ” သူမ အော်ပြောတယ်။ “ငါ့ဆရာကို မင်း အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့အတွက် မင်းကို သူ့ ပိုးကောင်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း” အသံထြူသြနဲ့ အသံတစ်သံက ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဒေစီနဲ့ မှင်စာတို့က တံခါးဖက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ

တယ်။ မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီ ကိုယ်တိုင် တံခါးဝမှာ ရပ်နေတယ်။ သူက ဝဝဖိုင်ဖိုင် ကြီးဖြစ်ပြီး ဒေစီထက် လူကောင်သိပ်မကြီးဘူး။ ဒါပေမယ့် အလွန်ပညာရှိမယ့် ပုံပေါ်နေတယ်။

“ဒီခေါင်းလောင်းကို ဘယ်သူ တီးတာလဲ” သူက မေးတယ်။

“ကျွန်မ တီးတာ” ဒေစီက ရဲရဲစွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ရှင့်ရဲ့ အကူ အညီကို ကျွန်မ လိုချင်တယ်”

“ဒီတံခါးကို ဖွင့်ရအောင် မင်းသော့ဘယ်လိုလုပ် ရသလဲ” မှော်ဆရာ ကြီးက မေးတယ်။ “ပြီးတော့ တုတ်ကောက်ကရော”

ဒေစီက သူ့ကို ပြောပြတယ်။ သူမ စကားပြောပြီးတဲ့အခါ သူက အလွန်ကြင်နာစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်တယ်။

“အာ ... မင်းဟာ ကြင်နာတဲ့ အပြုအမူတွေပြုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါမြင်ပါတယ်” သူက ပြောတယ်။ “ဒီတော့ မင်းကို ငါကူညီဖို့အတွက် မငြင်းဆန် နိုင်တော့ပါဘူး။ မင်းကို ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ကျွန်မရဲ့ မောင်ကလေး ကျွန်ုပ်ကို ကယ်တင်ပေးပါ” ဒေစီက တောင်းပန်တယ်။ “အပြာရောင် မှင်စာက သူ့ကို အမှုထမ်းအဖြစ် ဖမ်း ထားလို့ပါ”

“ရပါတယ်” မှော်ဆရာကြီးက ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် သူက အံ့ဩနေတဲ့ အမှုထမ်းဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ “ငါ့ရဲ့ ရထားယာဉ် ယူလာခဲ့စမ်း” သူက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာ မြင်းဖြူ ၇ ကောင်ဆွဲတဲ့ ခမ်းနားတဲ့ ရထားယာဉ် ရောက်လာတယ်။ မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီနဲ့ ဒေစီတို့က ရထားယာဉ်ပေါ် တက်ကြပြီး မောင်းထွက်သွားကြတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတဲ့အခါ အခြားရဲတိုက်တစ်ခုရှေ့မှာ သူတို့ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ မှော်ဆရာကြီးက တံခါးကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်လိုက်တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး အပြာရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မှင်စာတစ်ယောက်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

“မင်းခေါ်ထားတဲ့ အဲဒီကောင်ကလေး ဘယ်မှာလဲ” မှော်ဆရာကြီးက မေးတယ်။

“ခင်ဗျား မှားနေပြီနဲ့တူတယ်။ ဆရာကြီး” မှင်စာက တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်မှ ခေါ်မထားပါဘူး”

“မင်းခေါ်ထားတဲ့ အဲဒီ ကောင်ကလေးဘယ်မှာလဲ” မှော်ဆရာကြီးက အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

မှင်စာ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး။ သူ့ ရဲတိုက်ထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ ပြန်လာတယ်လို့ ထင်ကြသလဲကွယ်။ ဂျက်နဲ့ ပေါ့ကွယ်။ ဒေစီ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ရထားယာဉ်ပေါ်ကနေ သူမ ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ကို ပြေးတွေ့တယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကြပြီး ဝမ်းသာအားရ ငိုယိုကြတယ်။

သူပြန်ရဲထွန်းတပေ

အပြာရောင်မှင်စာက ရဲတိုက်ထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တံခါးဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။ မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီက ကလေးနှစ်ယောက်ကို သိမ်းကြိုးဖက်ပြီး ရယ်မောလို့ သူတို့နဲ့အတူ ရောငိုတယ်။ လူနှစ်ယောက် အရမ်း ပျော်ရွှင်နေတာကို သူတွေ့မြင်ရတဲ့အခါ သူ့အလွန်ကျေနပ်သွားတယ်။

“မင်းရဲ့ အမအတွက် မင်းဂုဏ်ယူသင့်တယ်” သူက ဂျက်ကို ပြောတယ်။ “သူမ အလွန်ရဲရင့်တယ်။ အခု မင်းတို့ကို ငါအိမ်လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“အို ... ဝိုးပေးပါ” ဒေစီက ပြောတယ်။ ဒီထိုနဲ့ သူတို့အားလုံး ရထား ယာဉ်ပေါ် ပြန်တက်ကြတယ်။ မြင်း ၇ ကောင်ဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။ ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာ ဒေစီနဲ့ ဂျက်တို့ နေထိုင်ကြတဲ့ ရွာလမ်းထဲကို သူတို့ မောင်းလာကြတယ်။ အဲဒီနေရာကလေးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြတယ်။ လူတိုင်း သူတို့ကို ထွက်ကြည့်ကြတယ်။

မှော်ဆရာကြီး ဒန်ပီကို သူတို့ နှုတ်ဆက်စကားပြောကြတယ်။ မှော်ဆရာကြီး ရထားယာဉ်မောင်းထွက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားကြပြီး သူတို့ရဲ့ အမေကို အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ အကုန်လုံး ပြောပြကြတယ်။ အမေကလည်း သူတို့လိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။

မနက်ဖြန်ကျရင် အမေကို ဂါထာမန်းထားတဲ့ အဲဒီမို့ပွင့်ကြီး လိုက်ပြသင့်တယ်။ အမေက ပြောတယ်။ “သူ့ရဲ့ယုန် ဂျက်ကို အပြာရောင်မှင်စာဆီ ခေါ်သွားတာ ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ အဲဒီမှင်စာကို သူ့ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတယ်ဆိုတာ ငါ ပြောပြလိုက်မယ်”

ဒါပေမယ့် ကွက်လပ်ပြင် ဝိုင်းဝိုင်းကလေးဆီကို သူတို့ရောက်ကြတဲ့ အခါ မို့ပွင့် လုံးဝမရှိတော့ဘူးတဲ့ကွယ်။ မှင်စာကိုလည်း သူတို့မတွေ့ကြရတော့ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကိုလာပြီး ဆူပူမှာ ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြတာပေါ့။ မီးခိုးရောင် ယုန်တစ်ကောင် ရှုပုတ်နောက်က သူတို့ကို ချောင်းကြည့်နေတာပဲ သူတို့ မြင်ကြရတယ်။

“နင့်ကို ခေါ်သွားတာ အဲဒီယုန်လား” ဒေစီက အော်ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရခင်မှာ ယုန် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ ယုန် ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဦးဦးကတော့ မအံ့သြတော့ဘူးကွယ်။

ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဂျင်

တစ်ခါတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ အလွန် ဂုဏ်ယူနေပြီး တဝီဝီမြည်နေတဲ့ ဂျင်တစ်လုံး ရှိတယ်။ တခြားအရပ်တွေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မူးဝေလာလောက်အောင် သူတစ်နေ့ကုန် လည်နေတယ်။ တစ်ချိန်လုံးလည်း 'ဝီ ဝီ ဝီ' နဲ့ သူ မြည်နေတယ်။

"ရစ်စမ်းပါ" ကလေးအရုပ်ကလေးက ပြောတယ်။ "ငါတော့ မင်းအသံ ကို ကြားရတာ နားငြီးနေပြီ"

"ဟုတ်တယ်။ လှဲပြီ။ အနားယူပါဦး" သစ်သားစစ်သား အရုပ်က ပြောတယ်။ "မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါမောတယ်"

"ငါ တဝီဝီ မြည်ပြီး လည်နိုင်တာကို မင်းတို့ မနာလို ဖြစ်နေကြတယ်။ မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ ငါ့လို မလုပ်နိုင်ကြဘူး" ဂျင်က ပိုပြီး ကျယ်လောင်စွာ တဝီဝီ မြည်လျက် ပြောလိုက်တယ်။ "မင်းတို့နဲ့ ဝေးရာကို ငါပြေးမယ်။ မင်းတို့ဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး မိုက်မဲတဲ့ အရုပ်တွေပဲ။ ကြီးမားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲကို ငါသွားပြီး ကြိုက်သလောက် တဝီဝီအော်လို့ လည်တော့မယ်"

"ဒါဖြင့်ရင် သွားပေါ့" သစ်သား စစ်သားအရုပ်က ပြောတယ်။ "မင်း ဝမ်းနည်းသွားရလိမ့်မယ်။ မင်း ဒီလိုမျိုး ကောင်းမွန်တဲ့ကစားခန်းရရှိဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ကာတီးလို ကြင်နာတတ်တဲ့ ကောင်မကလေးနဲ့ ကစားဖို့ကလဲ မလွယ်လှဘူး"

ဂျင်ကတော့ လျင်မြန်စွာ လည်ပတ်လိုက်ပြီး “ဝီ ဝီ ဝီ” နဲ့ ပြောတယ်။
“ဒီထက်ကောင်းတာတွေ ရှိပါတယ်။ သွားပြီဟေ့”

သူလည်ပတ်လျက် ကစားခန်းထဲက ထွက်ပြီး လှေကားပေါ် ဆင်း
သွားတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်နောက်ဘက်တံခါးက ထွက်ပြီး ခြံထဲက လမ်းပေါ်ကို
ရောက်သွားတယ်။ “ဝီ ဝီ ဝီ” မြည်ပြီး သူသွားတယ်။

ယိုင်တိုင် ယိုင်တိုင်သွားနေတဲ့ ဘဲတစ်ကောင်နဲ့ သူတွေ့တယ်။ ဘဲက
တအံ့တဩနဲ့ စိုက်ကြည့်တယ်။

“ဝီ ဝီ ဝီ” ဂျင်က ပြောတယ်။ “ငါ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။
ငါလည်နေတာကို ကြည့်စမ်း။ ငါ တဝီဝီ မြည်နေတာကို ကြားလား။ မင်း အဲဒီလို
လုပ်နိုင်သလား။”

‘ဂတ်’ သူက ပြောတယ်။ “ဟင့်အင်း ... မင်းလို လူမျိုးကို ငါ အရင်က
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ မင်းကို ငါမကြိုက်ဘူး” ဘဲက ဂျင်ကို ထိုးဆိတ်လိုက်
တယ်။ ဂျင် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး လဲကျလှမတတ်ဖြစ်သွားတယ်။ သူဒေါသဖြစ်စွာနဲ့
တဝီဝီ မြည်ပြီး လမ်းပေါ်ကို လည်ပတ်လျက် ထွက်သွားတယ်။ မကြာခင်မှာ
တော့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ သူ
တွေ့ဆုံတယ်။

“ဝီ ဝီ ဝီ” ဂျင်က ပြောတယ်။ “ငါ အံ့ဩဖို့မကောင်းဘူးလား။ ငါ
လည်နေတာကို ကြည့်စမ်း။ ငါ တဝီဝီ မြည်တာကို ကြားလား။ မင်း အဲဒီလို
လုပ်နိုင်သလား။”

“ညောင်” ကြောင်ကလေးက အထိတ်တလန့်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။
“ဟင့်အင်း ... ငါ မင်းလို မလည်တတ်ဘူး။ ဒါ မိုက်မဲတာပဲ။ ငါ ညောင်လို့
အော်တတ်မှတော့ ဘာဖြစ်လို့ တဝီဝီ မြည်ရမှာလဲ။ ငါ့ စာရွက်ပေါ်က ဆင်းစမ်း။
ငါ အဲဒါနဲ့ ကစားနေတာ”

ဂျင်က စာရွက်ပေါ်မှာ လည်ပတ်နေပြီး ဆင်းမပေးဘူး။ ကြောင်ကလေး
က ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်သည်းတွေက တောက်ပနေတဲ့ ဂျင်ကို
ကုပ်ခြစ်မိပြီး ဂျင် အစင်းရာတွေ ထင်သွားတယ်။ ဂျင်ဟာ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့
လည်ပတ်ပြီး မကျေမနပ်နဲ့ တဝီဝီ အော်တယ်။ ကြောင်ကလေးနဲ့ တေးရာကို
သူထွက်သွားပြီး ဆက်လက် လည်ပတ်သွားတယ်။

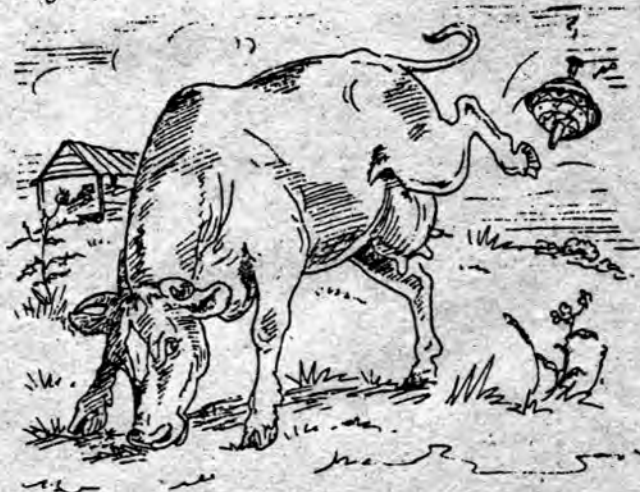
အဲဒီနောက် နွားမကြီးတစ်ကောင်နဲ့ သူတွေ့ဆုံပြီး နွားမကြီးရဲ့ ခြေ
ထောက်အကြားမှာ လည်ပတ်တယ်။

“ဝိ ဝိ ဝိ” ဂျင်က ပြောတယ်။ “ငါ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ငါ လည်တာကို ကြည့်စမ်း။ ငါ တဝီဝီ မြည်တာကို ကြားလား။ မင်း အဲဒီလို လုပ်နိုင်သလား။”

“ဝမ်းဘဲ” နွားမက တအံ့တဩနဲ့ ပြောတယ်။ “မမြင်ဖူးပါဘူး။ ငါ့ခြေထောက် တစ်ဘက်ပေါ်မှာ ချာလပတ်လည်ပြီး လေယာဉ်ပျံကလေးလို တဝီဝီ မြည်နေရင် ငါ့ရဲ့ လယ်သမား ဘာပြောမလဲ။ ငါ့ခြေထောက်အောက်က ထွက်သွားစမ်း။ မင်းကို ငါ ခလုပ်တိုက်မိလိမ့်မယ်”

ဂျင်က ထွက်မသွားဘူး။ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနဲ့ တဝီဝီမြည်ပြီး လည်ပတ်နေတယ်။ နွားမက သူ့ကို ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဂျင် ထိတ်လန့်သွားတာပေါ့။ သူ့ အလည်ရပ်လုနီးပါးဖြစ်သွားပြီး လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး အသံကုန် တဝီဝီ မြည်လျက် လမ်းပေါ်ကို သူ့ဆက်သွားတယ်။

သူ နောက်ထပ်တွေ့တဲ့ သတ္တဝါကတော့ တီကောင်တစ်ကောင်ပေါ့ကွယ်။ ဂျင်က သူ့ဆီတည့်တည့် လည်ပတ်သွားတယ်။

“ဝီ ဝီ ဝီ” ဂျင်က ပြောတယ်။ “ငါ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ငါလည်နေတာကို ကြည့်စမ်း။ တဝီဝီ မြည်တာကို ကြားလား။ မင်းအဲဒီလို လုပ်နိုင်သလား”

“ဟင့်အင်း” တီကောင်က အထိတ်တလန့်နဲ့ ပြောတယ်။ “ငါ အဲဒီလိုလဲ မလုပ်ချင်ဘူး။ ငါ အဲဒီလို လည်ပတ်နေရင် လေထဲက ငှက်တွေ ငါ့ကိုမြင်ပြီး ထိုးသုတ်ကြတော့မှာပေါ့။ ဘယ်တီကောင်မှ ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဆူညံသံမျိုး မလုပ်ကြဘူး။ ဟိုးအို ... ငါအပေါ်တက်ပြီး မလည်ပါနဲ့။ နာတယ်”

ဂျင်က အလွန်မကြင်နာစွာဖြင့် တီကောင်ရဲ့ အမြီးပေါ်တက်ပြီး လည်တယ်။ တီကောင်က တွန့်လိမ်ရုန်းထွက်ပြီး သူ့ရဲ့ တွင်းထဲကို တရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားတယ်။ ဂျင် သဘောကျသွားတယ်။

ကမ္ဘာကြီးထဲက လူတိုင်းကို သူ့ခြောက်လှန့်နေရလို့ အရမ်းဘဝင်တွေ နေတာပေါ့။

မကြာခင်မှာတော့ ဂျင်ဟာ ပျားတစ်ကောင်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ပင့်ကူကြီး တစ်ကောင်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ “ဝီဝီဝီ” ဂျင်က ပြောတယ်။ “ငါ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ငါလည်နေတာကို ကြည့်စမ်း။ ငါ တဝီဝီ မြည်နေတာကို ကြားလား။ မင်း အဲဒီလို လုပ်နိုင်သလား”

“ငါ တဝီဝီ မြည်နိုင်တယ်” ပျားက တည်ငြိမ်စွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ငါလဲ လည်ပတ်နိုင်တယ်” ပင့်ကူက ဂျင်ကို ဖျက်လုံး ၈ လုံးနဲ့ ကြည့်လျက် ပြောလိုက်တယ်။ “ငါ့ရဲ့ ပင့်ကူအိမ်ကို မဖျက်ဆီးနဲ့ ဂျင်”

ဒါပေမယ့် ဂျင်က အဲဒါကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ သူ လည်ပတ်လိုက်တော့ ပင့်ကူ အိမ်ပြတ်ထွက်ကုန်တယ်။ ပင့်ကူက ဘာမှ မပြောဘူး။ “မင်း အမှန်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဂျင်က ရိုင်းပြောပြော ပြောတယ်။ “မင်း မလည်နိုင်ပါဘူး။ တဝီဝီ မြည်နေတဲ့ ဂျင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မလည်နိုင်ဘူး။ ငါက အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ကွ”

“မင်း ဒီမှာ တစ်ညလောက် နေလိုက်။ ငါနဲ့ ငါ့ရဲ့ မိသားစုဘယ်လို လည်ပတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါပြမယ်” ပင့်ကူက ပြောတယ်။ “ပျား ငါ့ရဲ့ မိသားစု အားလုံးကို သွားခေါ်စမ်းပါ”

ပျားက တဝီဝီ မြည်နေတဲ့ ဂျင်ကြီးတစ်လုံးလို လေထဲမှာ တဝီဝီနဲ့ ပျံသန်းသွားတယ်။ မကြာခင်မှာ သူ ပြန်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ အောက်ဘက်က မြေပြင်မှာမှာတော့ ပင့်ကူကြီးအကောင် ၂၀၊ အလျင်အမြန် လာနေကြတယ်။

“အခု ငါတို့ ဘယ်လိုလည်ပတ်တယ်ဆိုတာ မင်းကိုပြမယ်” ပင့်ကူက ပြောတယ်။ “ပျား ငါတို့ကို သီချင်းဆိုပေးပါဦး။ မကြာခင်မှာ ဂျင် တဝီဝီ မြည်နေတာ ရုပ်သွားလိမ့်မယ်။ ညီမတို့ရေ မင်းတို့ အလုပ် စလုပ်ကြတော့ဟေ့။ ကောင်းကောင်း လည်ပတ်ကြ”

ဂျင်က ခြေတံရှည်တဲ့ ပင့်ကူတွေအကြားမှာ လည်ပတ်နေစဉ် ဒေါသဖြစ်စွာနဲ့ ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ တဝီဝီ မြည်တော့တယ်။ သူတို့ အမျှင်တွေကို တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရစ်ပတ်ထုတ်ကြတယ်။ လေက အမျှင်တွေကို ယူဆောင်ပြီး

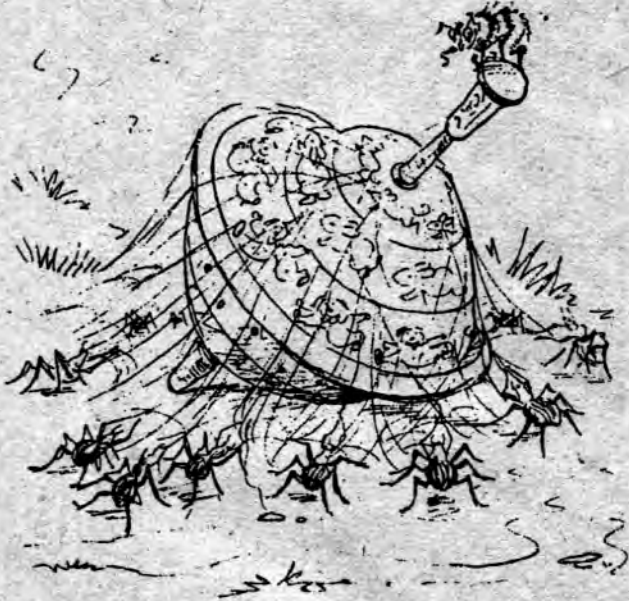
လည်ပတ်နေတဲ့ ဂျင်အပေါ် ရစ်ပတ်လိုက်တယ်။ ပဋိကူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အမျှင်တွေ ပိုမိုများပြားစွာ ထွက်သထက် ထွက်လာတယ်။ မကြာခင်မှာတော့ ခိုင်ခံ့တဲ့ အမျှင်တွေ ရာပေါင်းများစွာဟာ ဂျင်ကို ရစ်ပတ်တွယ်နှောင်လိုက်တယ်။

ဂျင်ဟာ အလွန်လျင်မြန်စွာ လည်ပတ်ဖို့ ခက်ခဲလာတာကို တွေ့လာရတယ်။ အမျှင်တွေက သူ့ကို ဆွဲနေကြတယ်။ သူ လည်ပတ်တာ တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးသထက် နှေးကွေးလာတယ်။ သူ့ရဲ့ အသံလည်း တိုးလာတယ်။ ပျားရဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့ တဝီဝီ မြည်သံက သူ့ရဲ့ အသံထက် ပိုကျယ်လာတယ်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” ဂျင်က အသံယဲ့ယဲ့နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ရစ်ပတ်နေကြတာလေ။ လည်နေကြတာပေါ့” ပဋိကူက ပြောတယ်။ “မင်း လည်သလိုမျိုး လည်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ရစ်ပတ်တာကွ။ မင်းလည်ပတ်နေတာကို ရပ်သွားအောင် ငါတို့ အမျှင်တွေ ရစ်ပတ်နေတာ။ ဂျင် ငကြွားရဲ့။ တခြားသူတွေလဲ တဝီဝီ မြည်ပြီး ရစ်ပတ်တတ်တာ မင်းမြင်ပြီလား”

ဂျင်ဟာ ယိုင်နဲ့ ယိုင်နဲ့ဖြစ်ပြီး ရပ်တန့်သွားတယ်။ သူ့ဆေးတစ်ဘက်ကို လဲကျသွားတယ်။ ပင့်ကူတွေရဲ့ အမျှင်တွေက သူ့ကို တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်ထား တဲ့အတွက် သူမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ပျားက ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ တဝီဝီ မြည်တယ်။

ပင့်ကူတွေက ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြပြီး ညစာအတွက် ယင်ကောင်တွေ ဖမ်းဖို့ ပင့်ကူအိမ်ကြီးတွေဖွဲ့ဖို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။ ပျားကလည်း သူ့ရဲ့အိမ်ကို ပျံသန်းသွားတယ်။ ဂျင်ဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

မိုးရွာလာတယ်။ မိုးရေစက်တွေက ဂျင်ရဲ့ တောက်ပတဲ့ ဆေးအရောင် တွေကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဂျင်ဟာ တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားမိတယ်။ “ငါတော့ သံချေးတက်တော့မယ်။ အို ... ငါ ဘာဖြစ်လို့ ကစားခန်းထဲက ထွက်လာမိတာပါလိမ့်။ ငါ မိုက်လိုက်တာ။ ငါ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။”

ဂျင်ဟာ အလို ဆန္ဒပြည့်သွားတယ်ကွဲ့။ အဲဒီနောက် သိပ်မကြာခင်မှာ ကာတီး ကျောင်းကနေ အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ မိုးရေထဲမှာ သူမရဲ့ ဂျင်လဲကျနေတာကို သူမ တွေ့မြင်သွားတယ်။ သူမက အဲဒါကို တအံ့တဩနဲ့ ကောက်ယူလိုက်တယ်။ မိုးရေကြောင့် ပင့်ကူမျှင်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဂျင်ကို မပင့်ကူမျှင်နဲ့

ချည်နှောင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကာတီ မသိဘူးပေါ့။ ဂျင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သူမ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေစာယ်။

“မင်းကို ဘယ်သူ ဒီကို ခေါ်လာတာလဲ၊ ဂျင်ကလေးရဲ့” သူမက ပြောတယ်။ “မိုးရေကြောင့် မင်းပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါပြန်ယူသွားမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ဂျင်ဟာ သူ့ရဲ့ကစားခန်းဆီကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ အရပ် တွေက တအံ့တဩနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ဂျင်ဟာ ဝီရိယထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လဲနေတယ်။ သူ မလည်တော့ဘူး။ တဝီဝီလည်း မမြည်တော့ဘူး။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ” ကလေးအရပ်ကလေးက မေးတယ်။

“အို ... ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ငါ့ထက်ပိုပြီး လည်ပတ်နိုင် တဝီဝီ မြည်နိုင်တဲ့ သူတွေကို ငါတွေ့ခဲ့လို့ပါ” ဂျင်က ပြောတယ်။ “ဒါပါပဲ”

ဂျင် ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ အရပ်တွေ မသိကြရဘူး။ ဦးဦးက တော့ ခြံထဲမှာ ပျားက ပန်းပင်တွေကို ပြောပြခဲ့တာ ကြားခဲ့ရလို့ သိရတာကွယ့်။

လက်မှတ် မဝယ်တဲ့သူ

မစ္စတာ စကရင်ဟာ ပိုက်ဆံအလွန်နုမြောတွန့်တိုတယ်ကွယ့်။ သူ
ဈေးကိုသွားရင် ထောပတ်ဝယ်ဖို့အတွက် ဒေါ်ပလန်ကို အမြဲတမ်း ဈေးဆစ်ပြီး
ပိုက်ဆံ တစ်ပြား နှစ်ပြားလောက် ဈေးသက်သာအောင် လုပ်တယ်။ အမေ ဒေါ်
ငွေကိုလည်း ကြက်ဥဖိုး တောင်းသလောက် ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး။

“သူက ကပ်စေးနဲကြီး” ပန်းသီးရွာထဲက လူတိုင်း ပြောကြတယ်။
“ကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင်မှ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတလေ ဘယ်တော့မှ မပေး
ဘူး။ ရွံစရာလူကြီး”

စကရင်ဟာ ပိုက်ဆံကို သူ့ကိစ္စအတွက်ပဲ အသုံးပြုနေတယ်။ လှပတဲ့
ပစ္စည်းတွေကို သူကြိုက်တယ်။ အေးစက်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ အရပ်ဆိုးတဲ့ သဘာဝ
ရှိတဲ့သူ၊ အလှအပကြိုက်တာကတော့ အတော်ကလေး ထူးဆန်းနေတယ်။

“လှပတဲ့ ဒီပန်းချီကားချပ်ကို ငါဝယ်မယ်” သူ အဲဒီလို ပြောပြီး သူ
ကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားချပ်ကို ပိုက်ဆံအတော်များများပေးပြီး ဝယ်တတ်တယ်။

“အဲဒီကော်ဇောကို ငါဝယ်မယ်”

“အဲဒီမှန်ကို ငါဝယ်မယ်။ အဲဒါက သိပ်လှတယ်”

“အဲဒီ အချိုရည်ပန်းကန်စုံကို ငါဝယ်မယ်၊ အဲဒါက သိပ်လှတယ်”

သူ အဲဒီလိုပြောတတ်ပြီး မကြာခင်မှာတော့ သူ့ရဲ့အိမ်ဟာ တကယ်
လှပတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်သွားတယ်။ အဲဒါတွေကို သူ ပွတ်တိုက် သန့်ရှင်းလိုက်

ရတာ။ အဲဒါတွေကို သူ့ဂုဏ်ယူတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက အဲဒါတွေကို ကြည့်ဖို့ တောင်းကြတဲ့အခါ အချို့ရည်ပန်းကန်တစ်ခွက်တောင် သူမပေးဘူး။

“စဉ်းစားကြည့်ပါဦး” ဒေါ်ပလန်က ပြောတယ်။ “သူ ဝယ်ထားတဲ့ ပန်းအိုးအသစ်ကို ငါသွားကြည့်တယ်။ အဲဒါက လှလဲ လှပါတယ်။ ငါ့အတွက် ငါ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ထောပတ်တစ်ခဲကို ငါယူသွားတယ်။ သူ့မှာ လက်ဖက် ရည်နဲ့ စားဖို့ ဘီစကွတ်မုန့်တွေ တစ်ပန်းကန်ကြီး ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ငါ့ကို မုန့်တစ်ခုတောင် မပေးဘူး။”

“ရွံ့စရာကောင်းတဲ့လူ” လူတိုင်းက ပြောကြတယ်။ “အင်း... တစ်နေ့ ကျရင်တော့ သူဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေရတဲ့ နည်းလမ်း မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် ပန်းသီးရွာမှာ သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

မစ္စတာ စကရင်ကတော့ အဲဒါကို မမူဘူးတဲ့။ မိတ်ဆွေရှိရင် လက်ဖက်ရည်တို့ မုန့်တို့ တည်ခင်းစည်ခံနေရဦးမယ်လေ။ အဲဒါကို သူ မကြိုက်ဘူး။ အားလုံး ဝေးဝေးနေကြရင် ကောင်းမယ်။ အဲဒါဆိုရင် အလှအပ ပစ္စည်းတွေ အတွက် သူ့ပိုက်ဆံကို ပိုသုံးစွဲနိုင်လာမှာပေါ့ကွယ်။

မစ္စတာ စကရင်မှာ အမေအိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူမဟာ မိုင်အနည်း
ဝေးတဲ့ ချယ်ရီသစ်ပင်ရွာမှာ နေတယ်။ သူမဆီကို သူ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် သွား
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာလက်ဆောင်မှ ယူမသွားဘူး။ သူ့ခြံထဲက ဒါမှမဟုတ်
သူမ နှစ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သင်္ကြာလုံးလောက်ပဲ ယူသွားတယ်။

“ရှင်အမေအတွက် ကျွန်မရဲ့ ထောပတ်၊ တစ်ထုပ်လောက် ဝယ်သွားပါ
လား” ဒေါ်ပလန်က သူ့ကို တစ်ခါတော့ ပြောဘူးတယ်။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာ
စကရင်က စကားပြောဟန် မပြောဘူး။ သူ့အမေအတွက် ထောပတ် ဝယ်ဖို့
သူပိုက်ဆံ သုံးရမှာလား။ ဝေးသေးတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူဝယ်ထားတဲ့ အလွန်လှပတဲ့ ပင်လန် အသစ်ကို သူ
တိုက်ချွတ်နေတဲ့အခါ လူတစ်ယောက် မြင်းရထားနဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာ
တယ်။ သူက ဈေးကို သွားမလို့ကွယ်။ မစ္စတာ စကရင်ကို သူလှမ်းခေါ်လိုက်
တယ်။

“ဗျို့ မစ္စတာ စကရင်၊ ခင်ဗျားအတွက် ချယ်ရီ သစ်ပင်ရွာက သတင်း
ကျွန်တော်ယူလာတယ်ဗျို့။ ကျွန်တော် အဲဒီက လာတာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အမေ အလွန်
နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ကို အလွန်နေမကောင်းဖြစ်တာ။ သူမ ခင်ဗျား
ကို တစ်နေ့လုံး တမ်းတ ခေါ်နေတယ်။ ခင်ဗျား အထုပ်အပိုး ပြင်ပြီး သွားရင်
ကောင်းမယ်ဗျို့။”

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား” မစ္စတာ စကရင်က စိတ်ပျက်စွာနဲ့ ပြော
လိုက်တယ်။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေရယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က သူနေကောင်းပါ
တယ်။ သူ အိပ်ရာထဲမှာလား”

အလိုပြည့်ဝိယဆေးနှင့် ခေတ်သစ်ပုံပြင်များ ၁၀၃

“ဟုတ်တာပေါ့” အဲဒီလူက ပြောတယ်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က သူမ အိပ်ရာထဲ လဲတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အမေကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ တွေ့မြင် ချင်ရင် ခင်ဗျား မြန်မြန်သွားတာ ပိုကောင်းမယ်”

မစ္စတာ စကရင် အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဘေးချင်းကပ် အိမ်က ဒေါ်ကူညီဆီကို သူပြေးသွားတယ်။ “အို ကျွန်တော် တာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အမေအို အရမ်းကို နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် သူမဆီကို သွားရမယ်။ ကျွန်တော် ကြက်မတွေ့အတွက် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“စိတ်ပူမနေပါနဲ့” ဒေါ်ကူညီက ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတဲ့ မစ္စတာ စကရင် ရဲ့ ဗျက်နာကို မြင်ရတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “ကြက်မ တွေကို ကျွန်မ ကြည့်ထားပေးပါမယ်။ ရှင် အထုပ်အပိုးပြင်ပြီးတော့သာ သွားပါတော့၊ ရှင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ သန့်ရှင်းဖို့အတွက် ကျွန်မ နေ့တိုင်း ဖုန်တွေ လှည်းကျင်း ပေးပါမယ်။ ရှင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သာ သွားပါတော့။ အဘွားအိုအတွက် ကျွန်မ ခြံထဲက ပန်းတစ်စည်း ယူသွားပါ။ ဒီသကြားလုံးထုပ်လဲ ယူသွားပါ။ ရှင်ကို သူမ တွေ့မြင်ရရင် သက်သာသွားနိုင်ပါတယ်”

မစ္စတာ စကရင်ဟာ ဒေါ်ကူညီရဲ့ ခြံထဲက ပန်းစည်းတစ်စည်း ခူးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ခြံထဲက မခူးဘူး။ အဲဒါတွေဟာ သူ့ခြံထဲကပဲလို့ သူ့အမေ ထင်လိမ့်မယ်။ ဒေါ်ကူညီ သကြားလုံးတွေ ပေးလိုက်တယ်လို့ပဲ သူပြောမယ်။ ပန်းတွေ အကြောင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။

သူ့ရဲ့အိတ်ကို လျင်မြန်စွာ သူထုပ်ပိုးလိုက်တယ်။ သူထုပ်ပိုးလို့ မပြီး ခင်မှာ ရွာသားများစွာက သူ့အမေအိုရဲ့ သတင်းကို ကြားရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း လာပြောကြတယ်။

“မိခင်တွေဟာ အလွန်အဖိုးတန်ကြတယ်” ဒေါ်ပလန်က ပြောတယ်။ “ရှင်ရဲ့ အမေကို ရှင်ဂရုစိုက်ပါ။ သူမဟာ ရှင်အတွက် မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ဒီထောပတ်ကို ညွှန်မရဲ့ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ပါ”

မစ္စတာ စကရင်က ချယ်ရီသစ်ပင်ရွာကို ဘတ်စ်ကားစီးသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ အမေ အလွန်နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို သူတွေ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ အမေက သူ့ကိုတွေ့ရတဲ့အခါ ကျေနပ်သွားပြီး သူ့ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

“မင်းကို ငါတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် သား” သူမက ပြောတယ်။ “မင်း ငါနဲ့ အတူနေဦးမယ် မဟုတ်လား။ အို ... ပန်းတွေက လှလိုက်တာ။ ဒီ သဲကြားလုံးတွေရောပဲ ထောပတ်လဲ ပါတာကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းငါ့ကို ချစ်ရမယ်။ အရင်တုန်းက မင်း ငါ့ဆီကို ဘာမှ ယူမလာတတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ နှလုံးသားဟာ ကျောက်တုံးများဖြစ်နေမလားလို့ ငါစိုးရိမ်မိတယ်။ အေးစက်တဲ့ နှလုံးသားရှိရင် ဘယ်သူမှ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းဒီပစ္စည်းတွေ ငါ့ဆီကို ယူလာတယ်ဆိုတော့ မင်းရဲ့နှလုံးသားဟာ နွေးထွေးရမယ်”

မစ္စတာ စကရင်ဟာ အဲဒါတွေ သူ့ဟာ မဟုတ်ကြောင်း မပြောချင်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့အမေရဲ့ လက်ကိုကိုင်ပြီး ခေါင်းပဲညိတ်လိုက်တယ်။ “အမေ

အနားယူလိုက်ပါဦး” သူက ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် အမေ နေကောင်းတဲ့အထိ အမေနဲ့ အတူနေမှာပါ”

သူ့ရဲ့ မိခင်အိုက သူ့ကိုပျော်ရွှင်စွာ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ သားဟာ သူများတွေထင်သလို နှမြောတွန့်တိုတတ်ပြီး အေးစက်တဲ့နုလုံးသား ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ အလှအပ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်ကလေးကို ထားခဲ့ပြီး သူမဆီကို သူလာပြီး မဟုတ်လား။ လက်ဆောင်တွေလည်း ယူလာတယ် မဟုတ်လား။

သူမရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ သူမကို လာကြည့်ကြတဲ့အခါ အဘွားအိုက သူ့သားရဲ့ အကြောင်းပြောတယ်။ “သူသိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲ” သူမက ပြောတယ်။ “အရမ်းလဲ ရက်ရောတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ကလေးနဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မနဲ့ အတူလာနေတယ်။ ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်တွေ အများကြီးလဲ ယူလာတယ်။ လှပတဲ့ ဟိုပန်းတွေကို ရှင်တို့ တွေ့မြင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီပန်းတွေဟာ သူ့ရဲ့ခြံထဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရမယ်”

မစ္စတာ စကရင်ကို သတင်းလာဖို့တဲ့ မြင်းလှည်းသမားကလည်း သူမကို လာတွေ့တယ်။ အဘွားအိုက သူ့ကို အဲဒါတွေထပ်ပြောတယ်။ သူက ပန်းသီးရွာကို ပြန်သွားပြီး အဲဒီအကြောင်း လူတိုင်းကို ပြန်ပြောတယ်။

“ဟင် ... ကပ်စေးနဲ့တဲ့ မစ္စတာ စကရင် ဒီလောက်ကောင်းမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်တို့ မထင်မိကြဘူး မဟုတ်လား” ဒေါ်ပလန်က ပြောတယ်။ “ဒါက လူတစ်ယောက်အပေါ် ရှင်တို့ ဘယ်လောက်များယွင်းနိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ပြသတာပဲ”

မစ္စတာ စကရင် သူ့အမေကို ပန်းဝယ်မပေးဘူး။ လက်ဆောင်ကလေးတွေ ယူလာတဲ့ ကလေးတွေကလည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးဘူး။ သူ့ရဲ့ အမေကို နေ့တိုင်းလာကြည့်တဲ့ ခံကျေးရွာ သူ့နာပြုဆရာမကိုလည်း ဘာမှ မပေးဘူး။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပန်းသီးရွာအတွက် အလှူလာခံတဲ့အခါ သူက တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ” သူက အဲဒီအကြောင်း သူ့ရဲ့ အမေကို ပြောပြတယ်။ “ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွာအတွက် အလှူလာခံတာတဲ့။ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ရှိတဲ့ဟာ။ ကျွန်တော်တော့ ဘာတစ်ပြားမှ မပေးဘူး”

“ဘယ်သူ့အတွက်ဆိုတာကို မင်းမေးမကြည့်ဘူးလား” အမျိုးသမီးကြီး ကပြောတယ်။

“အဲဒါက တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်အတွက် ဖြစ်နိုင်တယ် သား”

“အဲဒါကို လိုအပ်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” မစ္စတာ စကရင်က ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

အဲဒီနောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်မှတ်တွေလာရောင်းတယ်။ “ပန်းသီးရွာမှာ ကျင်းပတဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအတွက်ပါ” လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးက ရှင်းပြတယ်။ “ရန်ပုံငွေရှာတဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပါ။ လူတစ်ယောက်အတွက် လုပ်ပေးတဲ့ ရန်ပုံငွေပါ။ အဲဒီလူ ...”

“ဟင် ... ငါမဝယ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်အတွက် ပိုက်ဆံလိုက်ရှာနေပြန်ပြီ။ သူ ဘယ်သူလဲ။ ငါသိချင်တယ်။ ငါကလဲ ပန်းသီးရွာကပါ။ ငါပြောပြမယ်။ အဲဒီရွာက လူတွေကို ကူညီဖို့ ငါလက်မှတ်မဝယ်ဘူး။ ဒီတော့ နောက်ဒီကို မလာနဲ့တော့”

သူ့အဖေ နေပြန်ကောင်းလာတဲ့အခါ မစ္စတာ စကရင်က အိတ်ထဲ အဝတ်အစားပြန်ထည့်လို့ သူ့အမေကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။ ပန်းသီးရွာကို သူဘတ်စ်ကားစီးသွားတယ်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလုပ်နေတယ်။ အလံတွေ လှင့်ထားကြတယ်။ ချားရဟန်တစ်စီးတောင် ရှိတယ်။

“လက်မှတ် လာဝယ်ပါဦး” ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောတယ်။ “ပျော်ပျော်ပါးပါး လာကစားပါ”

“လက်မှတ်ဝယ်ရမလား” မစ္စတာ စကရင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတယ်။ “အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ။ ဗျို့ ... ဒေါ်ပလန် စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစဉ်း။ ရွာထဲက ဘယ်သူ့အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်နေတာလဲ။ သူတို့ ချယ်ရီပင်ရွာအထိ ကျွန်တော့်ကို လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ဒုက္ခပေးကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ”

ဒေါ်ပလန်က မစ္စတာ စကရင်ကို ကြည့်ပြီး ခဏတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။

“အင်း ... မစ္စတာ စကရင်” နောက်ဆုံးတော့ သူမက ပြောတယ်။ “အဲဒီလူအကြောင်း ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောပြမယ်။ သူ့ကို ရှင်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လျက် အဝေးကို ထွက်သွားတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ စိတ်မကောင်းဘူး။ သူ့အဝေးကို ထွက်သွားစဉ်မှာ သူခိုးတွေ သူ့အိမ်ကလေးထဲ ဖောက်ထွင်းဝင်ကြပြီး ပစ္စည်းအားလုံးနီးပါးကို ခိုးသွားကြတယ်။ ပစ္စည်းအကျိုးအပွဲတွေ ဆိုဟာ အဟောင်းတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ တခြား ဘာမှ မကျန်ခဲ့ဘူး”

“ဟင် သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ကျန်ပါသေးတယ်” မစ္စတာ စကရင်က စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ပြောတယ်။ “ဒီလောက်ဆို ရပါတယ်”

“ရှင်ပြောတာ မှန်ချင်မှန်မယ်” ဒေါ်ပလန်က ပြောတယ်။ “အင် ... ဒေါ်ကူညီကတော့ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဒီရန်ပုံငွေကို လုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်မကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလဲ လုပ်ရမယ်လို့လဲ ကျွန်မတို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မတို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို အိမ်ကလေးအတွက် ပရိဘောဂတွေ ဝယ်ဖို့ လျာထားတယ်။ ဒါမှ အဲဒီလူပြန်လာရင် အနည်းဆုံး ခုတင်တို့ စားပွဲတို့ တွေနိုင်မှာပေါ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ” မစ္စတာ စကရင်က ပြောတယ်။ “သူ့ကို အလုပ် လုပ်ခိုင်းပြီး သူလိုတာ သူ့ဟာသူဝယ်ပစေပေါ့။ ခင်ဗျား တယ်နလုံးသား ပျော့ညှံကြတာပဲ။ အကူအညီပေးဖို့ ကျွန်တော် လက်မှတ်မဝယ်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ။ ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။ အဲဒီ လူဘယ်မှာနေသလဲ”

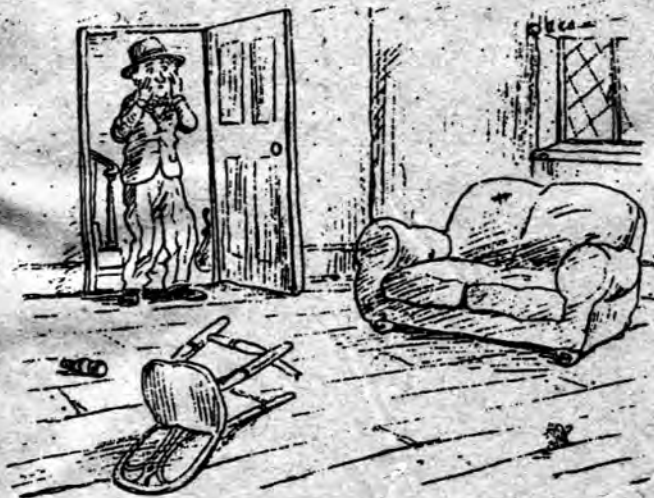
“ရှင်းနေတဲ့ လမ်းထဲမှာပါ” ဒေါ်ပလန်က ပြောတယ်။ “ကဲ ... မစ္စတာ စကရင် ရှင်ရဲ့ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်မ ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့ သနားကြင်နာပြီး ရက်ရောတတ်တာကို မိုက်မဲတယ်လို့ ရှင်ထင်သလား။ ကျွန်မတို့ ဆုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ ရှင်ထင်သလဲ”

“အို ... ခင်ဗျားတို့ ဖာသာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပေါ့” မစ္စတာ စကရင်က စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာ ဝယ်ကြပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ အကူအညီမတောင်းပါနဲ့။”

သူလမ်းပေါ်ကို ဆက်သွားတယ်။ ဒေါ်ပလန်က သူ့ရဲ့နောက်က အနည်းငယ်ခွာပြီး လိုက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ကလေးဆီကို သူရောက်လာပြီး

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကို သော့ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။
အဲဒီနောက် သူ အထိတ်တလန့်နဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ထိုင်ခုံတွေ မရှိတော့ဘူး။
ဖျာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ထီးချိတ်တဲ့ စင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ လှေကားထစ်က
ကော်စောလည်း မရှိတော့ဘူး။ မစ္စတာ စကရင်က ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး
အထိတ်တလန့်နဲ့ လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ တိုးပဲ့နေတဲ့ ထိုင်ခုံတစ်လုံးနဲ့ ဆိုဖာအဟောင်း တစ်လုံးပဲ
ရှိတယ်။ တခြားဘာမှ မရှိဘူး။ လှပတဲ့ သူ့ရဲ့ ကြည့်မှန်၊ လှပတဲ့ မန်းအိုး၊
တောက်ပတဲ့ ကော်စော၊ လှပတဲ့ အချို့ပန်းကန်နဲ့ စတာတွေ မရှိတော့ဘူး။

မစ္စတာ စကရင်က အထိတ်တလန့်နဲ့ တခြားအခန်းထဲကို ဝင်သွား
တယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ သူခိုးတွေဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့
ပစ္စည်းအားလုံးကို ယူသွားကြတယ်။ မစ္စတာ စကရင်ရဲ့ အိတ်ထဲမှာ သူခိုးခိုးစရာ
တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။

“ငါ သူခိုး အခိုးခံလိုက်ရပြီ။ ငါ့မှာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး” မစ္စတာ
စကရင်က ဆိုဖာအဟောင်းအပေါ်မှာ ထိုင်ချပြီး ငြီးစွားပြောတယ်။ “ငါ့မှာ
ပိုက်ဆံလဲ မရှိတော့ဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံးကို ငါ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လိုက်တာ
ကြောင့်ကိုး။ ငါတော့ လူမွဲဖြစ်ပြီ”

ဒေါ်ပလန်က ဒေါ်ကူညီနဲ့အတူ အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးမျက်နှာအတော် တင်းမာနေကြပုံရတယ်။

“မစ္စတာ စကရင် ဘာမှမရှိတော့တဲ့ အိမ်ကို ရှင်ပြန်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ စိတ်မကောင်းကြပါဘူး” ဒေါ်ကူညီက ပြောတယ်။ “ဘာဖြစ်ပျက်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ရှင်မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီအတွက် ကျွန်မတို့ စိတ်မကောင်းလွန်း တာကြောင့် ရှင်အတွက်ကျွန်မတို့ ရန်ပုံငွေရှာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီရန်ပုံငွေနဲ့ ရှင်ရဲ့ ပစ္စည်းအသစ်တွေ ပြန်ဝယ်နိုင်အောင်လို့ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ အဲဒီလို စိတ်ကူးဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတူးဆို တာ ကျွန်မတို့ သိရတော့ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်မတို့ လုပ်ကြတော့မယ်။ ပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မတို့ဖာသာ ကျွန်မတို့ သုံးပစ်လိုက်တော့မယ်” ဒေါ်ပလန်က ပြောတယ်။ “မစ္စတာစကရင် ရှင်ဟာ တော်တော် စိတ်သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ လူပဲ။ လိုအပ်နေတဲ့ လူကို ကူညီဖို့ လက်မှတ်တစ်စောင်တောင် မဝယ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ကူညီချင်တဲ့သူဟာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာကို ရှင်တွေ့ရတော့ ရှင် စိတ်ပြောင်းလဲသွားချင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်မိတယ်”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် အပြင်ထွက်သွားကြတယ်။ မစ္စတာ စကရင် မြီးတွေးတယ်။ သူသာ ဒီလောက်ကပ်စေးမနည်းမိခဲ့ရင် ကောင်းမယ်။ ပန်းသီးရွာ က လူတွေ သူ့အတွက် ပိုက်ဆံအတော်များများ ရထားကြရလိမ့်မယ်။ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို သူတို့ ဝယ်ပေးနိုင်တယ်။ အခုတော့ သူ့မှာ ဆိုဖာတစ်လုံး ရယ်။ ထိုင်ခုံတစ်လုံးရယ်။ မီးဖိုတစ်လုံးရယ်မိ ရှိတော့တယ်။

ဒေါ်ကူညီက ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပြီးတော့ အဲဒီညနေမှာ ရောက်လာတယ်။ မစ္စတာ စကရင်က သူ့ခြံထဲက အာလူးတစ်ချို့ကို တူးယူပြီး အိုးအဟောင်း တစ်လုံးနဲ့ မီးဖိုပေါ်မှာ ပြုတ်နေတယ်။

“မစ္စတာ စကရင်” ဒေါ်ကူညီက ပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့ ပေါင်တစ်ရာ ကျော်လောက် စုမိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အဲဒါတွေကို ဒီရွာက ကလေး တွေအတွက် သုံးစွဲကြတော့မယ်။ သူတို့အတွက် ကစားကွင်းတစ်ခု လုပ်ပေးမယ်။ ရှင်အတွက် ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံမသုံးစွဲရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်လို ကပ်စေးနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ပိုက်ဆံရသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်” မစ္စတာ စကရင်က ပြောတယ်။ “ကျွန် တော့်ကို ကျွန်တော်ရှက်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ပစ္စည်းအခိုးခံရတာကို ကျွန်တော်ကြားရရင် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းထားပြီး ပေးကမ်းချင်တဲ့ စိတ် ရှိသင့်ပါတယ်။ ပစ္စည်းချို့တဲ့ပြီး မပျော်မရွှင်နေရတာဟာ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ အခု ကျွန်တော်သိပါပြီ။ ကျွန်တော် အဲဒါနဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်”

ဒေါ်ကူညီက အိုးကလေးနဲ့ အာလူးတွေ ချက်ပြုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ “ကျွန်မနဲ့အတူ ညစာလိုက်စားပါဦး” သူမက ပြော တယ်။ “ကိုကူညီ၊ ရှင်ကို ပစ္စည်းတချို့ ငှားပါလိမ့်မယ်။ ရှင်လိုက်ခဲ့ပါ”

“အင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝမှာ သနားကြင်နာတတ်မှုကို တစ်ခါမှ ဒီလို ပျော်ရွှင်စွာ မခံစားခဲ့မိပါဘူး” မစ္စတာ စကရင်က ပြောတယ်။ “ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာလား ဒေါ်ကူညီ။ အေးစက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားကို ခင်ဗျား နွေးထွေးအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

“ကျွန်မ လုပ်လိုက်သလား” ဒေါ်ကူညီက ပြောတယ်။ “အခု ကျွန်မ ပြောတာ နားထောင်ပါ။ မစ္စတာ စကရင်။ ရှင်ရဲ့ နှလုံးသားကို နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပါ။ တခြားသူတွေအပေါ် ကြင်နာပါ။ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးအရာပါ။ အဲဒါကို ရှင်ကြိုးစားကြည့်ပါ”

ဒီလိုနဲ့ မစ္စတာ စကရင်ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဒေါ်ကူညီပြောတာ လုံးဝ မှန်တယ်လို့ သူဆိုတယ်။ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး အရာပေါ့ကွယ်။

ထွက်ပြေးလာတဲ့နွားမတွေ

တစ်နေ့မှာ တွမ်၊ ဒစ်၊ ဟာရီနဲ့ ဝေလ်တို့ ကျောင်းကနေ အိမ်ကို ပြန်လာကြတဲ့အခါ အနီနဲ့အဖြူ စပ်ကြား နွားမ ၅ ကောင် လမ်းပေါ် လျှောက်လာတာကို တွေ့မြင်ကြတယ်။

“ဟို နွားမတွေကို ကြည့်စမ်း” တွမ်က ပြောတယ်။ “သူတို့ချည်းပဲ ဘယ်သူမှ မပါဘူး။ သူတို့ လယ်ကွင်းထဲက ထွက်ပြေးလာကြတာ ဖြစ်ရမယ်”

“သူတို့က လယ်သမား ဦးဖြူရဲ့ နွားမတွေပဲ” ဒစ်က ပြောတယ်။ “သူ ဒေါသူပုန်မထဘူးလား မသိဘူး”

“ငါတို့ သူ့ကိုသွားပြောပြရင် ကောင်းမယ်” ဟာရီက ပြောတယ်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါတို့မပြောဘူး” ဝေလ်က ပြောတယ်။ “သူက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ။ ကောင်ကလေးတွေ ကောင်မလေးတွေကို အော်ဟစ်နေတဲ့လူ။ ခြံစည်းရိုးချဲ့တန်းပေါ်မှာ ဘာလက်ဘယ်ရီအသီးတွေ သီးနေတာကို သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခူးခွင့်မပေးတာ၊ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ သူ့ရဲ့နွားမတွေအတွက်လည်း ငါတို့ဒုက္ခခံနေစရာ မလိုဘူးပေါ့” တွမ်က ပြောတယ်။ “သူတို့ဟာ သူတို့ သွားကြပစေ။ ကားတိုက်ချင်လဲ တိုက်ပစေဗျာ”

“ဒါကတော့ မဟုတ်သေးဘူး” ဒစ်က ချက်ချင်းပြောတယ်။ “လယ်သမားကို မကြိုက်တာနဲ့ နွားမတွေကို ငါတို့ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် ထားရမှာလဲ။ တွမ် မင်းကတော့ ဒီလိုမျိုး အမြဲပြောနေတာပဲ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ဒုက္ခခံနေကြမှာလဲ” ဝေလ်က စိတ်မပါဟန်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ဒါက ငါတို့ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ငါတို့ရဲ့ နွားမတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီနွားမတွေ လွတ်နေတာကို ဘယ်သူမှ ငါတို့ကို လယ်သမားကို သွားမပြောနိုင်ဘူး။”

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့လေ” ဟာရီက ပြောတယ်။ “ဘယ်သူမှ ငါတို့ကို ပြောခိုင်းလို့ မရဘူး။ ဒါက ငါတို့ရဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနွားမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုရင် သူတို့ ထိခိုက် ဒဏ်ရာ ရနိုင်တယ်။ သူတို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရအောင် ငါတို့ တာဝန်ယူသင့် တယ်။”

“ဟင် ဆိုးရွားတဲ့ လယ်သမားရဲ့ နွားမတွေ အနာတရ ရပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်တယ်” တွမ်က ပြောတယ်။ “သူက မုန်းတီးစိတ်တွေ ပွားနေတယ်” ဝေလ်က ပြောတယ်။ “ငါလက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ်” ဒီလိုနဲ့ သူဟာ တွမ်နဲ့အတူ အိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။

ဒစ်နဲ့ ဟာရီတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ သိနားလည်တတ်တဲ့ ကောင်ကလေးတွေ ဖြစ်ကြပြီး တိရစ္ဆာန်တွေကို ချစ်ကြတယ်။ သူတို့ကတော့ တတ်နိုင်ရင် တိရစ္ဆာန်တွေကို အနာတရမဖြစ်အောင် လုပ်ကြတယ်။

“လယ်သမား ဦးဖြူကို ငါတို့မကြိုက်ကြတာတော့ မှန်တယ်” ဟာရီက ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ ငါတို့သွားပြောသင့်ကြတယ်။ ငါသွားမယ်၊ ဒစ်။ မင်းနွားမတွေနောက်လိုက်ပြီး သူတို့ကို နောက်ပြန်

ဆုပြည့်ရဲထွန်းစာပေ

လှည့်အောင် ကြိုးစား” ဒီလိုနဲ့ ဒစ်က နွားမတွေနောက်ကိုလိုက်ပြီး သူတို့ကို လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟာရီက လယ်သမားကို သွားပြောတယ်။

“သူ လက်ဖက်ရည် သောက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟာရီကို မြင် တဲ့အခါ သူက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နွားမ ၅ ကောင် လမ်းပေါ်မှာ လွတ်နေတယ်၊ ဆရာ” ဟာရီက ပြောတယ်။ “ဒစ် မောင်းလိုက်လို့ သူတို့ နောက်ပြန်လှည့်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သူတို့ကို လယ်ကွင်းထဲ ပြန်ခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်။ ဒစ် နွားမတွေကို မကိုင် တွယ်တတ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့” လယ်သမားက မတ်တပ်ထရပ်ရင်းက ပြော လိုက်တယ်။ “ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ် အခက်အခဲတွေကို ရှင်းလင်းစေတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ ကောင်းတယ်ဟေ့။ ငါအခု လိုက်ခဲ့ မယ်”

သူတို့ ထွက်သွားကြပြီ။ မကြာခင်မှာ ဒစ်ကို နွားမတွေနဲ့အတူ တွေ့ကြ တယ်။ ဒစ်က တုတ်တစ်ချောင်းရှာပြီး နွားမတွေကို ယာတောဘက် ပြန်မောင်း လာနေတယ်။

“မင်းတို့ ကူညီတာ ကောင်းတယ်” လယ်သမားက မကျေမနပ်နဲ့ ပြောတယ်။ တံခါးပိတ်ထားပါလို့ သတိပေးစာ ရေးထားရက်သားနဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ကောင်ကလေးတချို့ ဖွင့်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီနေ့ မင်းတို့ ငါ့ကို မကူညီကြရင် ကောင်ကလေးတွေအားလုံးကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်ကလေးတွေလို့ ငါထင်မိမှာ ပဲ။ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ခင်ဗျားကို ကူညီရတာ အလွန်ကျေနပ်မိပါတယ်” ဒစ်က ယဉ်ကျေး စွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ လယ်သမားက နောက် ပြန်လှည့်ပြီး အနံ့လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေး ... မင်းတို့ ဘလက်ဘယ်ရီ အသီးတွေ ကြိုက်ကြသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြိုက်ပါတယ်” ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက ပြော ကြတယ်”

“ဟိုနေရာက လယ်ကွင်းခြံစည်းရိုးအပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့အသီးတွေ ရှိတယ်” လယ်သမားက လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ပြောတယ်။ “မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒါတွေကို ခူးယူနိုင်တယ်။ တခြားကောင်

ကလေးတွေကိုတော့ ငါလယ်ကွင်းထဲ ဝင်ခွင့်မပြုဘူး။ သူတို့က ခြံတံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့တတ်တာကြောင့်မို့ပေါ့။”

“အို ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဒစ်နဲ့ ဟာရီတို့က ကျေနပ်စွာနဲ့ ပြောတယ်။ မနက်ဖြန်ကြရင်တော့ ဘလက်ဘယ်ရီအသီးတွေ ခြင်းတောင်းနဲ့ အပြည့်သူတို့အိမ်ကို ခူးယူသွားနိုင်တော့မယ်။

“ကံကောင်းလိုက်တာ” သူတို့ အိမ်ပြန်ကြတဲ့အခါ ဟာရီက ပြောတယ်။ “တွမ်နဲ့ ဝေလ်တို့၊ နွားမတွေကို အကူအညီ မပေးကြတာ မမိုက်မဲဘူးလား”

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက် ဘလက်ဘယ်ရီအသီးတွေ သွားယူကြတယ်။ ခြင်းတောင်းကြီးနှစ်ခုကို သူတို့အပြည့်ခူးထည့်ပြီး အိမ်ကို ယူသွားကြတယ်။

အိမ်အပြန်မှာတော့ တွမ်နဲ့ ဝေလ်တို့နဲ့ သူတို့တွေ့ဆုံကြတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ဘလက်ဘယ်ရီအသီးတွေကို သူတို့ တွေ့မြင်ကြတဲ့အခါ ငေးစိုက်ကြည့်မိကြတယ်။

“ငါတို့ အဲဒါတွေကို ဟိုလယ်ကွင်းထဲက ရတာ” ဒစ်က လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ပြောတယ်။

“မင်းတို့ အဲဒီနေရာကို သွားလို့မရပါဘူး” ဝေလ်က ချက်ချင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ သွားလို့ရတယ်။ လယ်သမားက ငါတို့သွားနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်” ဒစ်က ပြောပြီး မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေအားလုံး ဝေလ်နဲ့ တွမ် တို့ကို ပြောပြတယ်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ကိုလဲ မင်းတို့ခေါ်ပါလား” တွမ်က ပြောတယ်။ ဟာရီက ခေါင်းခါတယ်။

“ဟင့်အင်း။ သူက ပြောတယ်” မနေ့က မင်းတို့ မကူညီကြဘူး တွမ်၊ ငါတို့ ကူညီကြတယ်။ ငါတို့ ဆုလာဘ် မမျှော်လင့်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆုလာဘ် ရတာတော့ ကောင်းတာပေါ့။ မင်းကို ကူညီခဲ့ရင် မင်းတို့ ဆုလာဘ် ဝေစုရမှာပဲ။ လယ်သမားက ဒစ်နဲ့ ငါပဲသွားရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“အင် ... နောက်တစ်ကြိမ်ကြရင် ငါကူညီမယ်” တွမ်က ရှက်နေဟန်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “နွားမတွေ အနာတရမဖြစ်တာ ငါဝမ်းသာတယ်။ ဘလက် ဘယ်ရီအသီးတွေနဲ့ မင်းတို့ထိုက်တန်ပါတယ် ဟာရီ”

သူတို့ရဲ့ အမေက ဘလက်ဘယ်ရီမှန် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အခါ သူတို့ ပျော် ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အိဒီမှန်ကို စားထိုက်ကြတယ် မဟုတ်လားကွယ်။

